

GIGA

Sophie Kinsella

Tajni snovi jedne šopingholičarke

Naslov Izvornika **THE SECRET DREAMWORLD OF A SHOPAHOLIC**

GIGA

*Ovu knjigu posvećujem prijateljici i
agentici Araminti Whitley.*

Zahvale

Hvala Patricku Plonkington-Smytheu, Lindi Evans i društvu iz Transworlda, Celiji Hayley, Marku Lucasu i svima u LAW-u, Nicki Kennedy i Jessici Buckman, Valerie Hoskins i Rebeci Watson i Brianu Siberellu iz CAA.

Posebno zahvaljujem Samantha Wickham, Sari Manser, Paulu Wattsu, Chantal Rutherford-Brown, mojoj divnoj obitelji, a najviše Gemmi koja me naučila kupovati.

GIGA

Endwich banka

1 Stallion Square
London W1 3HW

Gda Rebecca Bloomwood
Stan 4
Jarvis Road 63
Bristol BS1 ODN

6. srpnja 1997.

Poštovana gospodo Bloomwood,

primite naše najiskrenije čestitke! Nedvojbeno ste ponosni na nedavni uspjeh i diplomu sveučilišta u Bristolu.

Endwich banka ponosi se svojom fleksibilnošću, brigom za svakog klijenta i računima koji će odgovarati svima. Posebno smo ponosni na našu dalekovidnost kad je riječ o klijentima poput Vas.

Zato Vam, gospodo Bloomwood, sad kad ste diplomirali, nudimo mogućnost dopuštenog prekoračenja od £2000 bez naknade tijekom prve dvije godine Vaše karijere. Ako se odlučite otvoriti račun pri Endwich banci, to će Vam biti odmah omogućeno.* Nadam se da ćete odlučiti iskoristiti prednosti ove jedinstvene ponude i unaprijed se veselimo primitku Vašeg ispunjenog obrasca.

Još jednom — čestitamo!

S poštovanjem

Nigel Fairs,
Voditelj marketinga za programe namijenjene diplomcima

ENDWICH BANKA UVIJEK MISLI NA VAS

* (ovisno o stanju na računu).

GIGA

Endwich banka
PODRUŽNICA FULHAM
3 Fulham Road
London SW6 9JH

Gđa Rebecca Bloomwood
Stan 2
4 Burney Road
London SW6 8FD

10. rujna 1999.

Poštovana gospodo Bloomwood!

Na temelju dopisa koje sam Vam poslao 3. svibnja, 29. srpnja i 14. kolovoza, sigurno znate da Vaše dopušteno prekoračenje bez naknade istječe 19. rujna 1999. Isto tako sigurno znate da ste znatno prekoračili dogovoren iznos od £2000.

Prema sadašnjem stanju na Vašem računu, Vaš dug iznosi £3.794,56.

Molim Vas, budite ljubazni i nazovite moju asistenticu Ericu Parnell koja će Vam zakazati sastanak.

S poštovanjem

Derek Smeath,
direktor

ENDWICH BANKA UVIJEK MISLI NA VAS

GIGA

Endwich banka
PODRUŽNICA FULHAM
3 Fulham Road
London SW6 9JH

Gđa Rebecca Bloomwood
Stan 2
4 Burney Road
London SW6 8FD

22. rujna 1999.

Draga gospodo Bloomwood!

Žao mi je što ste slomili nogu.

Kad se oporavite, možda ćete moći nazvati moju pomoćnicu Ericu Parnell i dogovoriti s njom sastanak radi razgovora o Vašem prekoračenju računa.

S poštovanjem

Derek Smeath,
direktor

ENDWICH BANKA UVIJEK MISLI NA VAS

GIGA

Endwich banka
PODRUŽNICA FULHAM
3 Fulham Road
London SW6 9JH

Gda Rebecca Bloomwood
Stan 2
4 Burney Road
London SW6 8FD

17. studenoga 1999.

Poštovana gospođo Bloomwood,

jako mi je žao što imate mononukleozu.

Kad se oporavite, budite ljubazni i nazovite moju asistenticu Ericu Parnell radi razgovora o Vašem prekoračenju računa.

S poštovanjem

Derek Smeath,
direktor

ENDWICH BANKA UVIJEK MISLI NA VAS

OK. Ne paničari. Samo ne paničari. To je samo račun za Visu. Komad papira, nekoliko brojki. Pa zar nekoliko brojki može biti tako strašno?

Zurim kroz uredski prozor u autobus koji se spušta niz ulicu Oxford i samu sebe nagovaram da otvorim bijelu omotnicu koja mi stoji na pretrpanom stolu. To je samo komad papira, ponavljam samoj sebi stoti put. Pa nisam glupa! Znam točno koliki mi je račun za Visu. Otprilike. U grubim crtama.

Bit će oko... £200. Možda tristo. Da, možda tristo. Tristopedeset, ne više.

Mirno zatvaram oči i počinjem zbrajati. Kostim u Jig-sawu. Pa večera sa Suze u Quaglinu. Onda onaj predivni crveno-žuti tepih. Tepih sam platila 200, kad malo bolje razmislim. Ali svakako vrijedi svakog penija — svi su mu se divili. No dobro, Suze mu se divila.

A kostim u Jigsawu bio je na rasprodaji — na sniženju od 30 posto. Pa je to, zapravo, bila ušteda.

Otvaram oči i uzimam račun. U trenutku kad mi prsti dodiruju papir, sjetim se novih leća. Devedeset pet funti. Dosta. Pa njih sam morala kupiti! Da okolo hodam u magli?

A morala sam kupiti i nove tekućine za leće i slatku kutijicu i hipoalergijsku olovku za oči. Tako da smo sad na... četiri stotine?

Za stolom u susjednoj sobi Clare Edwards pregledava poštu. Sortira pisma na uredne hrpice kao i svakog jutra. Na njih stavlja gumene vrpce i naljepnice na kojima piše nešto kao »hitno odgovoriti« ili »nije hitno — ali ipak odgovoriti«. Gadi mi se Clare Edwards.

»Dobro si, Becky?« pita.

»Ide«, odgovaram bezbrižno. »Samo čitam pismo.«

Veselo posežem u omotnicu, ali mi prsti ne uspijevaju odmah izvući račun. Ostaju zalijepljeni dok mi misli — kao i svakog mjeseca — lutaju u moj tajni san.

Zanima vas moj tajni san? Temelji se na priči koju sam jednom pročitala u novinama o zabuni u banci. Priča mi se jako svidjela pa sam je izrezala i zalijepila na vrata ormara. Dva računa za kreditne kartice poslana su krivim osobama i — pazi sad — svaka je od njih platila tuđi račun ništa ne primijetivši. Jedna drugoj platila su račun ne provjerivši ga.

I otkad sam pročitala tu priču moj je tajni san da se isto dogodi i meni. Neka šašava bakica iz Cornwalla dobit će moj golemi račun i platiti ga bez provjere. A ja ću dobiti njezin račun za tri konzerve mačje hrane po 59p koji ću, naravno, platiti ne postavljajući pitanja. Napokon, što je pošteno — pošteno je.

S lica mi ne silazi osmijeh dok zurim kroz prozor. Čvrsto vjerujem da će se ovaj mjesec to dogoditi: ostvarit će se moj tajni san. Ali kad sam izvukla račun iz omotnice — potaknuta Clarinim znatiželjnim pogledom — osmijeh mi se zaledio, a onda nestao s lica. Nešto vruće mi steže grlo. Mislim da je panika.

Stranica je crna od slova. Niz poznatih imena teče mi pred očima kao mali šoping centar.

Pokušavam ih pročitati, ali se prebrzo miču. Thorntons, uspijevam pročitati. Thorntons čokolada? Pa ja sam na dijete. Ovo nije *pravi* račun. To nisam ja. Ja nisam mogla potrošiti toliko.

Ne paničari! Vičem u sebi. Ništa nećeš riješiti panikom. Samo unose pročitaj polako, jedan za drugim. Duboko sam udahnula i prisilila se mirno koncentrirati, počinjući od vrha.

WH Smith (to je u redu — svima treba pribor iz papir-nice)

Boots (i to je u redu) Specsavers (bez toga se ne može) Oddbins (boca vina — bez toga se ne može) Our Price (*Our Price*) Aha. Novi album Charlatansa. Pa to sam morala nabaviti, jelda?)

Bella Pasta (večera s Caitlin) Oddbins (boca vina — bez toga se ne može) Esso (benzin se ne računa) Quaglino's (skupo, ali takvog više nema) Pret a manger (tad sam ostala bez gotovine)

Oddbins (boca vina — bez toga se ne može) Riches tepisi (Molim? Aha, tepih. Glupi tepih.)

La Senza (izazovno rublje za sudar s Jamesom) Agent Provocateur (Još izazovnije rublje za

GIGA

sudar s Jamesom. Ha. Kao da mi je trebalo.)

Body Shop (četka za kožu koju svakako moram isprobati)

Next (prilično dosadna bijela bluza — ali je bila na rasprodaji) Millets...

Prestala sam pratiti. Millets? Ja nikad ne idem u Millets. Kojeg bi vruga ja radila u Milletsu? Zbunjeno zurim u račun, čudim se i pokušavam se sjetiti — a onda mi odjednom sine istina. Očito je. Netko se koristio mojom karticom.

O, Bože. Ja, Rebecca Bloomwood, žrtva zločina. Sad sve ima smisla. Neki kriminalac ukrao mi je karticu i krivotvorio potpis. Tko zna gdje ju je još koristio? Ne čudim se da mi je račun crn od brojki! Nekoga je uhvatila potrošačka groznica pa je s mojom karticom divljao po cijelom Londonu — i mislio da će proći nekažnjeno.

Ali kako mu je uspjelo? Prekapam po torbi u potrazi za novčanikom, otvaram ga — i tu je moja Visa kartica, bode me ravno u oči. Vadim je i gledam. Netko mi ju je maznuo iz novčanika, upotrijebio — i *vratio*. To je sigurno netko koga poznajem. O, Bože dragi. Tko? Sumnjičavo se okrećem oko sebe. Tko god bio, nije baš pametan. Upotrijebiti moju karticu u Milletsu! Da puk-neš od smijeha. Pa ja tamo nikad ne kupujem.

"Nikad nisam bila u Milletsu!"« govorim glasno.

»Jesi«, odgovara Clare.

»Molim?«, okrećem se prema njoj i nisam baš sretna što me prekinula. »Ne, nisam.«

»U Milletsu si kupila oproštajni poklon za Michaela.«

Zurim u nju i osjećam kako mi smiješak nestaje s lica. Sranje. Naravno. Plavi anorak za Michaela. Usrani plavi anorak kupljen u Milletsu.

Kad je prije tri tjedna odlazio Michael, urednikov zamjenik, dobrovoljno sam se javila da mu kupim dar. Ponijela sam smeđu omotnicu punu kovanica i novčanica i izabrala anorak (vjerujte mi, on je taj tip). U zadnjem trenutku, sad se sjećam, odlučila sam platiti karticom i zadržati gotovinu.

Živo se sjećam kako sam upecala četiri novčanice od 5 funti i brižno ih pospremila u novčanik, kovanice od jedne funte izdvojila sam i spremila u pretinac za kovanice, a ostatak bezvrijednog sitniša istresla sam na dno torbe. O Bože, sjećam se o čemu sam razmišljala.

Neću morati ići na bankomat. Mislila sam da će šezdeset funti trajati tjednima.

Što se dogodilo? Nisam mogla samo tako potrošiti šezdeset funti. Ne primijetivši. Ili možda jesam?

»Zašto pitaš?« rekla je Clare i nagnula se. Vidim njezine male prodorne oči kako sjaje kroz naočale. Zna da gledam račun za Visu. »Tako«, odgovaram brzo okrećući drugu stranicu računa.

Ali onda me nešto izbacilo iz kolosijeka. Umjesto da kao i obično pogledam kolika je minimalna potrebna uplata i zanemarim ukupan iznos — ja sam se zagledala u donju svotu. Devet stotina četrdeset i devet funti, šezdeset tri peni-ja. Crno na bijelom.

Šutke sam zurila u račun pola minute, a onda sam ga gurnula natrag u omotnicu. U tom sam trenutku iskreno mislila da taj komad papira nema nikakve veze sa mnom. Možda nestane, ako neoprezno dopustim da padne na pod iza kompjutera. Čistačice će ga pomesti, a ja mogu tvrditi da ga nikad nisam dobila. Pa neće mi valjda naplatiti račun koji nikad nisam dobila!

U mislima već sastavljam pismo: »Poštovani direktore Vise. Vaše me pismo zbunilo. Na koji točno račun mislite? Nikad nisam primila nijedan račun od Vaše tvrtke. Nije mi se svidio Vaš ton i upozoravam Vas da ću pisati Anne Robinson iz *Watchdoga*.«

A uvijek se mogu odseliti u inozemstvo.

»Becky?« stresla sam glavom i ugledala Clare kako zuri u mene. »Završila si članak o Lloydsu?«

»Još malo«, lažem. Dok me gleda, moram se udubiti u ono što mi je na ekranu, samo da pokažem volju. A ona me još gleda.

»Stediše mogu imati koristi od izravnog pristupa računu«, tipkam prepisujući priopćenje za

GIGA

tisak. »Račun nudi vezane kamatne stope za one koji ulažu više od £5.000.«

Utipkavam točku, otpijem gutljaj kave i okrećem drugu stranicu priopćenja.

Kad smo već kod toga, to mi je posao. Ja sam novinarka u financijskom časopisu. Plaćaju me za to da drugima dijelim savjete kako će kontrolirati troškove.

To, naravno, nije ni približno posao koji sam oduvijek željela. Nitko tko piše o financijama nije to želio. Ljudi obično kažu da su »upali« u financije. Lažu. Zapravo žele reći da nisu mogli naći list u kojem bi pisali o nečemu zanimljivijem. Žele, zapravo, reći da su se javljali na natječaje u *The Timesu*, *Expressu*, *Marie Claire*, *Vogueu*, *GQ* i *Loadedu*, a jedini odgovor koji su dobili bio je: »Odjebi.«

Zatim su počeli slati molbe u *Metalski mjesečnik* i *Mljekarski vjesnik* i *Kako investirati*. I primljeni su kao najjadniji pomoćnici urednika za bijednu plaću i bili su zahvalni. Još i sad pišu o metalu ili siru ili štednji — jer samo to znaju. Ja sam počela u novinama zanimljiva imena: *Osobno investiranje*. Naučila sam prepisivati priopćenja, kimati na presicama i postavljati pitanja koja zvuče kao da znam o čemu govorim. Nakon godinu i pol — vjerovali ili ne — pozvana sam u *Uspješnu štednju*.

Naravno, još ne znam ništa o financijama. Ljudi na autobusnoj stanici znaju o financijama više od mene. Školarci znaju više od mene. Ovaj posao radim tri godine i još čekam da me netko primijeti.

Tog me popodneva pozvao Philip, moj urednik, a ja sam prestrašeno skočila.

»Rebecca«, kaže, »dodji malo.« I poziva me k svom stolu. Njegov se glas odjednom čini dubljim, gotovo urotničkim, a on mi se smiješi kao da će mi reći dobru vijest.

O Bože, razmišljam. Promaknuće. Sigurno je to. Zna da je nepošteno što zarađujem manje od Clare pa će me promaknuti na njezinu razinu. Ili još više. A to će mi sad reći diskretno kako Clare ne bi bila ljubomorna.

Preko lica mi se razvukao širok osmijeh, ustajem i prelazim otprilike tri metra do njegova stola pokušavajući ostati mirna, ali već planiram što ću kupiti za taj višak novca. Onaj zvonoliki kaput u Whistlesu. I crne čizme s visokom potpeticom u Pied a Terreu. Možda odem na odmor. Ili odjednom platim cijeli prokleti račun za Visu. Osjećam olakšanje. *Znam* da će sve biti u redu...

»Rebecca?« gura mi pozivnicu. »Ne stignem na ovu presicu«, kaže. »A mogla bi biti zanimljiva. Hoćeš ti otići? U Brandon Communications.«

Osjećam kako mi oduševljenje nestaje s lica kao žele. Nije me promaknuo. Neću dobiti povišicu. Osjećam se izdano. *Zašto* mi se onako smiješio? Sigurno je znao da u meni budi nade. Beščutni gad.

»Nešto nije u redu?« pita Philip.

»Ne«, mrmljam. Ali se ne mogu prisiliti na osmijeh. Moj novi zvonoliki kaput i čizme s visokom potpeticom nestaju u bari, kao Zla Vještica iz *Čarobnjaka iz Oza*. Nema promalauća. Samo presica o... bacam pogled na pozivnicu. O novom investicijskom fondu. Kako netko to može nazvati zanimljivim?

»Možeš napisati vijest«, kaže Philip.

»OK«, odgovaram sliježući ramenima i odlazim.

Putem do presice nešto svakako moram kupiti — *Financial Times*. *FT* je svakako najbolji dodatak odjeći koji djevojka može imati. Njegove velike prednosti su:

1. lijepa boja
2. cijena — samo 85p
3. Ako uđeš u prostoriju s primjerkom ispod ruke, ljudi te doživljavaju ozbiljno. S *FT*-om pod rukom možeš razgovarati o najvećim besmislicama na svijetu, a ljudi neće misliti da si praznoglava nego da si vrhunska intelektualka širokih interesa.

Na razgovor za posao u *Uspješnoj štednji*, ušla sam držeći pod rukom *Financial Times* i *Investors Chronicle* — i nisu mi postavili nijedno pitanje o financijama. Ako se dobro sjećam, cijelo smo vrijeme razgovarali o vilama za odmor i ogovarali druge urednike.

Zato sam zastala na kiosku, kupila *FT* i uredno ga složila pod ruku, diveći se svom odrazu u izlogu trgovine Denny and George.

Ne izgledam loše, mislim. Na sebi imam crnu suknju French Connection, običnu bijelu Knickerbox majicu i ve-sticu od angore koju sam kupila u M&S-u, ali izgleda kao da je Agnes B. I nove cipele iz Hobbsa s četvrtastim prstima. I još bolje, makar nitko ne vidi, znam da ispod svega imam predivne nove gaćice i pripadajući grudnjak s izvezenim žutim pupoljcima. To je najbolji dio moje odjeće.

Zapravo, gotovo bih poželjela da me pregazi auto pa da ih svijet vidi.

Običaj mi je nabrajati ono što nosim i navoditi marku odjeće, kao na modnoj stranici. To radim već godinama

— još od onda kad sam čitala *Samo sedamnaest*. Za svaki broj su zaustavili djevojku na ulici, slikali je i popisali joj odjeću. »Majica: Chelsea Girl, traperice: Top Shop, cipele: posuđene od prijateljice«. Pohlepno sam čitala te popise

— i još danas, ako kupim nešto u trgovini koja baš nije cool, izrežem markicu. Tako da se uvijek, ako me zaustave na cesti, mogu praviti da ne znam gdje sam to nabavila.

I tako. Gledam se razmišljajući kako prilično dobro izgledam i pomalo želim da se pojavi netko iz *Samo sedamnaest* s kamerom — kad mi pogled odjednom zastane, a srce skoro prestane kucati. U izlogu Denny and Georgea stoji diskretan natpis. Tamnozelen s bež slovima. Piše: RASPRODAJA.

Zurim u natpis, srce mi tuče. Ne može biti istina. Denny and George ne mogu imati rasprodaju. Njihovi šalovi i pashmine toliko su poželjni da bi ih vjerojatno mogli prodati po dvostrukoj cijeni. Svi koje znam u cijelom svijetu žele imati Denny and George šal. (Osim moje mame i tate naravno. Mama misli da ono što ne možeš kupiti u Bentallsu iz Kingstona zapravo i ne trebaš.)

Progutam slinu, napravim nekoliko koraka naprijed, gurnem vrata i uđem u malenu prodavaonicu. Vrata zazvone, a zgodna svjetlokosa prodavačica podigne pogled. Ne znam njezino ime, ali mi se uvijek sviđala. Nije kao neke balave krave koje rade u buticima, ne smeta joj ako satima zuriš u odjeću koju si zapravo ne možeš priuštiti. Obično provedem pola sata u pohotnom gledanju šalova u Denny and Georgeu, a onda odem u Accessorize i kupim si nešto da se razveselim. Imam punu ladicu surogata za Denny and George.

»Dan«, kažem pokušavajući ostati mirna. »Vi... vi imate rasprodaju?«

»Imamo«, smiješi se svjetlokosa djevojka. »Pomalo neobično za nas.«

Pogled mi prelijeće prostorijom. Gledam nizove uredno složenih šalova s tamnozelenim natpisima »sniženje 50%«. Baršun s tiskanim uzorkom, svila s našivenim ukrasima, izvezeni kašmir, sve s diskretnim potpisom Denny and George. Posvuda su. Ne znam odakle bih počela. Mislim da imam napadaj panike.

»Mislim da vam se ovaj uvijek sviđao«, kaže draga svjetlokosa djevojka i skine sjajni sivo-modri šal s police.

GIGA

O, Bože, da. Sjećam ga se. Svileni baršun s otisnutim svijetlomodrim uzorkom i ukrasima duginih boja. Dok zurim u šal, osjećam tanke nevidljive niti koje me tiho vuku prema njemu. Moram ga dodirnuti. Moram ga nositi. Nikad nisam vidjela nešto ljepše. Djevojka gleda cijenu. »Sniženo s 340 na 120.« Prilazi mi i ornata šal oko vrata, a ja zurim u svoj odraz. Nema dvojbe. Moram kupiti šal. Moram ga kupiti. Oči mi odmah izgledaju veće, frizura skuplje, izgledam kao druga osoba. Moći ću ga nositi uz sve što imam. Ljudi će o meni govoriti kao o »Djevojci u Denny and George šalu«.

»Ja bih ga zgrabila, da sam na vašem mjestu.« Djevojka mi se smiješi. »Ostao je samo još jedan.«

Čvrsto ga grabim, protiv svoje volje.

»Uzet ću ga«, sopćem. »Uzet ću ga.«

Dok ga prodavačica slaže na mekani papir, vadim novčanik, otvaram ga i posežem za Visom nevidljivim, automatskim pokretom — ali mi prsti udaraju u голу kožu. Začudeno se zaustavljam i počinjem pretraživati džepove novčanika pitajući se jesam li gurnula karticu s nekim računom ili se skriva iza business kartice... A onda sam osjetila bolan udarac. Sinulo mi je: ostala je na stolu.

Kako sam mogla biti toliko glupa? Kako sam mogla ostaviti Visu na stolu? Gdje mi je samo bila pamet?

Ljubazna svjetlokosa djevojka spušta umotan šal u tamnozelenu Danny and George kutiju. Srce mi poskakuje. Što ću sad?

»Kako ćete platiti?« pita ljubazno.

Obrazi mi gore.

»Baš sam se sjetila da mi je kreditna kartica ostala na poslu«, mucam.

»Oh«, kaže djevojka, a ruke joj zastaju.

»Možete mi ga spremiti?« Djevojka se duboko zamisli.

»Do kada?«

»Do sutra?« kažem očajno. O, Bože. Napravila je kiselo lice. Zar ne razumije?

»Bojim se da ne mogu«, odgovara. »Ne bismo smjeli rezervirati robu s rasprodaje.«

»Onda samo do danas popodne«, uzvraćam brzo. »Kad zatvarate?«

»U šest.«

Šest! Istodobno osjećam olakšanje i adrenalin koji šiba kroz mene. Izazov, Rebecca. Idem na presicu, otići ću što prije i onda se taksijem vratiti u redakciju. Zgrabiti Visu, reći Philipu da sam zaboravila bilješke, doći ovamo i kupiti šal.

»Možete ga sačuvati do tada?« pitam preklinjući. »Molim vas. *Molim vas?*« Djevojka popušta.

»Dobro. Staviti ću ga ispod pulta.«

»Hvala«, uzdahnem. Žurno izlazim iz dućana i niz ulicu do Brandon Communications. Kad bi bar presica kratko trajala, molim se. Kad bar ne bi bilo previše pitanja. Molim te, Bože, *molim*. Daj da se dokopam tog šala.

Čim sam stigla u Brandon Communications, osjetila sam kako se počinjem opuštati.

Napokon, imam puna tri sata. A šal je na sigurnom ispod pulta. Nitko mi ga neće ukrasti.

U predvorju Brandon Communications stoji natpis na kojem piše da je presica za Zlatna egzotična ulaganja u dvorani Artemida, a muškarac u odori svima pokazuje put niz hodnik.

To znači da je presica velika. Ne baš onakva u koju bi se uključile CNN-ove kamere i na kojoj su svi novinari kao na žeravici. Ali ipak prilično velika. Razmjerno velik događaj u našem malom dosadnom svijetu.

Dok ulazim u prostoriju, čuje se žamor ljudi koji brbljaju i konobarica koje kruže s kanapeima. Novinari se nalijevaju šampanjcem kao da ga još nikad u životu nisu okusili; djevojke zadužene za odnose s javnošću izgledaju drsko i pijuckaju samo vodu. Konobar mi nudi čašu šampanjca, a ja uzimam dvije. Jednu za sad, a drugu ću staviti ispod stolca, da

GIGA

imam kad mi postane dosadno.

U udaljenom kutu prostorije vidim Elly Granger iz *Ulagачkog tjednika*. Priklještila su je dvojica ozbiljnih muškaraca u odijelima, a ona samo kima i ukočeno ih gleda. Elly je sjajna. Samo šest mjeseci je u *Ulagачkom tjedniku*, a već je predala molbu za još pedeset poslova. Ona zapravo želi biti urednica rubrike o ljepoti u nekom časopisu. A ja želim biti Fiona Philips s GMTV-a. Nekad, kad smo jako pijane, sklapamo sporazum kako ćemo obje dati otkaz ako za tri mjeseca ne dobijemo neki uzbudljiviji posao. Ali pomisao na neimaštinu — makar samo na mjesec dana — gotovo je strasnija od pomisli na to da ću do kraja života pisati o mirovinskim fondovima.

»Rebecca. Drago mi je da ste uspjeli doći.«

Podižem pogled i gotovo se ugušim šampanjcem. Luke Brandon, glavni u Brandon Communications, gleda ravno u mene kao da točno zna što mislim.

Sreli smo se samo nekoliko puta, a meni je uvijek neugodno u njegovoj blizini. Ima zastrašujuć ugled, za početak. Svi neprestano govore o tome kakav je genijalac, čak i moj šef Philip. Pokrenuo je Brandon Communications ni iz čega, a sad je to najveća londonska tvrtka za odnose s javnošću na području financija. Prije nekoliko mjeseci neke su ga novine spomenule kao jednoga od najbistrijih poduzetnika njegove generacije. Pisalo je da ima fenomenalno visok IQ i fotografsko pamćenje. (Uvijek sam mrzila ljude s fotografskim pamćenjem.)

Ali to nije sve. Uvijek se čini da se mršti kad razgovara sa mnom. Kao da zna da sam totalni lažnjak. Zapravo, kad malo bolje razmislim, vjerojatno zna. Vjerojatno će se pokazati da slavni Luke Brandon nije samo genijalac nego i da zna čitati misli. On zna da ja, dok gledam neki dosadni grafikon i pametno kimam, zapravo razmišljam o pre-divnom crnom topu koji sam vidjela u Josephu i o tome mogu li si priuštiti i hlače.

»Upoznali ste se s Aliciom, zar ne?« kaže Luke i pokazuje prema bezgrešnoj svjetlokosoj djevojci koja stoji uz njega.

Slučajno ne poznajem Aliciu. Ali i ne moram. Sve su one iste. Cure iz Brandon C, kako ih zovu. Lijepo su odjevene, školovane, udane za bankare i nemaju ni trunke smisla za humor.

»Rebecca«, hladno kaže Alicia dok se rukuje sa mnom. »Vi ste iz *Uspješne štednje*, nije li tako?«

»Tako je«, odgovaram jednako hladno.

»Baš lijepo što ste došli danas«, kaže Alicia. »Znam da su novinari jako zaposleni.«

»Nije mi teško«, odgovaram. »Mi volimo otići na što više presica. Kako bismo znali što se događa.« Zadovoljna sam svojim odgovorom. Gotovo sam prevarila samu sebe.

Alicia ozbiljno kima kao da je sve što kažem nevjerojatno važno.

»Onda, recite, Rebecca. Što mislite o današnjim vijestima?« pokazuje prema FT-u pod mojom rukom. »Pravo iznenađenje, slažete se?«

O, Bože. O čemu ona to govori?

»Doista zanimljivo«, odgovaram smiješeći se i pokušavajući dobiti na vremenu. Okrećem se oko sebe u potrazi za odgovorom, ali — ništa. Što se dogodilo? Kamate su porasle?

»Ja mislim, moram reći, da je to loša vijest za branšu«, kaže Alicia iskreno. »Ali, naravno, vi sigurno o tome imate svoje mišljenje.«

Gleda me, čeka odgovor. Osjećam kako mi obrazi sve više crvene. Kako ću se iz ovoga izvući? Odsad ću, obećaj em samoj sebi, svaki dan čitati novine. Nikad me više nitko neće ovako zateći.

»Slažem se s vama«, kažem na kraju. »Mislim da je to jako loša vijest.« Glas mi je prigušen. Otpijam gutljaj šampanjca i molim da se dogodi potres.

»Očekivali ste to?« kaže Alicia. »Znam da ste vi novinari uvijek korak ispred.«

»Ja... ja sam to svakako predvidjela«, odgovaram i sigurna sam da sam uvjerljiva.

»A sad te glasine da i Prva škotska i Flagstaffovo životno idu istim smjerom!« Napeto me

GIGA

gleda. »Mislite li da je to doista moguće?«

»To je... teško reći«, odgovaram i otpijam šampanjac. Kakve glasine? O, Bože, zašto me ne ostavi na miru?

Onda sam napravila pogrešku i pogledala Lukea Brandona. Zuri u mene, čudnog izraza lica. Sranje. On *zna* da nemam pojma.

»Alicia«, kaže naglo. »Dolazi Maggie Stevens. Možete li...«

»Svakako«, odgovara uvježbano poput trkaćeg konja i polako kreće prema vratima.

»I Alicia...«, dodaje Luke, a ona se brzo okreće. »Želim točno znati tko je sjebao one brojke.«

»Da«, Alicia proguta slinu i odjuri.

Bože, kako je strašan. A sad smo sami. Mislim da bih mogla brzo zbrisati.

»Pa«, kažem veselo, »moram ići i...«

Ali Luke Brandon se naginje prema meni.

»SBG je priopćio da je jutros preuzeo Rutland banku«, kaže tiho.

I, naravno, sad kad je to rekao, sjetila sam se kako sam nešto o tome čula jutros na vijestima.

»Znam«, odgovaram bahato. »Pročitala sam u FT-u.« I prije nego što je stigao išta reći, odlazim razgovarati s Elly.

Dok presica počinje, Elly i ja se neprimjetno povlačimo prema dnu dvorane i sjedamo zajedno. Otvaram bilježnicu, zapisujem »Brandon Communications« na vrhu stranice i počinjem crtati cvijeće uz rub stranice. Elly sjedi kraj mene i na mobitel naziva horoskop. Otpijam šampanjac, naslanjam se i pripremam za opuštanje. Ne moram slušati presicu. Sve obavijesti mogu se pročitati u materijalima za novinare pa uvijek poslije možeš otkriti o čemu su govorili. Zapravo, pitam se bi li itko primijetio kad bih počela uređivati nokte, kad odjednom strašna Alicia nagne glavu prema meni.

»Rebecca?«

»Molim?« pitam lijeno.

»Telefon za vas. Vaš urednik.«

»Philip?« pitam glupo. Kao da mogu birati iz cijelog niza urednika.

»Da.« Gleda me kao da sam maloumna i pokazuje prema telefonu na stolu u dnu prostorije.

Elly me upitno pogleda a ja slegnem ramenima. Philip me još nikad nije zvao na presicu. Prilično sam uzbuđena i osjećam se važno dok hodam prema dnu prostorije. Možda su se pojavili problemi u redakciji. Možda je nanjušio nevjerovatnu priču pa želi da odletim u New York i istražim.

»Halo? Philip?« govorim u slušalicu — a onda istoga trenutka poželim da sam izgovorila nešto oštro i impresivno, poput jednostavnog: »Reci!«

»Čuj, Rebecca, oprosti što te smetam«, kaže Philip, »ali predosjećam strašnu migrenu. Idem ravno doma.«

»Da?« kažem znatiželjno.

»Pa sam se pitao da li bi mi mogla nešto obaviti.«

Obaviti? Što si on zamišlja tko sam ja? Ako hoće da mu netko kupuje aspirine, nek si nabavi sekretaricu.

»Nisam baš sigurna«, kažem obeshrabrujućim tonom. »Prilično sam zauzeta.«

»Pa kad završiš. Izborna vijeće socijalnog osiguranja dat će priopćenje u pet. Možeš ga pokupiti? S presice možeš ići ravno u Westminster.«

Molim? Prestravljena zurim u telefon. Ne, ne mogu podignuti prokleta izvješće. Moram pokupiti svoju Visu! Moram osigurati svoj šal.

»A Clare ne može ići?« pitam. »Htjela sam se vratiti u redakciju i završiti istraživanje o...« A o čemu ja ono pišem ovaj mjesec? »O hipotekama.«

»Clare je na briefing-u u Cityju. A Westminster ti je na putu do tvog šminkerskog Fulhama.« Philip se uvijek mora šaliti na račun toga što živim u Fulhamu. Samo zato što on živi u Harpendenu.

GIGA

»Samo skočiš iz metroa«, govori, »pokupiš priopćenje i opet uskočiš u metro.«
O, Bože. Ne znam kako bih se iz ovoga izvukla. Zatvaram oči i brzo razmišljam. Jedan sat ovdje. Jurim natrag u redakciju, uzimam Visu, vraćam se u Denny and George, pokupim šal, jurim u Westminster, uzimam priopćenje. Imam točno toliko vremena.
»Dobro«, odgovaram. »Prepusti to meni.«

Vraćam se na svoje mjesto baš kad su se svjetla prigušila i kad su se na ekranu ispred nas pojavile riječi ULAGANJA NA DALEKOM ISTOKU. Niz slika iz Hong Konga, Tajlanda i drugih egzotičnih mjesta koja bi me uvijek potaknula na sjetna razmišljanja o godišnjem odmoru. Ali danas se ne mogu opustiti pa čak ni smijati novoj djevojci iz *Portfelja* koja grozničavo pokušava sve zapisati i koja će vjerojatno postaviti pet pitanja jer misli da mora. Previše sam zabrinuta za svoj šal. A što ako se ne vratim na vrijeme? Sto ako netko ponudi više? Sama pomisao na to tjera me u paniku. Zar je moguće povisiti pogođenu cijenu Denny and George šala?

Baš kad su nestali prizori iz Tajlanda i kad su počeli dosadni grafikoni, sine mi sjajna ideja. Naravno! Platit ću šal gotovinom. Nitko ne može prigovoriti gotovini. Mogu podignuti 100 funti na bankomatu pa mi treba još samo 20 i šal je moj.

Istrgnem komad papira iz bilježnice, napišem »Možeš mi posuditi 20 funti?« i dodam ga Ellv koja još potajno sluša mobitel. Pitam se što sluša. Pa nije valjda još horoskop? Spušta pogled, odmahne glavom i napiše: »Ne mogu. Prokleti bankomat mi je progutao karticu. Živim od bonova za prehranu.«

Sranje. Oklijevam, a onda pišem: »A kreditna kartica? Vratit ću ti, časna riječ. I što to slušaš?«

Dodajem joj stranicu kad se odjednom pale svjetla. Prezentacija je gotova, a ja nisam čula ni riječ. Ljudi se vrte na stolicama, a djevojka za odnose s javnošću počinje dijeliti sjajne prospekte. Ellv završava razgovor i smiješi mi se.

»Prognoze za ljubavni život«, kaže utipkavajući još jedan broj. »Stvarno je točno.«

»Cisto sranje«, stresem glavom. »Ne mogu vjerovati da pušiš ta sranja. I ti si mi financijski novinar.«

»Nisam«, kaže Ellv. »A ti jesi?« I obje se počinjemo smijuljiti, dok se neki stari seronja iz jednog od nacionalnih dnevnika nije okrenuo i ljutito nas pogledao.

»Dame i gospodo!« Prekida nas prodoran glas, a ja podižem pogled. Alicia stoji pred publikom. Ima jako dobre noge, primijećujem bijesno. »Kao što možete vidjeti, Štedni plan Zlatnih egzotičnih ulaganja predstavlja potpuno nov pristup ulaganjima.« Gleda oko sebe po prostoriji, sreće moj pogled i hladno se nasmiješi.

»Egzotična ulaganja«, šapćem s prezirom Elly i pokazujem brošuru. »Prije bih rekla egzotične cijene. Vidjela si koliko naplaćuju?«

(Ja uvijek prvo pogledam tarife. Kao što uvijek prvo pogledam cijenu.)

Ellv žalosno okreće očima, još slušajući mobitel.

»Zlatna ulaganja znače povećavanje vrijednosti«, govori Alicia uobraženim glasom. »Zlatna ulaganja nude više.«

»Oni više naplaćuju, vi više gubite«, govorim glasno bez razmišljanja i svi se smiju. Bože, kako je to neugodno. A sad i Luke Brandon zuri u mene. Brzo spuštam pogled i pravim se da zapisujem.

Iako, da budem iskrena, nemam pojma zašto se uopće pravim da zapisujem. Mi nikad ništa ne objavljujemo, osim prazne slame koju dobivamo u priopćenjima. Zlatna ulaganja svađ mjesec imaju reklamu na dvije stranice i prošle su godine vodili Philipa na neko fantastično (ha! ha!) istraživačko putovanje na Tajland — pa samo smijemo pisati kako su sjajni.

Alicia nastavlja govoriti, a ja se naginjem prema Elly.

»Čuj«, šapćem, »mogu posuditi tvoju kreditnu karticu?«

GIGA

»Iskorištena do maksimuma«, šapće Elly ispričavajući se. »Došla sam do limita. Pa zašto bih inače živjela na bonove?«

»Ali trebam lovu!« šapćem. »Očajna sam! Trebam dvadeset funti!«

Relda sam to glasnije nego što sam namjeravala i Alicia prestaje govoriti.

»Možda biste trebali investirati u Zlatna ulaganja, Rebecca«, kaže Alicia, a prostorijom se opet prolomi smijeh. Nekoliko se lica okreće i zuri u mene, a ja im dobacujem bijesne poglede. Pa to su moji kolege novinari, za Boga miloga. Morali bi biti na mojoj strani. Sindikalna solidarnost i slična sranja.

Ja se, zapravo, nikad nisam učlanila u sindikat. Ali svejedno.

»Za što vam treba dvadeset funti?« pita Luke Brandon iz prednjeg dijela prostorije.

»Pa... za tetu«, kažem prkosno. »U bolnici je i htjela sam joj kupiti dar.«

Svi su zašutjeli. Onda, ne mogu vjerovati, Luke Brandon iz džepa izvadi novčanicu od 20 funti i pruži je tipu u prvom redu. On oklijeva, a onda je dodaje u red iza sebe. I tako dalje, novčanica od dvadeset funti putuje od ruke do ruke, ide prema meni kao obožavatelj na koncertu kojeg nosi gomila. Kad stigne u moju ruku, razliježe se pljesak, a ja crvenim.

»Hvala«, neugodno mi je. »Vratit ću vam, naravno.«

»Vašoj teti želim sve najbolje«, kaže Luke Brandon.

»Hvala«, ponavljam. Onda bacam pogled prema Alicii i osjećam tračak pobjede. Izgleda totalno ispuhano.

Kad su pitanja i odgovori već pri kraju, ljudi polako počnu izlaziti i vraćati se u redakcije. Tad obično i ja odem na cappuccino i pogledam još koji izlog. Ali danas ostajem. Danas sam odlučila ostati do zadnjeg pitanja o poreznim strukturama. Onda ću otići naprijed i osobno zahvaliti Lukeu Brandonu na ljubaznoj, iako neugodnoj, gesti. A onda idem kupiti šal. Hura! Ali, na moje čuđenje, nakon samo nekoliko pitanja, Luke Brandon ustane, šapne nešto Alicii i krene prema vratima.

»Hvala«, mrmljam dok prolazi kraj mog stolca, ali nisam sigurna da me čuje.

Baš me briga. Imam dvadeset funti i samo je to bitno.

Na povratku iz Westminstera, podzemna stane u tunelu bez očitog razloga. Prolazi pet minuta. Nevjerojatno je kakvu nesreću imam. Inače, naravno, jedva čekam da se podzemna pokvari pa da imam ispriku duže ostati izvan redakcije. Ali danas se ponašam kao poslovnik pod stresom s činom na želucu. Tapkam prstima i uzdišem, virim kroz prozor u mrak.

Dio mojeg mozga zna da imam dovoljno vremena doći do Denny and Georgea prije zatvaranja. Drugi dio zna da je malo vjerojatno da će plavuša prodati moj šal nekom drugom, makar ne stignem. Ali postoji mogućnost. Znači da se ne mogu opustiti sve dok šal ne bude u mojim rukama.

Kad vlak napokon krene, sjedam dramatično uzdah-nuvši i pogledam blijedog, tihog čovjeka s lijeve strane.

»Hvala Bogu!« kažem. »Već sam postala očajna.«

»To tako frustrira«, tiho se složio.

»Oni jednostavno ne razmišljaju«, kažem. »Hoću reći, neki od nas moraju obaviti stvari koje su pitanje života. Meni se jako žuri!«

»I meni se pomalo žuri«, kaže čovjek.

»Da se ovaj vlak nije pomaknuo, ne znam što bih učinila«, tresem glavom. »Čovjek se osjeća tako... nemoćno!«

»Točno znam što mislite«, kaže čovjek napeto. »Njima nije jasno da neki od nas...« Pokazuje prema meni. »Da neki od nas ne putuju bez razloga. Bitno nam je hoćemo li stići ili ne.«

»Baš tako!« odgovaram. »A kamo vi idete?«

»Žena mi rađa«, kaže. »To nam je četvrto.«

GIGA

»Oh«, kažem zatečeno. »Pa... Isuse. Čestitam. Nadam se...«

»Zadnji put joj je trebalo pola sata«, kaže čovjek trljajući znojno čelo. »A ja sam u podzemnoj već četrdeset minuta. Pa ipak. Sad se bar krećemo.«

Slegne ramenima i nasmiješi mi se.

»A vi? Kakav vi hitan posao imate?«

O, Bože.

»Ja... ovaj... idem...«

Nesigurno zastajem i pročistim grlo osjećajući kako crvenim. Ne mogu mu reći da je moj hitan posao pokupiti šal kod Denny and Georgea.

Šal. Ne odijelo ili kaput ili nešto vrijedno.

»Nije tako bitno«, čujem samu sebe kako mrmljam.

»Ne vjerujem«, kaže ljubazno.

Sad se osjećam strašno. Podižem pogled — i hvala nebesima — moja stanica.

»Sretno!« kažem žurno ustajući. »Stvarno se nadam da ćete stići na vrijeme.«

Dok hodam pločnikom osjećam stid. Možda sam morala izvaditi svojih sto dvadeset futni i dati ih tom čovjeku za dijete, a ne kupiti nekakav besmislen šal. Hoću reći, kad bolje razmisliš, što je bitnije? Odjeća — ili čudo novog života?

Zaokupljena tim filozofskim pitanjem skoro sam promašila skretanje. Ali sam podigla pogled baš na vrijeme, skrenula — i osjetila udarac. Djevojka izlazi iz prodavaonice i nosi Denny and George vrećicu. Odjednom sve zaboravljam.

O, Bože moj.

A što ako je kupila moj šal?

Što ako je tražila baš njega, a prodavačica joj ga je prodala jer je mislila da se neću vratiti?

Srce mi počinje panično lupati i krećem dugim koracima prema prodavaonici. Dolazim do vrata i otvaram ih, ne mogu disati od straha. A što ako ga više nema? Što ću onda?

Svjetlokosa djevojka se smiješi dok ulazim. »Bok!« kaže. »Čeka vas.«

»O, hvala«, govorim s olakšanjem i naslanjam se na pult.

Osjećam se kao da sam bila u pravom jurišu. Zapravo, mislim da bi šoping morali svrstati u kardiovaskularne aktivnosti. Srce mi nikad ne lupa tako brzo kao kad vidim natpis »sniženje 50 %«.

Brojim novac po deset i dvadeset funti i čekam, gotovo se tresući dok se ona saginje i vadi zelenu kutiju iza pulta. Stavlja je u debelu sjajnu vrećicu s tamnozelenim ručkama od špage i pruža mi je. Osjećam se tako sjajno da bih najradije zatvorila oči.

Taj trenutak. Taj časak kad ti se prsti oviju oko ručke sjajne, glatke vrećice — a sve predivne nove stvari u njoj postaju tvoje. Kakav je to osjećaj? Kao kad danima gladiješ, a onda napuniš usta vrućim prepečencem s masla-com. Kao kad se probudiš i sjetiš se da je vikend. Kao najljepši trenutak u seksu. Sve druge misli nestaju ti iz glave. To je trenutak čistoga, sebičnog zadovoljstva.

Polako izlazim iz trgovine, misli su mi još zamagljene od zadovoljstva. Imam Denny and George šal. Imam Denny and George šal! Imam...

»Rebecca.« Muški glas prekida mi misli. Podignem pogled, a želudac mi se zgrči od strahote. Luke Brandon.

Luke Brandon stoji na ulici, ispred mene, i zuri u moju vrećicu. Sve sam više zbunjena. Što on uopće radi ovdje na pločniku? Zar ljudi poput njega nemaju vozače? Ne bi li on sad morao juriti na neko primanje ili nešto slično?

»Jeste li uspjeli?« pita blago se mršteći.

»Sto?«

»Kupiti dar za tetu.«

»O, da«, kažem i gutam slinu. »Jesam... kupila sam.«

GIGA

»To je?« pokazuje vrećicu, a ja osjećam kako mi crvenilo preplavljuje obraze.

»Da«, odgovaram na kraju. »Mislila sam da bi... šal bio lijep dar.«

»Jako ste velikodušni. Denny and George.« Začudo me gleda. »Vaša teta je sigurno dama sa stilom.«

»Da«, odgovaram i nakašljavam se. »Jako je kreativna i originalna.«

»Siguran sam«, kaže Luke i zastaje. »Kako se zove?«

O, Bože. Morala sam pobjeći čim sam ga vidjela, dok sam još mogla. Sad sam paralizirana. Ne mogu se sjetiti nijednog ženskog imena.

»Erm... Ermintrude«, izletjelo mi je.

»Teta Ermintrude«, kaže Luke obzirno. »Pa, pozdravite je.«

Kima mi i odlazi, a ja zurim za njim pokušavajući odgonetnuti je li naslutio istinu ili nije.

Ulazim u stan, Suze me pogleda — i najprije kaže: »Denny and George! Becky, šališ se.«

»Da«, smijem se od uha do uha. »Kupila sam si šal.«

»Pokaži mi!« veli Suze, ustajući s kauča. »Pokaži-mi-pokaži-mi-pokaži-mi!« Dolazi do mene i počinje vući ručke vrećice. »Hoću vidjeti tvoj novi šal! Pokaži mi!«

Zato volim živjeti sa Suze. Moja bivša cimerica Julia samo bi se namrštila i rekla: »Denny i tko još?« Ili: »To je puno za šal.« Ali Suze me potpuno razumije. Ako ništa drugo, gora je od mene.

Ali opet, ona si to može priuštiti. Iako ima dvadeset pet godina, kao i ja, roditelji joj još daju džeparac. To se zove »renta« i navodno dolazi iz nekog obiteljskog fonda — ali što se mene tiče, to je džeparac. Roditelji su joj kupili stan u Fulhamu za dvadeset prvi rođendan i otad živi u njemu, pola vremena radi, a pola spava.

Neko se vrijeme (vrlo kratko) bavila odnosima s javnošću i u to sam je doba upoznala — na putovanju na Guernsey organiziranom za novinare. Zapravo, radila je za Brandon Communications. Ne želim biti gruba, ali ona sama to priznaje, bila je najgora djevojka za odnose s javnošću koju sam ikad srela. Potpuno je zaboravila koju bi banku morala predstavljati pa je počela s oduševljenjem govoriti o njihovoj konkurenciji. Čovjek iz banke sve se više pjenio, a novinari su umirali od smijeha. Suze je zbog toga bila u velikoj nevolji. Zapravo, tad je zaključila da PR nije posao za nju. (Drugim riječima, Luke Brandon joj je dao otkaz čim su se vratili u London. Još jedan razlog da mi se čovjek ne sviđa.)

Ali nas dvije smo imale vremena koliko smo htjele za ispijanje vina do ranih jutarnjih sati i otad se družimo. Kad je Julia iznenada zbrisala s mentorom za doktorat (ta sigurno nije pokazivala sve svoje sposobnosti), Suze mi je predložila da se doselim k njoj. Sigurna sam da mi naplaćuje premalo, ali nikad nisam ustrajala na plaćanju pune tržišne cijene jer si to ne mogu priuštiti. Kako cijene rastu, sad sam sa svojom plaćom bliže Elephant and Ca-stleu nego Fulhamu. Kako si normalni ljudi mogu priuštiti život u tako jezivo skupim četvrtima? Nije mi jasno.

»Bex, otvori!« moli Suze. »Pokaži mi!« Grabi u vrećicu pohlepno dugim prstima, a ja je mičem da je ne podere. Ova će vrećica stajati na vratima moje sobe uz ostale prestižne vrećice koje usput rabim kad moram nekoga impresionirati. (Hvala Bogu, nisu otisnuli posebne vrećice s natpisom »rasprodaja«. Mrzim trgovine koje to rade. Kakvog smisla ima nositi šminkersku vrećicu s natpisom »rasprodaja«? Kao da si napišeš »škrtica«.)

Polako vadim tamnozelenu kutiju iz vrećice, podižem poklopac i odmatam papir. Onda, gotovo s poštovanjem, podižem šal. Prekrasan je. Još je ljepši ovdje nego što je bio u trgovini. Omatam ga oko vrata i glupo se smiješim Suze.

»O, Bex«, mrmlja. »Predivan je!«

Na trenutak obje šutimo. Pričešćujemo se višem biću: bogu šopinga.

A onda je Suze sve morala upropastiti.

»Možeš ga nositi na sudar s Jamesom ovaj vikend«, kaže.

»Ne mogu«, odgovaram gotovo ljutito i skidam šal. »Neću se vidjeti s njim.«

»Kako to?«

»Više ne hodamo«, pokušavam nonšalantno slegnuti ramenima.

»Stvarno?« Suze me gleda u čudu. »Zašto? Nisi mi rekla!«

»Znam.« Okrećem pogled od njezinih znatiželjnih očiju. »To je malo... čudno.«

»Nogirala si ga? Niste se čak ni poševili!« Suzin glas uzbuđeno raste. Očajnički želi sve znati.

Ali koliko joj ja očajnički želim sve ispričati? Na trenutak pomišljam kako bih morala biti diskretna. A onda pomislim: ma baš me briga!

»Znam«, rekla sam. »To je i bio problem.«

»Kako to misliš?« Suze se nagnula prema meni. »Bex, što je bilo?«

GIGA

Duboko sam udahnula i okrenula se prema njoj.

»Nije htio.«

»Nisi mu se sviđala?«

»Ne. On...«, zažmirila sam jer nisam mogla samoj sebi povjerovati. »Ne vjeruje u seks prije braka.«

»Šališ se.« Otvaram oči i vidim Suze kako me prestravljeno gleda — kao da je baš čula najgore svetogrđe poznato ljudskom rodu. »Šališ se, Becky.« Ona se, zapravo, zauzima za mene.

»Ne šalim se.« Uspjela sam se slabašno nasmiješiti. »Bilo je, zapravo, malo neugodno. Ja sam nekako... navalila na njega, a on se morao braniti.«

Odvratno sjećanje, koje sam uspješno potisnula, počelo je puzati prema površini. Jamesa sam upoznala na tulumu prije nekoliko tjedana, a to je bio ključni treći izlazak. Bili smo vani na stvarno finoj večeri, koju je on platio, pa smo onda otišli k njemu i na kraju završili na kauču i ljubili se.

I što sam *trebala* pomisliti? On je bio tamo, ja sam bila tamo i — da ne bude zabune, ako je njegov mozak govorio ne, tijelo mu je sigurno govorilo da, da, da. Pa sam ja, jer sam moderna cura, posegnula za njegovim rasporkom i počela mu otkopčavati hlače. Kad je spustio ruku i odgurnuo me, mislila sam da se hoće igrati pa sam se bacila na njega s još više žara.

Kad malo bolje razmislim, možda mi je trebalo previše vremena da shvatim da se on ne igra. Zapravo, morao me pljusnuti da me otrese — iako se poslije jako ispričavao.

Suze me gleda i ne vjeruje. Onda prasne u smijeh.

»Morao se braniti? Bex, pa ti si žderačica muškaraca!«

»Nemoj!« bunila sam se. »Baš je bio sladak. Pitao je da li sam ga spremna čekati.«

»A ti si rekla: ni slučajno!«

»Tako nekako«, odvrtila sam pogled.

Zapravo, kako sam bila ponijeta trenutkom, čini mi se da sam ga suočila s velikim izazovom.

»Odoli mi sad, ako možeš, James«, sjećam se kako sam rekla promuklim glasom i gledala ga, bar sam ja tako mislila, otvorenim seksi pogledom. »Ali kucat ćeš mi na vrata za tjedan dana.«

Prošlo je tjedan dana, a ja još nisam čula »kuc«. Sto, kad bolje razmisliš, nije baš laskavo.

»Pa to je odvratno!« kaže Suze. »A seksualna kompatibilnost?«

»Nemam pojma«, slegnula sam ramenima. »Pretpostavljam da je spreman na rizik.« Suze se odjednom nasmijala.

»A jesi li mu vidjela...«

»Nisam! Nije me pustio ni blizu!«

»A jesi li ga dodirnula? Bio je mali?« Suzine su se oči zlobno caklile. »Kladim se da je sićušan. Nada se da će neku siroticu prevariti i nagovoriti da se uda za njega, a ona će biti osuđena na mrvicu do kraja života. Jedva si se izvukla, Bex!« Posegnula je za kutijom Silk Cuta i zapalila.

»Dalje od mene!« rekla sam nervozno. »Ne želim da mi šal smrdi na dim!«

»I onda, što ćeš raditi ovaj vikend?« pitala me i povukla dim. »Bit ćeš dobro? Hoćeš doći sa mnom na selo?«

Tako Suze zove drugi dom svoje obitelji u Hampshireu. Selo. Kao da njezini roditelji imaju neku malu, neovisnu državu za koju nitko drugi ne zna.

»Ne, bit ću dobro«, rekla sam mrzovoljno uzimajući TV program. »Posjetit ću roditelje.«

»Aha, dobro«, rekla je Suze. »Pozdravi mamu.«

»Hoću«, odgovaram. »A ti Pepper.«

Pepper je Suzin konj. Jaše ga tri puta godišnje, ako ne i manje, ali kad god njezini roditelji predlože da će ga prodati, ona počne histerizirati. Navodno njegovo uzdržavanje stoji 15. 000 godišnje. Petnaest tisuća funti. A što radi za taj novac? Stoji u štali i jede jabuke. I ja bih rado

GIGA

bila konj.

»A, da. Sad sam se sjetila«, kaže Suze. »Došao je račun za porez za stan. Tristo svaka.«

»Tri stotine funti?« gledam je zbunjeno. »Odmah sad?«

»Aha. Zapravo je već kasno. Samo mi napiši ček ili nešto.«

»Dobro«, odgovaram živahno. »Evo tristo funti.«

Uzimam torbu i odmah ispisujem ček. Suze je tako velikodušna sa stanarinom pa uvijek plaćam svoj dio računa i nekad još dodam. Ali ipak, hladno mi je dok joj pružam ček. Otišlo je tristo funti, a ja još moram misliti i na prokleti račun za Visu. Ovaj mjesec mi baš nije dobar.

»Da, netko je zvao«, dodaje Suze i škilji prema komadiću papira. »Erica Parsnip. Točno?«

»Erica *Parsnip*?« Nekad mislim da se Suzin mozak malo previše napreže.

»Parnell. Erica Parnell iz Endwich banke. Da je nazo-veš.«

Zurim u Suze, sleđena od jeze.

»Zvala je ovamo? Nazvala je ovaj broj?«

»Da. Danas popodne.«

»Sranje.« Srce mi počinje lupati. »Što si joj rekla? Jesi li joj rekla da imam mononukleozu?«

»Molim?« Sad Suze zuri. »Nisam joj rekla da imaš jebenu mononukleozu, naravno!«

»Pitala je za moju nogu? Je li spominjala moje zdravlje?«

»Nije! Samo je pitala gdje si. A ja sam rekla da si na poslu...«

»Suze!« jadikovala sam potišteno.

»A što sam trebala reći?«

»Trebala si reći da sam u krevetu, da imam mononukleozu i slomljenu nogu!«

»Pa hvala ti što si me upozorila!« Suze me gleda, stisnutih očiju i nogu prekrivenih u položaj lotosa. Suze ima najduže, najtanje, najvretenastije noge koje sam vidjela. Kad obuče crne tajice izgleda kao pauk. »A u čemu je uopće problem?« pita. »U nedopuštenom si minusu?« Jesam li u *nedopuštenom minusu**

»Mrvicu.« Sliježem ramenima. »Sredit će se.«

Trenutak tišine, a ja podižem pogled i gledam kako Suze trga ček.

»Suze! Ne budi luda!«

»Vratit ćeš mi kad budeš u plusu«, odlučna je.

»Hvala, Suze«, odgovaram i grlim je. Suze je sigurno najbolja prijateljica koju sam ikad imala.

Ali neugodan osjećaj u želucu progoni me cijelu večer, a osjetila sam ga i sljedeće jutro. Osjećaj koji ne može ublažiti ni pomisao na Denny and George šal. Ležim u krevetu, zurim u strop i, prvi put nakon mnogo mjeseci, računam koliko sam dužna. U banci, za Visu, za Harvey Nichols karticu, za Debenhams karticu, za Fenwicks karticu... a sad sam dužna i Suze. Oko... čekaj malo... oko šest tisuća funti.

Prolaze me hladni trnci dok razmišljam o tom iznosu. Kako ću, zaboga, nabaviti šest tisuća funti? Mogu uštedjeti šest funti tjedno, tisuću tjedana. Ili dvanaest funti dnevno pet stotina tjedana. Ili... šezdeset funti tjedno stotinu tjedana. To je već nešto. Ali kako ću uštedjeti šezdeset funti tjedno?

Ili bih mogla učvrstiti opće znanje i otići na kviz. Ili izmisliti nešto stvarno pametno. Ili... dobiti na lutriji. Na tu me pomisao oblijeva ugodna toplina, zatvaram oči i vraćam se u krevet. Lutrija je svakako najbolje rješenje.

Neće mi biti cilj dobiti jackpot, naravno... to je *totalno* nemoguće. Ali bih mogla dobiti jednu od onih manjih nagrada. Čini se da se te dijele šakom i kapom. Recimo — sto tisuća funti. To bi mi bilo dovoljno. Platila bih dugove, kupila auto, stan...

Zapravo — bolje bi bilo dvjesto tisuća. Ili četvrt milijuna.

Ili, još bolje, jedan od onih podijeljenih jackpota. »Petorica dobitnika dobit će svaki jedno

cijelo tri milijuna funti.« (Obožavam kako to kažu. 'Jedno cijelo tri'. Kao da je onih dodatnih

GIGA

tristo tisuća sitniš, nebitna svota. Kao da ne bi ni primijetila jesi li ih dobila ili nisi.) Jedno cijelo tri milijuna bilo bi mi posve dovoljno. A nisam pohlepna, jelda, kad želim podijeliti jackpot. Bože, daj da dobijem na lutriji i obećajem da ću pristojno dijeliti. I tako sam na putu do roditelja stala na benzinskoj i kupila nekoliko listića za lutriju. Brojeve sam birala pola sata. Znam da 44 uvijek dobro prolazi. I 42. Ali što s ostatkom? Bilježim nekoliko nizova brojeva na komadić papira, škiljim, pokušavajući ih zamisliti na ekranu.

1 6 9 16 23 44

Ne! Strašno! Što mi je? Kao prvo, 1 nikad ne prolazi. A i 6 i 9 izgledaju krivo.

3 14 21 25 36 44

To je malo bolje. Ispunjavam brojeve na listiću.

5 11 18 27 28 42

Ovi su me prilično impresionirali. Izgledaju kao pobjednička kombinacija. Već mogu zamisliti Moiru Stewart kako ih čita na vijestima. »Vlasnik jednog listića, pretpostavlja se iz jugozapadnog Londona, osvojio je jackpot od deset milijuna funti.«

Na trenutak osjećam nesvjesticu. Što ću s deset milijuna funti? Odakle početi?

Od velikog tuluma. Na nekom otmjenom, ali cool mjestu, s tonama šampanjca, plesom i taksi službom tako da nitko ne mora voziti. I darovima za rastanak, kao recimo finim pjenama za kupanje ili nečim sličnim. (Zanima me da li Calvin Klein radi pjene za kupanje. Zapamtit ću da to moram provjeriti u Boots u sljedeći put.)

Onda ću kupiti kuće cijeloj obitelji i svim prijateljima, naravno. Naslanjam se na šalter lutrije i zatvaram oči kako bih se usredotočila. Pretpostavimo da kupim dvadeset kuća po £250.000.

Ostat će mi... pet milijuna. Plus oko pedeset somova za tulum. A onda ću sve odvesti na ljetovanje, na Barbados ili slično. To će doći oko... sto somova, ako svi letimo s Clubom. To je, znači, četiri milijuna osam stotina i pedeset tisuća. Oh! A trebam šest tisuća za isplatu svih računa za kreditne kartice i prekoračenje. Plus tristo za Suze. Nek bude sedam tisuća. Znači, ostaje... četiri milijuna osam stotina četrdeset i tri tisuće.

Naravno, mnogo ću dati u dobrotvorne svrhe. Zapravo, vjerojatno ću osnovati dobrotvorni fond. Podupirat ću one nepopularne dobrotvorne organizacije koje svi zanemaruju, kao pomoć za oboljele od kožnih bolesti i staračke domove. I poslat ću ček s golemim iznosom mojoj staroj učiteljici engleskog gospođi James, kako bi mogla nabaviti nove knjige za školsku knjižnicu. Možda je i nazovu po meni. Knjižnica »Bloomwood«.

O, i tristo funti za onaj zvonoliki kaput u Whistlesu koji *moram* kupiti prije nego ih sve razgrabe. I koliko je onda ostalo? Četiri milijuna osam stotina četrdeset i tri tisuće minus... »Oprostite.« Prekida me glas, a ja zbunjeno podižem pogled. Žena iza mene pokušava dohvatiti kemijsku.

»Oprostite«, odgovaram i ljubazno joj se mičem. Ali zbog tog sam prekida izgubila nit u računima. Je li bilo četiri ili pet milijuna?

Primijetila sam kako žena viri u komadić papira na koji sam ispisala sve brojke i kroz glavu mi prostruji strašna misao. A što ako bude izvučen jedan od mojih odbačenih nizova brojeva? Što ako večeras bude izvučeno 1 6 9 16 23 44, a ja ga nisam uplatila? Mrzila bih samu sebe. Cijeli život ne bih si mogla to oprostiti. Bila bih kao onaj tip koji se ubio jer je zaboravio poslati kupon za kladionicu.

Brzo ispunjavam listiće za sve kombinacije brojeva zapisane na komadiću papira. To je

GIGA

ukupno devet listića. Devet funti — zapravo, mnogo novca. Gotovo me grize savjest što sam ga potrošila. Ali opet, to je devet puta veća vjerojatnost pobjede.

A sad imam dobar osjećaj za kombinaciju 1 6 9 16 23 44. Zašto mi se baš taj niz brojeva urezao u mozak i ostao tamo? Možda mi netko negdje nešto pokušava poručiti.

GIGA

Brompton's Store

KORISNIČKI RAČUNI

1 Brompton Street

London SW4 7TH

Gđa Rebecca Bloomwood

Stan 2

4 Burney Road

London SW6 8FD

2. ožujka 2000.

Poštovana gospođo Bloomwood,

prema našim podacima, još nismo primili uplatu za Vaš najnoviji račun. Ako ste platili unutar zadnjih pet dana, molimo Vas da zanemarite ovo pismo.

Vaš sadašnji dug iznosi £235,76. Minimalna uplata je £43. Možete platiti gotovinom, čekom ili priloženom bankovnom uplatnicom. Čekamo Vašu uplatu.

S poštovanjem

John Hunter,

voditelj odjela za korisničke račune

GIGA

Brompton's Store

KORISNIČKI RAČUNI

1 Brompton Street

London SW4 7TH

Gđa Rebecca Bloomwood

Stan 2

4 Burney Road

London SW6 (FD)

2. ožujka 2000.

Poštovana gospođo Bloomwood,

ovo je dosad najbolja prilika za kupnju!

U ograničenom roku nudimo DODATNE BODOVE na svaku kupnju iznad £50 zlatnom Brompton karticom* — pa iskoristite priliku i dodajte još bodova svom ukupnom iznosu te iskoristite pravo na neki od naših darova za osvajače bodova.

Među fantastičnim darovima koje nudimo su:

talijanska kožna torbica	1000 bodova
sanduk crvenog šampanjca	2000 bodova
dvije zrakoplovne karte za Pariz**	5000 bodova

(Vaš sadašnji zbroj je 35 bodova)

I zapamtite, u vrijeme ove posebne ponude, dobit ćete još dva boda na svakih potrošenih £5. Veselimo se Vašem posjetu našoj prodavaonici.

S poštovanjem

Adrian Smith,
voditelj korisničke službe

* osim restorana, ljekarne, kioska i frizera

** vrijede neka ograničenja — vidi priloženu brošuru

Kad sam stigla k roditeljima, oni su se baš svađali. Tata je stajao na sredini ljestava u vrtu i prekapao po odvodu, a mama je sjedila za željeznim vrtnim stolom i listala katalog *Past Times*. Nijedno me nije ni pogledalo dok sam ulazila kroz dvorišna vrata.

»Ja samo hoću reći da bi morali dati dobar primjer!« govorila je mama.

»A ti misliš da je izlaganje opasnosti dobar primjer? Misliš da bi to riješilo problem?«

»Opasnost!« kaže mama posprdno. »Nemoj biti tako melodramatičan, Graham. Zar je to stvarno tvoje mišljenje o britanskom društvu?«

»Bok, mama!« pozdravljam. »Bok, tata!«

»Becky se slaže sa mnom. Zar ne, sunce?« kaže mama i pokazuje stranicu *Past Timesa*.

»Krasna vesta«, dodaje *sotto voce*. »Gledaj samo taj vez!«

»Ne slaže se s tobom, naravno!« uzvraća tata. »To je najgluplja ideja koju sam ikad čuo.«

»Ne, nije!« odgovara mama ogorčeno. »Becky, ti misliš da bi bilo pametno kad bi kraljevska obitelj putovala javnim prijevozom, zar ne, sunce?«

»Pa...«, odgovaram oprezno. »Nisam zapravo...«

»Ti misliš da bi kraljica na službene obveze morala putovati busom 93?« ruga se tata.

»A zašto ne? Možda bi onda bus 93 bio točniji!«

»Onda«, pitam sjedajući kraj mame. »Kako je?«

»Tebi je jasno da je ova zemlja na rubu prometnog kolapsa«, kaže mama kao da me nije čula.

»Kad bi se više ljudi počelo voziti javnim prijevozom, ceste bi nam postale šire.«

Tata tresе glavom.

»A ti misliš da bi problem bio riješen kad bi se kraljica vozila busom 93. Pitanje sigurnosti nije bitno, činjenica da bi mogla ispuniti mnogo manje obveza nije bitna...«

»Nisam mislila baš na kraljicu«, odgovara mama i zastaje na trenutak. »Ali neki drugi bi mogli. Recimo princeza od Kenta. Ona bi se mogla povremeno voziti podzemnom. Oni moraju naučiti nešto o stvarnom životu.«

Mama se zadnji put vozila podzemnom tamo negdje 1983.

»Može kava?« pitala sam vedro.

»Ako mene pitaš, to pitanje prometnog kolapsa je čista glupost«, kaže tata. Skočio je s ljestava i otresao pr-ljavštinu s ruku. »Sve je to propaganda.«

»Propaganda?« više zgroženo mama.

»Dobro«, prekidam ih. »Idem pristaviti vodu.«

Vraćam se u kuću, na brzinu pristavljam vodu i sjednem za stol obasjan suncem. Već sam zaboravila zašto se mama i tata svađaju. To će još neko vrijeme trajati, a onda će se na kraju složiti kako je za sve kriv Tony Blair. Ma, imam ja većih briga od toga. Pokušavam zbrojiti koliko bih točno morala dati svom šefu Philipu kad dobijem na lutriji. Ne mogu ga izostaviti, naravno — ali se pitam nije li gotovina malo neukusna. Možda bi dar bio bolji? Recimo, stvarno lijepi gumbi za manšete. Ili košara za piknik s tanjurima. (Clare Edwards, naravno, ništa neće dobiti.)

Sjedim sama u suncem obasjanoj kuhinji i čini mi se da u meni tinja moja mala tajna. Dobit ću na lutriji. Večeras će se moj život promijeniti. Bože, jedva čekam. Deset milijuna funti. Pomisli samo — sutra ću moći kupiti sve što budem htjela. Sve!

Ispred mene su otvorene novine na rubrici nekretnine, a ja ih bezbrižno uzimam i gledam skupe kuće. Gdje ću živjeti? U Chelseau? Notting Hillu? Mayfairu? *Belgravia*, čitam.

Veličanstvena samostojeća kuća, sedam spavaćih soba, prostorije za poslugu, uređen vrt.

Evo, to zvuči u redu. Snašla bih se sa sedam spavaćih soba u Belgraviji. Pogled mi zadovoljno sklizne do cijene i ledi se od šoka. Šest milijuna petsto tisuća funti. Toliko traže. Šest i pol milijuna.

Zapanjena sam i pomalo ljuta. Oni to ozbiljno? Pa ja nemam šest i pol milijuna. Ostalo mi je

GIGA

samo... četiri milijuna. Ili pet? Koliko god bilo, nije dovoljno. Zurim u stranicu i osjećam se prevarenom. Dobitnici na lutriji valjda mogu kupiti što god žele — a ja se već osjećam siromašnom i nedoraslom.

Ljutito guram novine u stranu i uzimam besplatan prospekt prepun predivnih bijelih paperjastih pokrivača po 100 funti. Evo, to je već nešto. Kad dobijem na lutriji, imat ću samo šuškaive bijele paperjaste pokrivače, odlučila sam. I bijeli krevet od kovanog željeza i drvene obojene kapke na prozorima i pjenastu bijelu kućnu haljinu...

»Onda, kako je u svijetu financija?« mamin me glas prekida i podižem pogled. Ulijeće u kuhinju s *Past Times* katalogom u ruci. »Skuhala si kavu? Brzo, sunce!«

»Htjela sam«, odgovaram i hoću se pomaknuti sa stolca. Ali, kao što sam predvidjela, mama je stigla prije mene. Posegnula je za keramičkom posudom koju nikad prije nisam vidjela i stavila kavu u novi zlatni aparat za kavu.

Mama je strašna. Uvijek donosi nove stvari za kuhinju — a stare daje u Oxfam. Nove lonce, nove tostere... Ove smo godine već imali tri kante za smeće — tamnozelenu, kromiranu, a ova sad je od žute fluorescentne plastike. To je pravo bacanje novca.

»Zgodna suknja!« kaže i gleda me kao da me prvi put vidi. »Gdje si je kupila?«

»DKNY«, mrmljam.

»Jako zgodno«, veli. »Bila je skupa?«

»I nije«, odgovaram ne zastajući. »Oko pedeset funti.«

To baš i nije istina. Bila je bliže stopedeset. Ali nema smisla mami govoriti koliko nešto stvarno košta jer bi odmah doživjela infarkt. Zapravo, prvo bi rekla tati — a onda bi oboje doživjeli infarkt, a ja bih bila siročić.

Zato imam dva usporedna cjenika. Prave cijene i cijene za mamu. To je slično sniženju cijena od 20 posto tako da odmah u mislima svemu spustiš cijenu. Nakon nekog vremena se uvježbaš.

Jedina je razlika u tome što imam klizni sustav, sličan poreznom. Počinjem s 20 posto sniženom cijenom (ako nešto stoji £20, ja kažem da je bilo £16), a onda ga podižem do... pa i do 90 posto, ako treba. Jednom sam kupila čizme za £200, a mami sam rekla da sam ih na rasprodaji platila £20. I vjerovala mi je.

»Onda, tražiš stan?« pitala je vireći mi preko ramena.

»Ne«, odgovorila sam nadureno i okrenula stranicu prospekta. Moji roditelji uvijek navaljuju na mene da kupim stan. Imaju li oni pojma koliko stanovi koštaju? A ne mislim o stanovima u Croydonu.

»Navodno je Thomas kupio jako zgodnu kućicu u Rei-gateu«, kaže kimajući prema susjednoj kući. »Putuje na posao.« To izgovara s takvim zadovoljstvom kao da mi govori da je dobio Nobelovu nagradu.

»Ja si ne mogu priuštiti stan«, govorim. »Ni kućicu.«

Bar ne još, razmišljam. Ne do osam sati navečer. Hi hi hi.

»Problemi s novcem?« pita tata ulazeći u kuhinju. »Znaš, za novčane probleme postoje dva rješenja.«

O Bože. Ne opet. Tatini aforizmi.

»ST«, kaže tata trepćući, »ili DZ.«

Zastaje radi efekta, a ja okrećem stranicu prospekta pretvarajući se da ga ne čujem.

»Smanjenje troškova«, nastavlja tata, »ili dodatna zarada. Ili jedno ili drugo. Za što ćeš se ti odlučiti, Becky?«

»Za oboje, pretpostavljam«, odgovaram veselo i okrećem još jednu stranicu prospekta.

Iskreno, skoro mi je žao tate. Bit će pravi šok za njega kad mu jedina kći preko noći postane multimilijunašica.

GIGA

Nakon objeda, mama i ja idemo u osnovnu školu na obrtnički sajam. Ja ću samo mami praviti društvo, ne kanim ništa kupiti — ali kad smo došle, pronašla sam štand prepun divnih ručno izrađenih karata po funtu i pol! Kupila sam deset. Napokon, karte uvijek zatrebaju. Tamo je i predivna plava keramička posuda za biljke s malim slonovima — a već godinama govorim da bismo morale imati više bilja u stanu. Pa sam i to kupila. Samo petnaest funti. Obrtnički sajmovi su tako jeftini, jelda? Prvo misliš da će biti sve samo smeće — ali uvijek pronađeš nešto.

I mama je sretna. Našla je par svijećnjaka za svoju zbirku. Ima zbirku svijećnjaka, držača za toast, keramičkih vrčeva, staklenih životinja, mustri i napršnjaka. (Ja osobno mislim da se napršnjaci ne računaju kao prava zbirka jer ih je sve, čak i ormarić, naručila narudžbenicom iz časopisa *Mail on Sunday*. Ali ona to nikome ne govori. Zapravo, nisam to sad smjela spomenuti.)

Obje prilično zadovoljne otišle smo na čaj. Onda smo na izlazu prošle kraj jednoga od onih jadnih štandova kojima se nitko ne približava, — one koje ljudi pogledaju, a onda brzo prođu kraj njih. Jadnik na štandu izgleda kao da samoga sebe žali pa zastajem. Nije čudo da se nitko ne zaustavlja. Prodaje drvene zdjele čudnih oblika i drvene žlice. Kakvoga smisla imaju drvene žlice?

»Zgodno!« govorim vedro i uzimam jednu zdjelu.

»Ručno obrađeno jabukovo drvo«, odgovara. »Trebalo mi je tjedan dana za to.«

Ako mene pitate, uludo potrošen tjedan. Bezoblična je, ružna, a drvo je ružne smeđe boje. Ali kad sam je htjela spustiti, izgledao je tako jadno da sam se sažalila nad njim i okrenula zdjelu kako bih pogledala cijenu, razmišljajući kako ću je kupiti, ako traži petaka. Ali osamdeset funti! Pokazala sam mami cijenu, a ona se namrštila.

»Ta je zdjela bila prošli mjesec u *Elle Decorationu*«, kaže čovjek žalosno i pokazuje izrezanu stranicu. Na njegove sam se riječi sledila. U *Elle Decorationu*? Sali se.

Ne šali se. Na slici u boji lijepo se vidi soba, potpuno prazna, osim vreće za grah, niskog stolića i drvene zdjele. Gledam i ne vjerujem.

»Baš ta?« pitam trudeći se da ne zvučim previše uzbuđeno. »Baš ova zdjela?« Dok on kima, čvrsto prstima hvatam zdjelu. Ne mogu vjerovati. Držim nešto što je bilo u *Elle Decorationu*. Pa to je cool! Odjednom osjećam kako sam jako otmjena i puna stila — da bar imam bijele lanene hlače i zalizanu kosu kao Yasmin Le Bon, da se što bolje uklopim u prostor.

To je samo dokaz da imam ukusa. Nisam li ja sama izabrala tu zdjelu — pardon, to *djelo*⁷.

Nisam li primijetila kvalitetu? Već se vidim u dnevnoj sobi redizajniranoj oko zdjele — blijedoj i minimalističkoj. Osamdeset funti. Ništa za bezvremeni stilski komad poput ovog.

»Uzimam je«, odlučno govorim i posežem za čekovima. Ali, podsjećam se, kupovanje jeftinih stvari je lažna štednja. Mnogo je bolje potrošiti više i kupiti nešto ozbiljno što će trajati cijeli život. A ova zdjela je očito klasik. Suze će biti impresionirana.

Kad smo se vratile, mama je otišla ravno unutra, ali ja sam zastala na ulazu, pažljivo premještajući stvari koje sam kupila iz njezinog u svoj auto.

»Becky! Kakvo iznenađenje!«

O, Bože. Susjed Martin Webster, naslonio se na ogradu s grabljama u ruci i golemim prijateljskim osmijehom na licu. *O, Bože!* Uz Martina se uvijek osjećam krivom, ne znam zašto.

Zapravo znam zašto. Zato jer znam da se uvijek nadao da ću odrasti i udati se za njegovog sina Toma. A nisam. Ovo je priča o mom odnosu s Tomom: kad smo imali šesnaest godina jednom me pozvao van, a ja sam odbila jer sam hodala s Adamom Mooreom. To je bio kraj i hvala Bogu da je bilo tako. Iskreno, radije bih se udala za Martina nego za Toma.

(To ne znači da se ja stvarno želim udati za Martina. Ili da mi se sviđaju stariji muškarci ni bilo što slično. To je samo bila ilustracija. Uostalom, Martin je sretno oženjen.)

»Bok!« rekla sam pretjerano oduševljeno. »Kako ste?«

GIGA

»O, svi smo dobro«, kaže Martin. »Čula si da je Tom kupio kuću?«
»Jesam«, odgovaram. »U Reigateu. Fantastično!«
»Ima dvije spavaće sobe, kupaonicu, dnevnu sobu i otvorenu kuhinju«, nabraja. »Kuhinjski ormarići su od hra-stovine.«
»Isuse«, velim. »Supač.«
»Tom je oduševljen«, kaže Martin. »Janice!« dovikuje. »Gle tko je ovdje!«
Trenutak poslije na vratima se pojavljuje Janice u cvjetnoj pregači.
»Becky!« kaže. »Više te ne bih prepoznala! Otkad te nismo vidjeli?«
O, Bože, sad se osjećam krivom jer ne dolazim češće roditeljima u posjet.
»Aaa, da«, kaže Janice kimajući sa strahopoštovanjem. »Posao.«
Janice i Martin su nekako stekli dojam da sam ja financijski genijalac na visokom položaju. Pokušala sam im objasniti da zapravo nisam — ali što više opovrgavam, to me oni smještaju na viši položaj. Kvaka 22. Pa tako sad misle da sam na visokom položaju i skromna. Ma baš me briga. Zabavno je praviti se da si financijski genijalac.
»Da, bila sam prilično zaposlena u zadnje vrijeme«, odgovaram hladno. »Oko fuzije SBG-a i Rutlanda.«
»Naravno«, dašće Janice.
»Znaš, sad sam se sjetio«, kaže Martin. »Becky, čekaj malo. Odmah se vraćam.« Nestao je prije nego što sam stigla nešto reći, a ja sam u neugodnoj situaciji s Janice.
»Znači«, lupetam. »Čujem da je Tom nabavio hrastove ormariće za kuhinju. To je doslovce jedino što sam uspjela smisliti. Smiješim se Janice i čekam njezin odgovor. Ali umjesto toga ona mi se zadovoljno smije. Obrazi joj se sjaje — a meni odjednom sine kako sam napravila golemu pogrešku. Nisam smjela spomenuti prokletu Tomovu kućicu. Nisam smjela spomenuti hrastove ormariće. Sad će Janice misliti da čeznem za tim ormarićima. Mislit će da mi se Tom odjednom sviđa, sad kad je kupio kućicu.
»Hrastovina i pločice Mediteran«, kaže ponosno. »Dvojio je između Mediterana i Jeseni na ladanju, a Tom je izabrao Mediteran.«
Na trenutak sam poželjela reći da bih ja izabrala Jesen na ladanju. Ali mi se to činilo zločestim.
»Krasno!« kažem joj. »I dvije spavaće sobe!«
Zašto ne mogu skrenuti temu s te proklete kućice.
»Htio je dvije spavaće sobe«, veli Janice. »Napokon, nikad se ne zna, nije li tako?« Plaho i blesavo mi se smiješi, a ja osjećam kako mi obrazi crvene. O Bože. Zašto se crvenim? Kako je to glupo! Sad misli da mi se Tom sviđa. Zamišlja nas kako u njegovoj kućici zajedno kuhamo večeru u kuhinji s ormarićima od hrastovine.
Morala sam nešto reći. Morala sam reći: »Janice, meni se Tom ne sviđa. Previsok je i smrdi mu iz usta.« Ali kako to, zaboga, reći?
»Pozdravite ga«, rekla sam umjesto toga.
»Naravno«, odgovara mi i zastaje. »On ima tvoj broj u Londonu?«
Aaaah!
»Mislim da ima«, lažem vedro se smiješeći. »A uvijek me može i ovdje dobiti, ako bude htio.« Sad sve što kažem zvuči dvosmisleno. Mogu zamisliti kako će ovaj razgovor biti prenijet Tomu. »Htjela je znati sve o tvojoj kući. I rekla je da je nazoveš!«
Život bi bio mnogo lakši kad bi se razgovore moglo odvrtiti unatrag i izbrisati kao video. Ili kad bi se moglo naučiti ljude da zanemare što si rekla, kao u sudnici. *Molim izbrišite iz zapisnika sve rečeno o kućicama i kuhinjama s ormarićima od hrastovine.*
Na sreću, u tom se trenutku ponovno pojavio Martin s komadom papira u ruci.
»Mislio sam da bi mogla baciti oko na ovo«, kaže. »Petnaest godina smo uplaćivali u fond s pravom na dobit kod Životnog osiguranja Flagstaff. Sad razmišljamo da li bi to preselili na njihov novi vezani fond rasta. Što ti misliš?«

GIGA

Ne znam. O čemu on to? O nekakvom planu štednje? Gledam komad papira nadajući se da izgleda kao da znam što gledam i nekoliko puta kinnem.

»Da«, rekla sam neodređeno. »Pa ja mislim da je to prilično dobra ideja.«

»Pisali su nam i pitaju želimo li višu dobit u mirovini«, kaže Martin. »A postoji i zajamčeni iznos.«

»I poslat će nam sat«, mehanički ponavlja Janice. »Švicarski.«

»Mmm«, kažem proučavajući pozorno dopis.

Životno osiguranje Flagstaff, razmišljam. Sigurna sam da sam nedavno čula za njih. Koji su to? A da! Oni koji su posluživali šampanjac na partyju u Soho Soho. Kad se Elly strašno nalila i rekla Davidu Salisburyju iz *The Timesa* da ga voli. Bio je to super tulum, kad malo bolje razmislim. Jedan od najboljih.

»Svrstavaš ih u ozbiljne tvrtke?« pita Martin.

»Naravno«, odgovaram. »Struka ih jako cijeni.«

»Onda dobro«, kaže Martin zadovoljno. »Mislim da ću poslušati tvoj savjet. I prijeći u fond rasta.«

»Što je veća dobit — bolje, rekla bih«, govorim najprofesionalnijim mogućim glasom. »Ali to je samo jedno mišljenje.«

»No dobro«, kaže Martin i pogleda Janice. »Ako Becky misli da je to dobra ideja...«

»Gle, ja ne bih to uzela zdravo za gotovo!« dodajem žurno.

»Slušaj je samo!« kaže Martin smijuljeći se. »Financijski stručnjak od glave do pete.«

»Znaš, Tom ponekad kupi tvoj časopis«, dodaje Janice. »On sad baš i nema mnogo novca, mora otplaćivati hipoteku... Ali kaže da su tvoji članci jako dobri! Kaže...«

»Baš lijepo!« prekidam je. »Čujte, sad stvarno moram ići. Baš mi je drago što smo se vidjeli. Pozdravite Toma!«

Jurim u kuću tako brzo da sam udarila koljenom u dovratok. Onda mi je bilo malo krivo i požalila sam što se nisam ljepše pozdravila. Ali stvarno! Ako čujem još jednu riječ o prokletom Tomu i njegovoj proktoj kuhinji, poludjet ću.

Kad je počelo izvlačenje Nacionalne lutrije, zaboravila sam sve o njima. Večera je bila fina — piletina na provan-salski iz Marks and Spencera i sivi pinot koji sam ja donijela. Znam da je piletina na provansalski iz Marks and Spencera jer sam je i ja nekoliko puta kupila. Prepoznala sam sušene rajčice, masline i sve ostalo. Mama se, naravno, i dalje pretvara da je ona sve sama skuhala po svom receptu.

Ne znam zašto se trudi. Pa nikoga nije briga — posebno kad smo samo tata i ja doma. I dobro se vidi da u kuhinji nikad nema nikakvih sirovih sastojaka. Samo gomila praznih kutija i pripremljeno jelo — ničeg između. Ali mama ipak nikad ne priznaje da je kupila gotovo jelo, čak ni kad je to složenac u aluminijskoj posudi. Tata će pojesti složenac pun plastičnih gljiva i gustog umaka, a onda će savršeno ozbiljno reći: »Izvršno, ljubavi.« A mama će uzvratiti osmijehom i izgledati jako zadovoljna samom sobom.

Ali večeras nemamo složenac u foliji nego pile na pro-vansalski. (Budimo iskreni, pretpostavljam da gotovo izgleda kao domaće — samo što nitko nikad ne bi crvene paprike sam narezao tako sitno. Imaju ljudi i važnijeg posla.) I tako, pojeli smo piletinu i popili priličnu količinu sivog pinota, u pećnici je kolač od jabuka — a ja sam predložila, usput, da pogledamo što ima na televiziji. Pogledala sam na sat i znam da je izvlačenje Nacionalne lutrije već počelo. Za nekoliko minuta bit će gotovo. O Bože, jedva čekam.

Na sreću, moji roditelji ne žele razgovarati o politici i knjigama. Već smo razmijenili sve obiteljske novosti i ja sam im ispričala kako mi je na poslu, a oni su mi ispričali sve o ljetovanju na Korzici — pa smo sad malo zastali. Trebamo televiziju, makar kao podlogu za razgovor.

I tako smo se svi smjestili u dnevnu sobu, a tata je upalio plinski kamin s efektom vatre i uključio televizor. I evo ga! Nacionalna lutrija u veličanstvenom tehnikoloru. Svjetla blješte,

GIGA

Dale Winton se šali s Tiffany iz *Eastendera*, a publika povremeno uzbuđeno viče. Želudac mi se sve više stišće, a srce kuca dum-dum-dum. Za nekoliko minuta loptice će pasti. Za nekoliko minuta bit ću milijunašica.

Mirno se naslanjam na kauč i razmišljam što ću napraviti kad pobjedim. U samom tom trenutku. Hoću li vrištati? Hoću li ostati mirna? Možda dvadeset četiri sata ne bih smjela reći nikome. Možda *uopće* ne bih smjela reći nikome.

To je potpuno nova misao. Mogla bih biti tajni pobjednik! Mogla bih imati sav novac bez imalo pritiska. Kad bi me ljudi pitali kako si mogu priuštiti toliko dizajnerske odjeće, samo bih im rekla da puno radim sa strane. Da! A ja bih anonimno promijenila živote svojim prijateljima kao dobri anđeo. Nitko nikad ne bi doznao. To je savršeno!

Baš se pitam koliko bi velika kuća mogla biti, a da nitko ne primijeti, kad me uznemirio glas s ekrana.

»Pitanje broj tri.«

Molim?

»Moja omiljena životinja je plamenac jer je ružičast, paperjast i ima duge noge.« Cura sjedi na visokom stolcu i uzbuđeno raspliće par dugih sjajnih nogu, a publika ljudi. Gledam je zbunjeno. Što se događa? Zašto gledamo *Sastanak na slijepo*?

»Nekad je to bilo zabavno«, veli mama. »Ali sad su se srozali.«

»Tebi je ovo smeće zabavno?« pita tata ne vjerujući.

»Čuj, tata, možemo okrenuti na...«

»Nisam rekla da je sad zabavno. Rekla sam...«

»Tata!« vičem trudeći se da ne zvuči previše panično. »Možemo se na trenutak vratiti na BBC1?«

Sastanak na slijepo nestaje, a ja uzdišem s olakšanjem. U sljedećem trenutku ekran ispunja muškarac u odijelu.

»Policija se nije obazirala na to«, govori kroz nos, »da svjedoci nisu dovoljni...«

»Tata!«

»Gdje je program?« pita nestrpljivo. »Mora biti nešto bolje od toga.«

»Lutrija!« gotovo vičem. »Hoću gledati lutriju!«

»Zašto hoćeš gledati lutriju? Uplatila si listić?«

Za trenutak sam zašutjela. Ako hoću biti tajni pobjednik, ne mogu nikome reći da sam uplatila listić. Čak ni roditeljima.

»Ne!« kažem smiješeći se. »Samo hoću vidjeti Martine McCutcheon.«

Na svoje veliko olakšanje, vraćamo se, a Tiffany pjeva. Opuštam se na kauču i pogledavam na sat.

Znam da činjenica gledam li izvlačenje ili ne neće povećati moje izgleda za pobjedu — ali ne želim propustiti veliki trenutak. Možete misliti da sam luda, ali čini mi se da, ako gledam, na neki način kroz ekran komuniciram s lopticama. Čvrsto ću ih gledati dok se kotrljaju i tiho moliti da iziđu moji brojevi. Kao kad navijaš za neku momčad. Momčad 1 6 9 16 23 44.

Samo što brojevi nikad ne izlaze po redu.

Momčad 44 1 23 6 9 16. Možda. Ili momčad 23 6 1...

Odjednom se prolama pljesak, a Martine McCutcheon završava pjesmu. O, moj Bože. Sad će se dogoditi. Moj život će se promijeniti.

»Lutrija se jako komercijalizirala, jelda?« veli mama dok Dale Winton vodi Martine prema crvenom gumbu. »Baš šteta.«

»Kako to misliš — komercijalizirala«, uzvraća tata.

»Ljudi su nekad igrali lutriju jer su htjeli pomoći dobrotvornim društvima.«

»Nisu! Ne budi smiješna! Baš koga briga za dobrotvorna društva. Svi su sebični, sebični, sebični.« Tata daljinskim maše prema Daleu Wintonu i slika nestaje s ekrana.

»Tata!« bolno vičem.

GIGA

»Ti znači misliš da nikoga nije briga za dobrotvorna društva«, kaže mama.

»Nisam to rekao.«

»Tata! Vrati!« vrišt看. »Vrati!« Baš sam mu htjela oteti daljinski kad je opet prebacio.

Zurim u ekran ne vjerujući. Prva loptica je već pala. 44. Moj broj 44.

»... zadnji put se pojavio prije tri tjedna. I evo druge loptice... I to je broj 1.«

Ne mogu se micati. Događa se. Pred mojim očima. Ja stvarno dobivam na lutriji. Dobivam na proklesoj lutriji!

Sad kad se događa osjećam se iznenađujuće mirno. Kao da sam cijeli život znala da će se to dogoditi. Tiho sjedim na kauču i osjećam se kao da sam u dokumentarcu o samoj sebi, a Joanna Lumley ili netko sličan njoj priča moju priču. »Becky Bloomwood uvijek je potajno znala da će jednoga dana dobiti na lutriji. Ali kad se to dogodilo, čak ni ona nije mogla predvidjeti...«

»Još jedan mali broj. Broj 3.«

Molim? Trgnula sam se počela zbunjeno gledati u ekran. To nije točno. Htjela je reći 23.

»I broj 2, dodatni broj prošli tjedan.«

Hladno mi je. Što se to, dovraga, događa? Kakvi su to brojevi?

»I još jedan mali broj! Broj 4. Popularan broj — dvanaest puta se pojavljivao ove godine. I na kraju... Broj 5! Ne mogu vjerovati! Ovo se još nije dogodilo! Sad ću ih poredati...«

Ne. Ovo ne može biti ozbiljno. Ovo mora biti pogreška. Pobjednička kombinacija ne može biti 1, 2, 3, 4, 5, 44. To nije kombinacija za lutriju, to je... nastrana šala.

A ja sam dobivala. *Dobivala sam.*

»Pogledaj!« rekla je mama. »Nevjerojatno! 1, 2, 3, 4, 5, 44.«

»A zašto bi to bilo nevjerojatno?« odgovara tata. »Vjerojatno je kao i svaka druga kombinacija.«

»Ne može biti!«

»Jane, znaš li ti išta o zakonu vjerojatnosti?«

Tiho ustajem i odlazim iz sobe, dok melodija Nacionalne lutrije nestaje na televiziji. Ulazim u kuhinju, sjedam za stol i uranjam glavu među ruke. Ruku na srce, malo sam potresena. Bila sam tako silno uvjerena da ću dobiti. Da ću živjeti u velikoj kući i otputovati na Barbados sa svim prijateljima, ući u Agnes B i kupiti sve što želim. Bilo je tako stvarno.

A sad sjedim kod roditelja u kuhinji, ne mogu si priuštiti putovanje za godišnji i baš sam potrošila osamdeset funti na drvenu zdjelu koja mi se čak i ne sviđa.

Sva jadna, pristavljam vodu i uzimam *Woman's Journal* koji leži na pultu i listam — ali me ni to ne veseli. Čini mi se da me sve podsjeća na novac. Možda tata ima pravo, razmišljam žalosno. Možda je smanjivanje troškova odgovor. Pretpostavimo... pretpostavimo da smanjim troškove dovoljno da uštedim šezdeset funti ovaj tjedan. Za sto tjedana imala bih šest tisuća. Odjednom mi se mozak uzbunio. Šest tisuća. Nije loše. A kad malo bolje razmisliš, ne može biti teško uštedjeti šezdeset funti tjedno. Toliko stoji nekoliko obroka u restoranu. Pa to se ne bi smjelo ni osjetiti.

Bože, tako je. To ću napraviti. Šezdeset funti tjedno, svakog tjedna. Možda čak i uplatim na poseban račun. Bit će fantastično! Potpuno ću vladati financijama... a kad platim sve račune, jednostavno ću nastaviti štedjeti. Štedljivost će mi postati navika. Onda ću se na kraju svake godine ispucati na nekom klasičnom ulaganju u, recimo, Armani kostim. Ili Christian Dior. Nešto vrlo otmjeno.

Počet ću u ponedjeljak, razmišljam s uzbuđenjem, grabeći čokoladu u prahu u šalicu.

Jednostavno neću trošiti. Višak novca će se gomilati i bit ću bogata. To će biti sjajno.

GIGA

Brompton's Store

KORISNIČKI RAČUNI

1 Brompton Street

London SW4 7TH

Gđa Rebecca Bloomwood

Stan 2

4 Burney Road

London SW6 8FD

6. ožujka 2000.

Poštovana gospođo Bloomwood,

hvala Vam za ček na £43 koji smo danas primili.

Ček, na žalost, nije potpisan. Nema dvojbe da je riječ samo o Vašem previdu. Zato Vam ga vraćam uz molbu da ga potpišete i vratite nam.

Kao što nedvojbeno znate, ova uplata već kasni osam dana.

Unaprijed zahvaljujem na potpisanom čeku.

S poštovanjem

John Hunter,

voditelj odjela za korisničke račune

Štedljivost. Jednostavnost. To su moje nove riječi upozorenja. Nov, miran, zen život u kojemu ništa neću trošiti. *Ništa*. Kad čovjek o tome malo bolje razmisli, koliko novca svi mi uludo trošimo svakoga dana? Nije čudo da sam u malom dugu. A za to stvarno nisam ja kriva. Jednostavno sam pokleknula pred privlačnom silom zapadnjačkoga materijalizma — kojoj se možemo oduprijeti samo ako smo jaki kao slon. Bar tako piše u novoj knjizi.

Eto, kad sam jučer išla s mamom u Waterstone po knjigu koju će čitati ovaj tjedan, ja sam skrenula u odjel samopomoćnica i kupila najljepšu knjigu koju sam ikad pročitala. Ozbiljno, promijenit će mi život. Nosim je u torbi. Zove se *Kako kontrolirati novac* od Davida E. Bartona i fantastična je. Veli da svi mi možemo odbaciti novac, a da to i ne primijetimo i da bi većina nas lako mogla smanjiti potrošnju na pola u samo jednom tjednu.

U jednom tjednu!

Dovoljno je da počnemo sami pripremati sendviče i da više ne jedemo u restoranima, da se na posao vozimo biciklom, a ne podzemnom. Kad razmisliš o tome, novac možeš štedjeti na svakom koraku. Kao što kaže David E. Barton: postoje mnoga besplatna zadovoljstva koja zaboravljamo jer smo zaokupljeni trošenjem: recimo parkovi, muzeji i jednostavna ljepota šetnje prirodom.

Sve je tako lako i izravno. I najbolje je što se počinje odlaskom u šoping! Knjiga kaže da moramo početi zapisivanjem i najmanje sitnice koju kupimo u jednom normalnom potrošačkom danu, a onda te podatke unosimo u grafikon. Naglašava da moramo biti iskreni i ne smijemo odjednom smanjiti potrošnju ni promijeniti potrošački model — što je sreća jer je u četvrtak Suzin rođendan i moram joj kupiti dar.

Pa sam u ponedjeljak na putu do posla zastala kod Lucia i uzela veliki cappuccino i čokoladno pecivo, kao i obično. Moram priznati da mi je malo žao dati novac jer je to moj zadnji cappuccino i zadnje čokoladno pecivo. Moja nova štedljivost počinje sutra — a cappuccino nije dopušten. David E. Barton kaže da kavu, ako je pijemo, moramo napraviti doma i odnijeti je u redakciju u termo-sici, a za grickanje moramo kupiti jeftin kolač u samoposluživanju. »Prodavači kave mame vas toplom vodom i polistirenom«, naglašava — i pretpostavljam da je u pravu. Ali meni će nedostajati moj jutranji cappuccino. Ipak. Obećala sam si da ću slijediti pravila iz knjige — i hoću.

Dok izlazim iz kafića i nosim svoju zadnju šalicu, sjetim se da nemam termosicu za kavu. Ali to je u redu, kupit ću je. U Habitatu sam vidjela lijepe, vitke, kromirane. Termosice su ovih dana prilično moderne. Mislim da ih ima i Alessi. Pa to je cool. Piti kavu iz Alessi termosice. Puno bolje od cappuccina za van.

Zato prilično sretna prolazim ulicom. Ulazim u Smiths i grabim nekoliko časopisa da budem u tijeku — i slatku srebrnu bilježnicu i olovku da mogu zapisati sve troškove. Bit ću vrlo stroga jer David E. Barton kaže da sam čin zapisivanja troškova mora imati ograničavajuće djelovanje. Zato ću početi popis čim stignem na posao.

Cappuccino	£1,50
Čokoladno pecivo	£1,00
Bilježnica	£3,99
Olovka	£1,20
Časopisi	£6,40
Što je zasad...	£14,09.

GIGA

Isuse. Pretpostavljam da je to puno, s obzirom na to da je tek 9.40 ujutro.

Ali bilježnica i olovka se ne računaju. One su kao osnovna potreba. Hoću reći, kako možeš zapisivati sve troškove ako nemaš bilježnicu i olovku? Pa sam oboje oduzela i sad je ukupan iznos... £8,90. Što je mnogo bolje.

Uostalom, sad sam na poslu. Danas vjerojatno više ništa neću potrošiti.

O, Bože. Nekako mi se čini da je apsolutno nemoguće ništa ne potrošiti. Prvo, došao je Guy iz računovodstva skupljati za još jedan oprostajni dar. Onda moram nešto i jesti. Sendvič me jako ograničava — izabrala sam jaja i matovilac, koji je bio najjeftiniji u Boots-u, a ja uopće ne volim jaja i matovilac.

David E. Barton kaže da se moramo nagraditi kad se stvarno potrudimo, posebno u prvim fazama — pa sam izabrala ulje za kupanje od kokosa iz linije Natural. Onda sam primijetila dvostruke nagradne bodove za vlažnu kremu koju koristim.

Obožavam nagradne bodove. Nisu li predivna izmišljotina? Ako dovoljno potrošiš možeš dobiti stvarno lijepu nagradu, kao dan uljepšavanja u hotelu. Prošli Božić sam bila stvarno lukava — pustila sara da mi bodovi rastu dok nisam skupila dovoljno za bakin božićni dar. Zapravo sam već imala 1635 bodova i trebalo mi je još 1800 da joj kupim set toplih viklera. Pa sam si kupila veliku bočicu parfema Samsara, a za to sam dobila još 150 bodova na karticu — a onda sam dobila set toplih viklera potpuno besplatno! Jedini je problem što se meni Samsara baš i ne sviđa, ali to sam primijetila tek kad sam došla doma. Ipak, ništa zato.

Nagradne bodove moraš pametno koristiti — kao i posebne ponude — kad primijetiš priliku, moraš je iskoristiti inače je možda više nikad nećeš imati. Pa sam zgrabila tri kutijice vlažne kreme i kupila ih. Uz dvostruke nagradne bodove! Pa to je, zapravo, besplatno, ne?

Onda moram kupiti dar za Suze. Već sam joj kupila set ulja za aromaterapiju, ali neki dan sam u Benettonu vidjela predivnu vesticu od ružičaste angore i znam da će joj se svidjeti. Ulja za aromaterapiju uvijek mogu vratiti ili ih mogu nekome pokloniti za Božić.

Idem u Benetton, uzimam ružičastu vesticu. Hoću platiti... kad ugledam da imaju i sivu. Savršenu, mekanu, golublje sivu vesticu od angore, s bisernim gumbićima.

O, Bože. Znaš, već godinama tražim zgodnu sivu vesticu. Časna riječ, istina je. Pitaj Suze, mamu, koga god hoćeš. A drugo, ja još nisam u novom režimu štedljivosti. Samo sam u fazi samopromatranja.

David E. Barton kaže da bih se morala ponašati što prirodnije. Pa bih se, zapravo, *morala* ponašati u skladu sa svojim prirodnim impulsima i kupiti je. Bilo bi pogrešno kad je ne bih kupila. Time bih upropastila smisao.

A cijena joj je samo četrdeset pet funti. Mogu je uzeti na Visu.

Pogledajte s druge strane — što je četrdeset pet funti u velikom planu? Ništa.

Tako sam je kupila. Najsavršeniju sivu vesticu u cijelom svijetu. Ljudi će o meni govoriti kao o »Djevojci u sivoj vestici«. Neću izlaziti iz nje. To je, zapravo, ulaganje.

Nakon objeda moram ići u Image Store izabrati sliku za naslovnicu sljedećeg broja. To mi je najdraži posao — ne razumijem zašto Philip to uvijek prebacuje na druge. To uglavnom znači da možeš sjediti, ispijati kavu cijelo popodne i pregledavati slike.

Jer, naravno, mi nemamo dovoljno novca da bi sami izrađivali naslovnice. Bože, ne daj. Kad sam se tek počela baviti novinarstvom, mislila sam da ću ići na snimanja, upoznavati se s modelima i stvarno se sjajno provoditi. Ali mi nemamo čak ni fotografa. Svakakvi časopisi koriste se knjižnicama fotografija poput Image Storea pa kruže iste slike. Slika tigra koji urliče bila je na zadnje tri naslovnice financijskih časopisa u zadnjih godinu dana. Ipak, čitateljima to ne smeta. Oni ne kupuju časopise zato da bi gledali Kate Moss.

Dobro je što ni Ellyn urednik ne voli sam birati naslovnice — i oni idu u Image Store. Pa

GIGA

uvijek nastojimo ići zajedno i lijepo se izblebetati nad slikama. Još bolje, Image Store je čak u Notting Hill Gateu pa možeš legalno satima putovati tamo i natrag. Obično i ne idem natrag. To je, zapravo, savršeno popodne. (Plaćeno popodne. Očito bih drukčije mislila da je riječ o suboti.)

Došla sam prije Elly i promrmljala »Becky Bloomwood iz *Uspješne štednje*« djevojci na recepciji, sanjajući da mogu reći »Becky Bloomwood iz *Vogea*« ili »Becky Bloomwood iz *Wall Street Journala*«. Onda sjednem na mekani stolac od crne kože, listam katalog slika sjajnih, sretnih obitelji, sve dok mi ne priđe jedan od modernih mladih muškaraca koji tamo rade i ne odvede me do mog osvjetljenog stola.

»Ja sam Paul«, kaže, »i brinut ću se za vas danas. Zna li što tražite?«

»Pa...«, odgovaram i važno vadim bilješke. Jučer smo na kolegiju odlučivali o naslovnici i na kraju zaključili da to bude: »Upravljanje dokumentima: uspostava prave ravnoteže«. Prije nego što zaspate od dosade, reći ću vam što je bilo prošli tjedan — glavni naslov bio je:

»Depoziti na testu«.

Zašto ne bi jednom testirali kreme za samotamnjenje? No dobro.

»Trebam slike vaga«, govorim čitajući s popisa. »Ili omči ili krugova.«

»Slike salda«, kaže Paul. »Nema problema. Jeste li za kavu?«

»Da, molim«, smiješim se i opuštam. Sad vam je jasno? Ovdje je tako lijepo. Plaćaju me da sjedim u ovom stolcu i da ništa ne radim.

Nekoliko trenutaka poslije s Paulom se pojavljuje Elly, a ja je začuđeno gledam. Izgleda stvarno dotjerano u kostimu boje patlidžana i visokim potpeticama.

»Znači plivače, čamce i europske motive«, kaže joj Paul.

»Tako je«, odgovara Elly i tone u stolac kraj mene.

»Smijem pogađati?« pitam. »Nešto o plivajućem tečaju.«

»Jako dobro«, kaže Elly. »Naslov je, zapravo: 'Europa: tone ili pliva?' « Ona to izgovara nevjerojatno dramatičnim glasom, a Paul i ja počinjemo se smijati. Kad je otišao, pogledala sam je od glave do pete.

»Kako to da si tako dotjerana?«

»Ja sam uvijek dotjerana«, uzvratila je. »Znaš to dobro.« Paul već gura prema nama kolica prepuna folija, a ona ih gleda. »To su tvoje ili moje?«

Izbjegava temu. Sto se to događa?

»Imaš intervju?« imam napad genijalnosti. Pogledala me, zacrvenila se i povukla folije s kolica.

»Cirkuske točke«, kaže. »Ljudi žongliraju. To si ti tražila?«

»Elly! Imaš intervju? Reci mi!«

Trenutak šutnje. Elly zuri u foliju, a onda podigne pogled.

»Da«, odgovara i grize usne. »Ali...«

»To je fantastično!« vičem, a neke umiljate djevojke u kutu podižu pogled. »Za koga?« pitam tiše. »Nije valjda *Cosmo*?«

Prekida nas Paul koji donosi kavu i stavlja je pred Elly. »Odmah dolaze plivači«, kaže, nasmije se i ode.

»Za koga?« ponavljam. Elly se javlja na toliko natječaja za posao da sam izgubila korak.

»Wetherby«, odgovara, a crvenilo joj preplavljuje lice.

»Investicije Wetherby?« Ona kinine, a ja se iznenađeno mrštim. Zašto se javila u Investicije Wetherby? »Oni imaju neke kućne novine ili nešto slično?«

»Nisam se javila za posao novinara«, odgovara tiho. »Prijavila sam se za upravitelja fondova.«

»Molim?« pitam zgroženo.

Znam da bi prijatelji morali podupirati jedni druge u odlukama i tome slično. Ali, čekaj malo, upravitelj fondova?

GIGA

»Vjerojatno neću dobiti taj posao«, kaže i gleda u stranu. »Ništa strašno.«

»Ali...«

Ostala sam bez teksta. Kako je Elly uopće pomislila da bi mogla biti upravitelj fondova? Upravitelji fondova nisu ljudi od krvi i mesa. To su karikature kojima se smijemo na presicama.

»To je samo ideja«, odgovara braneći se. »Možda samo želim pokazati Carol da mogu raditi nešto drugo. Razumiješ?«

»Onda je to kao... sredstvo pregovora?« usuđujem se pitati.

»Da«, odgovara i sliježe ramenima. »To je to. Sredstvo za pregovore.«

Ali ne zvuči baš uvjerljivo i ostatak popodneva je gotovo brbljava kao i obično. Što joj se dogodilo? Još razmišljam o tome dok se vraćam doma iz Image Storea. Idem do High Street Kensington, prelazim cestu i oklijevam ispred Marks and Spencera.

Podzemna mi je s desne strane. Prodavaonice s lijeve.

Moram ih *zanemariti*. Moram vježbati štedljivost, ići ravno doma i izraditi grafikon troškova. Budem li trebala zabavu, mogu besplatno gledati televiziju, a možda pripremiti i neku jeftinu, hranjivu juhu.

Ali večeras nema ništa dobrog, bar do *Eastendera*. I ne lede mi se juha. Treba mi nešto što će me razveseliti. I uz to — mozak mi užurbano radi — sutra ću se svega odreći.

Kao početak Korizme. Ovo su moje šoping poklade. Moram sve progutati prije nego što počne post.

Uzbuđeno jurim prema Barkers Centru. Neću poludjeti, obećajem samoj sebi. Samo nešto malo da mi bude lakše. Već sam kupila vesticu — znači ništa od odjeće... i neki dan sam kupila nove sandale — pa neću ni to... iako sam u Hobbsu vidjela zgodne cipele slične Pradi... Hmm. Nisam sigurna.

Došla sam na odjel kozmetike u Barkersu i odjednom znam. Šminka! To mi treba. Nova maškara, a možda i novi ruž. Sva sretna počinjem lutati po svijetloj, opojnoj prostoriji, isprobavam mirise i ruževe na dlanu. Hoću stvarno blijedi ruž, odlučila sam. Bež-ružičasti i odgovarajuću olovku...

Na Clarinsovom štandu primjećujem veliki promotivni natpis.

*Kupite dva proizvoda za njegu kože i
dobit ćete BESPLATNU toaletnu torbicu s
uzorkom losiona za čišćenje, tonika i vlažne kreme,
ruž Jesenski plamen, Extra jaku maškaru i
uzorak Eau Dynamisante.
Zalihe su ograničene. Požurite.*

Pa to je fantastično! Znaš li ti koliko oblično košta Clarinsov ruž? A sad ga dijele besplatno! Uzbuđeno počinjem kopati po proizvodima za njegu kože, pokušavajući se odlučiti koji ću kupiti. A da kupim kremu za vrat? To još nisam koristila. I ovu revitalizirajuću vlažnu kremu. I dobit ću besplatni ruž! To je prava ponuda.

»Dobar dan«, kažem ženi u bijeloj uniformi. »Molim vas kremu za vrat i revitalizirajuću vlažnu kremu. I torbicu«, dodajem skamenjena da bi moglo biti prekasno, da su ograničene zalihe potrošene.

Ali nisu! Hvala Bogu. Dok se Visa kartica obrađuje, žena mi pruža sjajnu crvenu toaletnu torbicu (koja je, moram priznati, nešto manja nego što sam očekivala), a ja je uzbuđeno otvaram. I tamo je — moj ruž!

Nekakve smečkasto-crvene boje. Malo je čudan. Ali ako ga pomiješam sa starim ruževima i dodam sjajilo, bit će dobar.

GIGA

Doma sam došla iscrpljena. Otvaram vrata, a Suze dojadi poput psića.

»Što si kupila?« cvili.

»Ne gledaj!« vičem. »Ne smiješ gledati! To je dar za tebe.«

»Moj dar!« Suze je pretjerano uzbuđena zbog rođendana. Iskreno rečeno, i ja sam.

Zurim se u svoju sobu i skrivam Benetton vrećicu u ormar. Onda otpakiravam ostatak kupljenoga i vadim malu srebrnu bilježnicu u koju ću zapisati troškove. David E. Barton kaže da se to mora napraviti odmah, prije nego što se zaboravi.

»Hoćeš piće?« Suzin glas dopire kroz vrata.

»Da, molim!« uzvraćam dok zapisujem u knjigu, a trenutak poslije ona ulazi s čašom vina.

»*Eastenderi* su začas«, kaže.

»Hvala«, odgovaram odsutno i nastavljam pisati. Točno slijedim pravila knjige, vadim sve račune, zapisujem i jako sam zadovoljna sobom. To samo pokazuje, kaže David E. Barton, da uz malo truda svatko može imati kontrolu nad svojim financijama.

Kad malo bolje razmislim, danas sam kupila priličnu količinu vlažnih krema. Iskreno, kad sam bila na Clarins-ovom štandu i kupovala revitalizirajuću vlažnu kremu, zaboravila sam sve one kremice koje sam kupila u Boots. Ipak, nema veze. Vlažne kreme uvijek dobro dođu. To je osnovno, kao kruh i mlijeko, a David E. Barton kaže da se na osnovnim stvarima ne smije škrtariti. A osim toga, mislim da nisam bila tako loša. Naravno, nisam još sve zbrojila, ali...

OK. Evo mojeg konačnog popisa:

Cappuccino	£1,50
Čokoladno pecivo	£1,00
Bilježnica	£3,99
Olovka	£1,20
Časopisi	£6,40
Sendvič od jaja i matovilca	£0,99
Ulje za kupanje od kokosa	£2,55
Vlažne kreme, Boots	£20,97
Dvije vestice	£90,00
Evening Standard	£0,35
Clarinsova krema za vrat	£14,50
Clarinsova vlažna krema	£32,50
Kozmetička torbica,	besplatna!
Čokobana	£2,00
Kolač od mrkve	£1,20
I ukupan iznos je...	£173,96

Zurim u brojke potpuno šokirana.

Ne, žao mi je, to ne može biti točno. To ne može biti točno. Nisam mogla potrošiti više od 170 funti u jednom danu.

Pa nije čak ni vikend. Bila sam na poslu. Nisam imala vremena potrošiti toliko novca. Negdje nešto nije u redu. Možda nisam dobro zbrojila. Ili sam nešto dvaput zapisala.

Pažljivije gledam popis i odjednom pobjednički zasta-jem. »Dvije vestice.« Znala sam!

Kupila sam samo...

A da. Kupila sam dvije. Sranje. O, Bože, čista koma. Idem gledati *Eastendere*.

GIGA

Endwich banka
PODRUŽNICA FULHAM
3 Fulham Road
London SW6 9JH

Gđa Rebecca Bloomwood
Stan 2
4 Burney Road
London SW6 8FD

6. ožujka 2000.

Poštovana gospodo Bloomwood,

zahvaljujemo na poruci koju ste u nedjelju 5. ožujka ostavili na našoj automatskoj sekretarici.

Žao nam je što Vam je uginuo pas.

Ipak, moram inzistirati na tome da se sastanete sa mnom ili s mojom asistenticom Ericom Parnell u roku od nekoliko dana kako bismo razgovarali o Vašoj situaciji.

S poštovanjem,

Derek Smeath, direktor

ENDWICH BANKA UVIJEK MISLI NA VAS

OK, intenzivno mislim na sutrašnji dan. Ne smije me zastrašiti to koliko sam potrošila jučer. To je prošlost. Danas počinje moj novi štedljivi život i to je bitno. Odsad neću trošiti apsolutno ništa. David E. Barton kaže da nam cilj mora biti prepoloviti troškove u prvom tjednu, ali ja mislim da mogu postići mnogo bolji rezultat. Hoću reći, ne bih željela biti gruba, ali te su samopomoćnice namijenjene ljudima koji nemaju ni trunku samokontrole. A ja sam se lako odviknula od pušenja. (Osim u društvu, ali to se ne računa.)

Obuzima me velika radost dok pripremam sendvič od sira i umatam ga u aluminijsku foliju. Samo time sam već uštedjela nekoliko funti! Nemam termosicu (moram je kupiti za vikend) pa ne mogu uzeti kavu, ali imam bocu Ame u frižideru pa ću uzeti to. Uz to je i zdravije. Zapravo, počneš se pitati zašto ljudi uopće kupuju gotove sendviče? Gle kako je jeftino i lako napraviti sendvič. A isto je i s curryjem. David E. Barton kaže da umjesto da naručujemo skupu hranu iz restorana, moramo sami naučiti pripremiti curry i pržena jela uz mnogo manji trošak. To ću, znači, raditi ovaj vikend poslije muzeja ili šetnje uz rijeku i uživanja u krajoliku.

Na putu do podzemne osjećam se čisto i oporavljeno. Gotovo nepokolebljivo. Gle samo sve te užurbane ljude na ulici koji razmišljaju samo o novcu. Novac, novac, novac. To je opsesija. Ali kad se potpuno odrekneš novca, on ti više nije bitan. Već osjećam kako mi se način razmišljanja potpuno promijenio. Više nije materijalistički, nego više filozofski. Naginje *duhovnom*. Kao što kaže David E. Barton, nitko od nas ne primjećuje koliko bogatstva već ima. Svjetlo, zrak, slobodu, prijatelje... Hoću reći, to su bitne stvari, slažete se? A ne odjeća, cipele i drangulije.

Gotovo je zastrašujuća transformacija koju sam već doživjela. Prošla sam, recimo, kraj kioska u podzemnoj i usput bacila pogled — ali nisam osjetila ni najmanju želju da kupim bilo koji od ponuđenih časopisa. Časopisi su nebitni u mojem novom životu. (Uz to, većinu sam pročitala.)

Tako sam u podzemnu ušla mirna i nedostupna kao budistički redovnik. Kad sam izašla iz podzemne, prošla sam kraj trgovine u kojoj su cipele na sniženju, a nisam ih ni pogledala i kraj Lucia sam prošla ne okrećući se. Danas nema cappuccina. Ni peciva. Ništa neću potrošiti — idem ravno u redakciju.

U *Uspješnoj štednji* je mirno doba mjeseca. Najnovije izdanje smo tek pustili, što znači da nekoliko dana možemo ljenčariti prije nego što se opet okupimo oko novog broja. Naravno, već bismo morali početi istraživanja za članke koji će izaći u sljedećem broju. Ja bih, zapravo, morala telefonirati brokerima i tražiti od njih savjete za investicije za sljedećih šest mjeseci. Ali cijelo je jutro nekako prošlo, a ja nisam ništa napravila, samo sam screensaver na kompjutoru namjestila na tri žute ribe i hobotnicu i napisala zahtjev za nadoknadu troškova. Iskreno, ne mogu se koncentrirati na posao. Pretpostavljam da sam previše vesela zbog svoje nove, čiste sebe. Pokušavam izračunati koliko ću uštedjeti do kraja mjeseca i što ću si moći priuštiti u Jigsawu.

Pod pauzom vadim sendvič umotan u aluminijsku foliju — i prvi put danas, malo sam u komi. Kruh je gnjecav, krastavci su iscurili na foliju i zapravo uopće ne izgleda privlačno. A tako bih rado pojela kruh od oraha iz Pret a manger a i čokoladni kolač.

Ne razmišljam o tome, odlučno si zapovijedam. Razmisli samo koliko novca štetiš. Pa sam se nekako prisilila pojesti svoju gnjecavu muku i progutati Ame. Kad sam pojela, bacila sam foliju, vratila čep na Ame i stavila je u naš mali uredski frižider. I tako je prošlo... pet minuta moje pauze za objed.

I što ću sad? Kamo da odem?

U očaju se rušim na stol. Bože, kako je teška ta štedljivost. Očajnički prelistavam neke mape... podižem glavu i zurim kroz prozor, gledam užurbane prolaznike u ulici Oxford kako

GIGA

vuku vrećice. Tako očajnički želim van da se naginjem naprijed na stolcu, poput biljke koja stremlji svjetlu. Čeznem za svjetlom i toplim zrakom; zvukom kupljenih stvari pa čak i blagajne. Ali ja ne mogu tamo. Jutros sam si obećala da se cijeli dan neću ni približiti prodavaonicama. Pa neću valjda prekršiti vlastito obećanje. Ili bar ne tako skoro...

Onda mi je sinula sjajna ideja. Moram nabaviti recept za curry kako bih sama pripremila obroke koje ću nositi na posao. David E. Barton kaže da su kuharice uzaludan trošak. Kaže da se moramo poslužiti receptima otisnutim na kutijama hrane ili posuditi kuharicu u knjižnici. Ali ja imam još bolju ideju. Otići ću u Smiths i prepisati recept za curry koji ću pripremiti u subotu navečer. Tako mogu otići u prodavaonicu — ali ne moram potrošiti novac. Već skačem, grabim kaput. Trgovine — evo me!

Kad sam ušla u Smiths, osjetila sam kako mi se cijelo tijelo opušta od olakšanja. Kad ulaziš u prodavaonicu — bilo koju — javlja se uzbuđenje koje ne možeš svladati. Dijelom očekuješ da će ti se dogoditi nešto dobro, dijelom te veseli uskomešanost i osjećaj dobrodošlice, - dijelom samo osjećaš kako je sve oko tebe novo. Sjajni novi časopisi, sjajne nove olovke, sjajni novi kutomjeri. Kutomjer sam zadnji put trebala kad sam imala jedanaest godina — ali, ne izgledaju li lijepo, ovako čisti i neogrebanjani u omotima? Imaju novi pribor za pisanje s uzorkom leoparda koji još nisam vidjela i na trenutak gotovo popuštam. Ali se prisiljavam proći kraj svega i otići u dio knjižare gdje stoje knjige.

Imaju cijeli niz indijskih kuharica, nasumce uzimam jednu, listam i pitam se kakav bih recept morala tražiti. Nisam znala da je indijska kuhinja tako komplicirana. Moram ih zapisati nekoliko, za svaki slučaj.

Okrenula sam se oprezno oko sebe i izvadila bilježnicu i olovku. Malo se bojim jer znam da ovdje u Smithsu ne vole kad se nešto prepisuje iz knjiga. To znam jer su Suze jednom zamolili da iziđe iz Smithsa na Victoriji. Prepisivala je stranicu iz A-Z jer je zaboravila svoj — a oni su joj rekli da ga mora kupiti ili otići. (Što nema nikakvog smisla jer časopise smiješ besplatno čitati.)

Tako sam, kad sam bila sigurna da nitko ne gleda, počela prepisivati recept za »Tiger prawn biryani«. Već sam dopola prepisala popis mirodija kad mi je iza ugla prišla djevojka u WH Smith uniformi — pa sam brzo zatvorila knjigu i malo šetala, pretvarajući se da gledam. Kad sam pomislila da je zrak čist, opet sam je otvorila — ali prije nego što sam išta stigla zapisati, starica u modrom kaputu naglas je rekla:

»Je li dobra?«

»Što?« pitala sam.

»Kuharica!« pokazala je kuharicu kišobranom. »Trebam dar za snahu, a ona je Indijka. Pa sam mislila da bih joj mogla kupiti lijepu indijsku kuharicu. Vi mislite da je ova dobra?«

»Stvarno ne znam«, odgovorila sam. »Još je nisam pročitala.«

»Oh«, rekla je i otišla dalje. Morala sam držati jezik za zubima i nisam smjela zabadati nos u tuđe stvari — ali nisam mogla odoljeti, morala sam se nakašljati i reći: »Pa zar ona već nema mnogo indijskih kuharica?«

»Tko to?« pitala je žena okrenuvši se.

»Vaša snaha!« Već sam požalila. »Ako je Indijka, zar još ne zna skuhati indijsku hranu?«

»Oh«, kaže starica. Čini se da je potpuno zbunjena. »Pa što da joj onda kupim?«

O, Bože.

»Ne znam«, odgovaram. »Možda knjigu o... nečem drugom?«

»To je dobra ideja!« odgovara veselo i prilazi mi. »Vi mi pokažite, zlato.«

Zašto ja?

»Oprostite«, odgovaram. »Danas sam malo u žurbi.«

Brzo odlazim i osjećam se loše. Odlazim do odjela s CD-ima i video kasetama koji je gotovo uvijek prazan i skrivam se iza police s Teletubbjima. Gledam oko sebe i provjeravam da nema nikoga u blizini, a onda opet otvaram kuharicu. OK, okrećem 214. stranicu, »Tiger

GIGA

prawn biriani«... opet počinjem prepisivati i baš kad sam došla do kraja popisa sastojaka, strogi glas izgovori mi u uho:

»Oprostite.«

Tako sam zatečena da mi je olovka poskočila s bilježnice i, na moju strahotu, napravila plavu crtu baš preko fotografije savršeno skuhane basmati riže. Brzo pomičem ruku, gotovo prekrivam trag i nedužno se okrećem. Muškarac u bijeloj košulji i s pločicom s imenom strogo me gleda.

»Ovo nije knjižnica, znate?« kaže. »Mislite da mi imamo besplatnu službu informacija?«

»Samo gledam«, odgovaram žurno i hoću zatvoriti knjigu. Ali njegov prst dolijeće ni od kuda i slijeće na stranicu prije nego što sam je stigla zatvoriti. Polako otvara knjigu i oboje zurimo u plavu crtu koju je ostavila moja kemijska.

»Gledanje je jedno«, govori oštro. »Uništavanje naše robe nešto posve drugo.«

»Bilo je slučajno!« odgovaram. »Iznenadili ste me!«

»Hmm«, kaže muškarac i zagleda se u mene. »Jeste li kanili kupiti ovu knjigu? Ili bilo koju knjigu?«

Zastajem, a onda stidljivo odgovaram:

»Nisam.«

»Aha«, kaže muškarac stišćući usne. »Onda ćemo, čini mi se, morati ići poslovotkinji. Mi, očito, ovu knjigu više ne možemo prodati, pa smo na gubitku. Dođite, molim vas, sa mnom i objasnite joj točno što ste radili kad je došlo do oštećenja...«

On to ozbiljno? I neće mi ljubazno reći da nema veze i pitati me želim li njihovu karticu? Srce mi počinje panično tući. Što ću sad? Ne mogu, naravno, kupiti knjigu jer sam pod novim režimom štedljivosti. Ali ne želim ići poslovotkinji...

»Lynn!« muškarac doziva prodavačicu s odjela papirni-ce. »Možeš li, molim te, dozvati Glenv?«

On to stvarno misli ozbiljno. Čini se da je jako zadovoljan samim sobom jer je ulovio kradljivca. Zar te mogu dati na sud zbog crte u knjizi? Možda se to računa kao vandalizam. O, Bože. Imat ću zločinački dossier. Nikad neću moći ići u Ameriku.

»Čujte, kupit ću je, dobro?« govorim bez daha. »Kupit ću prokletu knjigu.« Grabim je iz njegovih ruku i jurim do blagajne prije nego što je stigao išta reći, a srce mi još užurbano kuca.

Na drugoj blagajni stoji starica u plavom kaputu, a ja pokušavam izbjeći njezin pogled. Ali ona me primijetila i pobjednički dozvala.

»Poslušala sam vaš savjet! Uzela sam joj nešto što će joj se stvarno svidjeti!«

»Sjajno«, odgovaram dodajući kuharicu da je skeniraju.

»Zove se *Kratki vodič po Indiji*«, kaže starica pokazujući mi debelu plavu knjigu mekih korica. »Čuli ste za to?«

»Oh«, kažem. »Jesam, ali...«

»To će biti 24,99, molim«, kaže djevojka na mojoj blagajni.

Molim? Gledam je zbunjeno. Dvadeset pet funti samo za recepte? Zašto nisam uzela neki jeftin meki uvez? Sranje. Sranje. Oklijevajući vadim kreditnu karticu i pružam je blagajnici. Šoping je jedno — prisilna kupovina nešto posve drugo. Pa za tih dvadeset pet funti mogla sam kupiti neko lijepo donje rublje.

S druge strane, razmišljam odlazeći, to su novi bodovi na moju Klupsku karticu.

Odgovaraju... 50p! A sad ću moći pripremiti tone ukusnih, egzotičnih curryja i uštedjeti novac koji uludo trošim na hranu koju naručujem iz restorana. Stvarno, o ovoj knjizi moram razmišljati kao o investiciji.

Ne bih se željela hvaliti — ali osim one kupovine, sljedećih nekoliko dana išlo mi je nevjerojatno dobro. Jedino sam kupila jako lijepu kromiranu termosicu za kavu koju ću nositi

GIGA

na posao (i kavu u zrnu i mlinac — jer nema smisla uzimati odvratnu instant kavu, jelda?). I cvijeće i šampanjac za Suzin rođendan.

Ali to smijem jer, kako kaže David E. Barton, prijateljstvo se mora njegovati. Jednostavan čin dijeljenja kruha s prijateljima jedan je od najstarijih, središnjih dijelova ljudskoga života. »Ne prestajte darivati prijatelje«, kaže. »Darovi ne moraju biti ekstravagantni — upotrijebite svoju kreativnost i pokušajte ih sami napraviti.«

Pa sam kupila Suze malu bocu šampanjca umjesto velike — a umjesto skupih croissanta iz slastičarnice, napraviti ću ih sama od posebnog tijesta iz tube.

Navečer idemo u Terrazzu na večeru sa Suzinom sestričnom Fenellom i bratićem Tarquinom — a to bi, da budem iskrena, mogla biti prilično skupa večer. Ali to je OK jer se računa kao dijeljenje kruha s prijateljima. (Samo što je kruh u Terrazzi focaccia sa sušenim rajčicama i košarica košta 4,50 funti.)

Fenella i Tarquin stigli su u šest na Suzin rođendan, a ona je, čim ih je ugledala, počela vrištati od veselja. Ostala sam u sobi kako bih se do kraja našminkala, ali i što duže odgodila izlazak iz sobe. Nisam baš tako luda za Fenellom i Tarquinom. Zapravo, mislim da su malo čudni. Za početak, izgledaju čudno. Oboje su žgoljavi — blijedi i koš-čati — i imaju iste, blago izbačene zube. Fenella se bar malo trudi s odjećom i šminkom pa ne izgleda baš jako strašno. Ali Tarquin, iskreno, izgleda kao hermelin. Ili lasica. Kao nekakva koščata životinjica. A čudno se i ponašaju. Voze se na dvostrukom biciklu i nose iste pulovere koje je isplela njihova stara dadilja i govore onim idiotskim obiteljskim jezikom koji nitko drugi ne razumije. Sendviče zovu »senfiči«. A piće je »cugimugi« (osim vode koja je »doda«). Nakon nekog vremena to stvarno počne ići na živce, vjerujte.

Ali Suze ih jako voli. Cijelo je djetinjstvo ljetovala s njima u Škotskoj pa jednostavno ne vidi da su pomalo čudni. Najgore je to što i ona počne govoriti o senfičima i cugimugijima kad je s njima. Od toga poludim.

Ipak, ja si tu ne mogu pomoći — što je tu je. Nanijela sam maškaru i ustala gledajući svoj odraz u zrcalu. Jako sam zadovoljna onim što vidim. Na sebi imam jako jednostavan crni top i crne hlače — a, opušteno prebačen oko vrata svoj novi predivni, predivni Denny and George šal. Bože, kako je to bio dobar šoping. Izgleda fantastično.

Malo oklijevam, a onda se mirim sa sudbinom i otvaram vrata sobe.

»Bok, Bex!« pozdravlja me Suze gledajući me sjajnim očima. Sjedi prekrivenih nogu na podu u hodniku i odmotava dar, dok Fenella i Tarquin stoje kraj nje i gledaju.

Danas nemaju iste pulovere, hvala Bogu, ali Fenella ima jako čudnu crvenu suknju od dlakavog tvida, a Tarquino-vo odijelo na dvoredno kopčanje izgleda kao da je krojeno za vrijeme Prvog svjetskog rata.

»Bok«, pozdravljam ih i ljubim iz pristojnosti.

»Oooo!« viče Suze dok izvlači sliku u starinskom pozlaćenom okviru. »Ne mogu vjerovati! Ne mogu vjerovati!« Sjajnim očima gleda najprije Tarquina pa Fenellu. Sa zanimanjem sam pogledala sliku preko njezinog ramena. Ali, iskreno, ne mogu reći da sam impresionirana. Za početak, slika je prljavosmeđa — blatnozeleno i smeđa — i još k tome na njoj je konj koji mirno stoji u polju. Pa zar nije mogao skakati preko ograde, ići natraške ili nešto slično? Možda kasati po Hyde parku, a na njemu djevojka u jednoj od onih krasnih haljina iz *Ponosa i predrasuda*.

»Sjetan rođendan!« cvrkuću Tarquin i Fenella jednoglasno. (A i to. Oni rođendane nazivaju sjetnima još otkako su... O, Bože. Kako je to dosadno objašnjavati.)

»Predivna je!« komentiram oduševljeno. »Prekrasna!«

»Je, jelda?« kaže Tarquin iskreno. »Pogledaj samo te boje.«

»Mmmm, krasno«, odgovaram kimajući.

»I ti namazi. Tako su živi. Bili smo oduševljeni kad smo je našli.«

GIGA

»To je stvarno predivna slika«, kažem. »Čovjek jednostavno poželi... odgalopirati pašnjacima!«

Kakve ja to gluposti meljem? Zašto ne mogu iskreno reći da mi se ne sviđa?

»Ti jašeš?« pita Tarquin i pogleda me pomalo iznenađeno.

Jahala sam jednom. Na bratićevom konju. Pa sam pala i zaklela se da to više nikad neću ponoviti. Ali to neću priznati Konju godine.

»Nekad sam jahala«, kažem sa skromnim smješkom. »Ne baš dobro.«

»Siguran sam da bi se brzo opet priviknula«, kaže Tarquin gledajući me. »Bila si u lovu?«

O, za Boga miloga, pa zar ja izgledam kao oličenje seoskoga života?

»Hej«, kaže Suze s ljubavlju prislanjajući sliku zidu. »Jesmo za cugimugi prije nego odemo van?«

»Svakako!« odgovaram brzo se okrećući od Tarquina. »Dobra ideja.«

»O daaaaa«, kaže Fenella. »Imaš šampanjca?«

»Valjda imam«, odgovara Suze i odlazi u kuhinju. U tom trenutku zvonit telefon, a ja se javljam.

»Halo?«

»Halo, molim vas Rebeccu Bloomwood«, kaže nepoznat ženski glas.

»Da«, odgovaram bezbrižno. Slušam Suze kako otvara i zatvara kuhinjski ormar i pitam se imamo li uopće šampanjca, osim one male boce koju smo popile za doručak... »Ja sam.«

»Gospodo Bloomwood, Erica Parnell iz Endwich banke na telefonu«, kaže glas, a ja se smrznem.

Sranje. Banka. O, Bože, poslali su mi pismo, a ja nisam ništa poduzela.

Što ću joj reći? Brzo, što ću joj sad reći?

»Gospodo Bloomwood?« kaže Erica Parnell.

OK — reći ću da sam potpuno svjesna činjenice da je moj dopušteni minus prekoračen te da namjeravam poduzeti korake u roku od nekoliko dana. Da, to zvuči dobro. »Poduzeti korake« zvuči jako dobro. OK — idemo.

Odlučno si zapovijedam da ne smijem paničariti — ti su ljudi čovječni — i duboko udišem. A onda, nevidljivim, neplaniranim pokretom moja ruka spušta slušalicu.

Zurim u tihi telefon nekoliko sekundi i ne mogu vjerovati da sam to napravila. Zašto sam to napravila? Erica Parnell je znala da sam ja. Svaki čas će ponovno nazvati. Vjerojatno sad pritišće tipku za ponovno biranje i bit će jako ljuta...

Brzo uzimam slušalicu i skrivam je pod jastuk. Sad me ne može dobiti. Sad sam sigurna.

»Tko je to bio?« pita Suze ulazeći u sobu.

»Nitko«, odgovaram blago potresena. »Krivi... Čuj, a da ne popijemo tu piće? Idemo van!«

»O«, kaže Suze. »OK!«

»Puno je zabavnije«, blebećem pokušavajući je udaljiti od telefona. »Možemo otići u neki zgodan kafić i popiti koktel, a onda u Terrazzu.«

Ubuduće ću, razmišljam, snimati sve pozive. Ili ću se javljati stranim akcentom. Ili, još bolje, promijeniti broj. I neću ga staviti u imenik.

»Sto se događa?« pita Fenella koja se pojavila na vratima.

»Ništa!« govorim. »Idemo van na cugimugi a onda na klopu.«

Ne mogu vjerovati. Pretvaram se u jednoga od njih.

Kad smo stigli u Terrazzu, počela sam se osjećati mnogo mirnije. Naravno, Erica Parnell će misliti da nas je prekinuo kvar na liniji ili nešto slično. Nikad neće pomisliti da sam joj spustila slušalicu. Pa mi smo dvije civilizirane odrasle osobe. Odrasli to ne rade.

A ako je ikad sretnem — što se, nadam se, nikad neće dogoditi — ostat ću jako hladna i samo ću reći: »Baš je čudno ono što se dogodilo kad ste me nazvali, jelda?« Ili još bolje, optužit ću je da mi je spustila slušalicu (onako u šali, naravno).

GIGA

Terrazza je puna, unutra sve bruji od ljudi, cigareta, dima i brbljanja, a kad smo sjeli i počeli proučavati golemi srebrni meni, počela sam se još više opuštati. Volim jesti vani. A mislim da sam zaslužila malu nagradu jer sam posljednjih nekoliko dana bila tako štedljiva. Nije bilo lako držati se tako strogog režima, ali nekako sam uspjela. I tako se dobro držim! U subotu ujutro ću opet pregledati svoje troškove — i sigurna sam da su smanjeni za najmanje 70 posto.

»Sto ćemo piti?« pita Suze. »Tarquin, ti izaberi.«

»Gle!« vrišti Fenella. »Eno Eddija Lazenbyja! Moram ga pozdraviti.« Skače i kreće prema proćelavom tipu u sakou, deset stolova od nas. Kako ga je samo primijetila u toj gužvi, nemam pojma.

»Suze!« više drugi glas i svi podižemo pogled. Svjetlokosa djevojka u minijaturnom pastelnoružičastom kostimu kreće prema našem stolu ruku ispruženih u zagrljaj. »I Tarkie!«

»Bok, Tory«, kaže Tarquin ustajući. »Kako je Mungo?«

»Tamo je!« kaže Tory. »Moraš se doći pozdraviti!«

Kako to da Fenella i Tarquin većinu vremena provode u Perthshireu — ali čim kroče nogom u London, već ih počnu opsjedati davno izgubljeni prijatelji?

»Eddie vas pozdravlja«, prenosi Fenella vraćajući se za stol. »Tory! Kako si? Kako je Mungo?«

»O, dobro je«, odgovara Tory. »Ali, jeste li čuli? Caspar se vratio!«

»Ne!« svi viču pa i ja dolazim u iskušenje da im se pridružim. Nitko se nije potrudio upoznati me s Tory — ali oni to tako rade. U društvo se uključuješ osmozom. Prvo si potpuni stranac, a za dvije sekunde vrištiš s ostatkom i govoriš: »Čuli ste za Venetiu i Sebastiana?«

»Čuj, moramo naručiti«, kaže Suze. »Odmah ćemo se doći pozdraviti, Tory.«

»OK, bok«, kaže Tory i odjedri.

»Suze!« više drugi glas, a djevojka u crnoj haljinici juri prema nama. »I Fenny!«

»Milla!« viču obje. »Kako si? Kako je Benjy?«

O, Bože, pa to ne prestaje. I tako ja zurim u jelovnik — pretvarajući se da me stvarno zanimaju predjela, ali se zapravo osjećam kao totalni luzer s kojim nitko neće razgovarati — dok su prokleti Fenella i Tarquin najpopularnije osobe godine. Nije pošteno. I ja hoću skakati od stola do stola. I ja želim naletjeti na stare prijatelje koje poznajem od djetinjstva. (Iako, iskreno, tako dugo poznam samo Toma iz susjedstva, a on je sad valjda u svojoj hrastovoj kuhinji u Reigateu.)

Ali, za svaki slučaj, spuštam jelovnik i puna nade promatram restoran. Daj Bože, samo jednom, neka se pojavi netko poznat. Ne mora to biti netko tko mi se sviđa ili netko koga dobro poznam — neka bude netko do koga mogu odjuriti, meketati i skvičati: »Moramo se dogovoriti za objed!« Svejedno tko. Tko god...

I onda, s oduševljenjem primjećujem poznato lice samo nekoliko stolova dalje! Luke Brandon sjedi za stolom s otmjeno odjevenim starijim muškarcem i ženom.

On baš i nije stari prijatelj — ali ga poznam. A i nemam baš izbora. A ja tako želim skakati od stola do stola kao i drugi.

»O, gle, Luke!« skvičim (tiho, da me ne čuje). »Moram ga pozdraviti!«

I dok me ostali začuđeno gledaju, ja zabacujem kosu, skačem i odjurim prepuna iznenadnog oduševljenja. I ja to mogu! I ja skačem od stola do stola u Terrazzi. Ja sam moderna djevojka! Tek kad sam stigla na nekoliko koraka od njegova stola, usporila sam i počela razmišljati što ću mu zapravo reći.

Pa... bit ću ljubazna. Reći ću bok i — da, genijalko! Mogu mu opet zahvaliti za posuđenih dvadeset funti.

Sranje, nisam mu ih vratila.

Jesam. Jesam, poslala sam mu lijepu recikliranu dopisnicu s makovima i ček. Točno. Ne paničari, samo budi cool i moderna.

GIGA

»Bok!« rekla sam čim me mogao čuti, ali je oko nas bilo jako bučno pa me nije čuo. Nije čudo da Fenellini prijatelji imaju tako kreštave glasove. Treba ti glas od šezdeset pet decibela da bi te netko čuo. »Bok!« pokušavam opet, glasnije, ali još mi ne odgovara. Luke ozbiljno razgovara sa starijim čovjekom, a žena pozorno sluša. Nitko od njih ne podiže pogled. Sve postaje pomalo neugodno. Nemoćno stojim, a osoba kojoj sam htjela skočiti za stol totalno me ignorira. Čini se da nitko drugi nema taj problem. Zašto nije skočio i vrisnuo: »Čula si za Zlatna ulaganja?« Nije pošteno. Što ću sad? Da se samo odšuljam? Da se pretvaram kako sam krenula prema zahodu?

Konobar prolazi kraj mene s pladnjem, a ja sam nemoćno gurnuta naprijed, prema Lukeovom stolu — a on u tom trenutku podigne pogled. Blijedo me gleda kao da uopće ne zna tko sam i ja osjećam trzaj neugode u želucu. Ali sad moram ići do kraja.

»Bok, Luke!« kažem vedro. »Samo sam htjela reći... bok!«

»Bok«, odgovara nakon stanke. »Mama, tata, ovo je Rebecca Bloomwood. Rebecca — moji roditelji.«

O, Bože. Što sam to napravila? Uletjela sam u intimno obiteljsko druženje. Otiđi, brzo.

»Dobra večer«, kažem i slabašno se smiješim. »Neću vas zadržavati...«

»A gdje ste upoznali Lukea?« pita gospođa Brandon.

»Rebecca je vodeća financijska novinarka«, kaže Luke i otpija gutljaj vina. (On to stvarno misli? Ideš, pa to moram ubaciti u razgovor s Clare Edwards. I Philipom, kad smo već kod toga.)

Samouvjereno se smiješim gospodinu Brandonu i osjećam se kao osoba koja žari i pali financijskim svijetom. Ja sam vodeća financijska novinarka i družim se s vodećim poduzetnikom u vodećem londonskom restoranu. Pa to je baš cool.

»Financijska novinarka, ha?« gundča gospodin Brandon i spušta naočale za čitanje kako bi me bolje pogledao. »A što vi mislite o najavi ministra financija?«

Nikad više neću skakati za drugi stol. Nikad.

»Pa«, počinjem samouvjereno pitajući se mogu li se odjednom praviti da sam primijetila staru prijateljicu na drugoj strani prostorije.

»Tata, siguran sam da Rebecca ne želi razgovarati o poslu«, kaže Luke i blago se namršti.

»Točno!« kaže gospođa Brandon i smiješi mi se. »To je krasan šal, Rebecca. Denny and George?«

»Da«, odgovaram vedro, puna olakšanja jer sam izbjegla ministrovu izjavu. (A koju to?)

»Bila sam tako zadovoljna. Kupila sam ga prošli tjedan na rasprodaji!«

Kutkom oka primjećujem kako me Luke Brandon čudno gleda. Zašto? Zašto me gleda tako... A jebi ga. Kako sam mogla biti tako glupa?

»Na rasprodaji... za tetu«, nastavljam pokušavajući razmišljati što brže. »Kupila sam ga teti na dar. Ali je ona... umrla.«

Svi šute od šoka, a ja spuštam pogled. Ne mogu vjerovati da sam to rekla.

»O, Bože«, kaže gospodin Brandon mrzovoljno.

»Teta Ermintrude je umrla?« pita Luke čudnim glasom.

»Da«, odgovorila sam prisiljavajući se podignuti pogled. »To je bilo tako tužno.«

»Strašno!« kaže gospođa Brandon puna suosjećanja.

»Bila je u bolnici?« pita Luke natačući čašu vode. »Što joj je bilo?«

Na trenutak sam zašutjela.

»Njezina... noga«, izletjelo mi je.

»Noga?« gospođa Brandon me znatiželjno gleda. »Što je bilo s nogom?«

»Otekla je i... dobila je sepsu«, rekla sam nakon stanke. »Pa su joj je morali amputirati i onda je umrla.«

»Bože«, kaže gospodin Brandon tresući glavom. »Prokleti doktori.« Odjednom me ljutito pogleda. »Išla je privatniku?«

GIGA

»Mmmm... nisam sigurna«, odgovaram pokušavajući se povući. Ne mogu više. Zašto nisam jednostavno rekla da mi je dala prokleti šal. »Svejedno, drago mi je da smo se vidjeli, Luke. Moram juriti, prijatelji će me tražiti!«

Nehajno sam mahnula ne pogledavši Lukea u oči, a zatim sam se brzo okrenula i vratila Suze dok mi je srce kucalo sve brže, a lice oblijevalo crvenilo. Bože, kakav fijasko.

Ali uspjela sam se pribrati kad je stiglo jelo. Hrana! Naručila sam jakovske kapice na žaru i kad sam zagrizla prvi zalogaj, skoro sam se onesvijestila. Nakon toliko mučeničkih dana jeftine, funkcionalne hrane, ovo je kao raj. Najradije bih zaplakala — kao zatvorenik koji se vraća u stvarni svijet ili dijete nakon rata kad se hrana više nije dijelila na točkice. Nakon jakovskih kapica naručila sam odrezak *bernaise* i krumpiriće — a kad su svi ostali odbili desert, ja sam naručila mousse od čokolade. Jer tko zna kad ću sljedeći put biti u ovakvom restoranu. Možda me čekaju mjeseci monotonije koju ništa neće razbiti, mjeseci sendviča od sira i kave u termosici.

Težak sam put izabrala. Ali na kraju će se isplatiti.

Dok sam ja čekala čokoladni mousse, Suze i Fenella zaključile su da jednostavno moraju razgovarati s Benjv-jem na drugoj strani prostorije. Pa su skočile, obje pritom paleći cigaretu, a Tarquin mi je ostao praviti društvo. Čini se da njemu nije toliko do skakanja od stola do stola kao drugima. Zapravo, cijelu je večer prilično tih. A primijetila sam da je popio više nego bilo tko od nas. Svaki čas bi se mogao srušiti pod stol. A to bi mi baš odgovaralo. Neko vrijeme smo šutjeli. Iskreno, Tarquin je jako čudan pa nemam osjećaj da moram s njim razgovarati. Onda me iznenada pitao:

»Voliš Wagnera?«

"O, da«, rekla sam odjednom. Nisam sigurna da sam ikad čula Wagnera, ali ne želim ispasti nekulturna, čak ni pred Tarquinom. A i bila sam već u operi — mislim da je bio Mozart.

»Liebestod iz *Tristana*«, kaže i strese glavom. »Liebe-stod.«

»Mmm«, odgovaram i kimam, inteligentno, nadam se. Natočila sam vino, napunila i njegovu čašu i pogledala gdje je Suze. Za nju je tipično da ode i ostavi me s pijanim bratićem.

»Da-da-da-da, daaaaa da da...«

O, Bože, pa on pjeva! Ne glasno, priznajem — ali ipak jako. I zuri u moje oči kao da očekuje da ću mu se pridružiti.

»Da-da-da-da.

Sad žmiri i ljulja se. Postaje neugodno.

»Da didle-idi da-a-da-a daaaaa da...«

»Lijepo«, kažem veselo. »Nema do Wagnera, ha?«

»*Tristan*«, kaže. »*Und Isolde*.« Otvara oči. »Ti bi bila prekrasna Isolde.«

Što bih ja to bila? Dok još zurim u njega, podiže mi ruku do usana i počinje je ljubiti.

Nekoliko sekundi sam previše šokirana da bih se pomaknula.

»Tarquin«, govorim mu najstrože što mogu i povlačim ruku. »Tarquin, molim te...« Podižem pogled i u očaju pogledom tražim Suze — i dok to radim, susrećem se s pogledom Lukea Brandona koji prolazi kroz restoran. Blago se namrštio, podignuo ruku u znak pozdrava i nestao kroz vrata.

»Koža ti miriše na ruže«, mrmlja Tarquin u moju kožu.

»Daj šuti!« govorim mu ljutito i otrgnem ruku iz njegove tako jako da mi je na koži ostao trag njegovih zuba. »Pusti me na miru!«

Pljusnula bih ga, ali bi on to vjerojatno doživio kao poziv.

U tom trenutku su se Suze i Fenella vratile za stol pune vijesti o Binky i Minky — a Tarquin je opet zašutio. Ostatak večeri, čak i dok smo se pozdravljali, nije me gotovo ni pogledao.

Hvala Bogu. Valjda je razumio poruku.

Ne čini se da je razumio jer sam u subotu dobila razglednicu s preraphaelitskim motivom djevojke koja zavodnički gleda preko ramena. Tarquin je napisao:

Ispričavam se zbog čudnog ponašanja. Nadam se da ću to ispraviti, kartama za Bayreuth — ili, ako je to nemoguće, večerom.

Tarquin

Večera s Tarquinom. Možete li to zamisliti? Cijelu večer sjediti nasuprot toj lasičjoj glavi. I o čemu on to piše? Nikad nisam čula za Bayreuth. To je neki novi show? Ili je htio napisati Beirut? Zašto bi išao u Beirut, za Boga miloga.

Uostalom, nema veze, zanemarimo Tarquina. Danas imam mnogo bitnije stvari na programu. Danas je šesti dan od početka smanjivanja troškova — i, što je najvažnije, prvi vikend. David E. Barton kaže da se u te dane često raspada štedljivi režim jer redakcijske rutine više nema, a dan je predug i čeka da ga ispuni poznata udobnost šopinga.

Ali moja se volja ne može tek tako slomiti. Dan mi je potpuno ispunjen — neću ni prilaziti trgovinama. Ujutro ću posjetiti muzej, a navečer ću, umjesto da potrošim gomilu novca na skupu naručenu hranu, skuhati curry za srbe i Suze. Zapravo sam prilično uzbuđena zbog toga.

Moj današnji proračun izgleda ovako:

Put do muzeja:	besplatan (već imam pokaz)
Muzej:	besplatan
Curry:	£2,50 (David E. Barton kaže da se sjajan curry za četiri osobe može napraviti za manje od £5,00 - a nas smo samo dvije).
Uk. dnev. potrošnja:	£2,50

To je već nešto. I okusit ću kulturu umjesto bezumnoga materijalizma. Izabrala sam muzej Victoria i Albert jer tamo nikad nisam bila. Zapravo, nisam sigurna ni što je u tom muzeju. Možda Idpovi kraljice Viktorije i princa Alberta?

Svejedno, što god bilo, bit će jako zanimljivo i poticajno, sigurna sam. I još uz to besplatno! Kad sam izišla iz podzemne na stanici South Kensington, sunce je sjalo, a ja sam šetala zadovoljna sobom. Obično u subotu ujutro gledam *Live and Kicking* i pripremam se za obilazak trgovina. Ali gle! Odjednom se osjećam odraslo i velegradski, kao da sam ispala iz filma Woodyja Allena. Samo mi treba dugi vuneni šal i sunčane naočale pa ću izgledati kao Diane Keaton. (Mlada Diane Keaton, naravno, ali bez odjeće iz sedamdesetih.)

A u ponedjeljak, kad me pitaju kako sam provela vikend, moći ću odgovoriti: »Bila sam u V&A.« Ne, reći ću: »Uspjela sam uloviti izložbu.« To zvuči jako cool. (Usput, zašto ljudi uopće govore da su »uspjeli uloviti izložbu«? Kao da slike jure kraj njih kao bikovi u Pamploni.) A onda će svi reći: »Stvarno? Ne izgledaš mi kao umjetnički tip, Rebecca.« A ja ću podići nos i reći: »O, da. Većinu slobodnog vremena provodim u muzejima.« A oni će me impresionirano gledati i reći...

Kad smo već kod toga, baš sam prošla kraj ulaza. Kako sam glupa. Previše sam bila zaokupljena zamišljanjem razgovora s... sad sam postala svjesna toga da sam kao sugovornika u ovom malom razgovoru zamišljala Lukea Brandona. Čudno. Zašto? Jer sam skočila do njegovog stola, valjda. Ma nema veze. Koncentrirajmo se. Muzej.

Brzo se vraćani i nonšalantno ulazim u veliko predvorje pokušavajući izgledati kao da sam

GIGA

stalno tu. A ne kao ona gomila japanskih turista koji se naguravaju oko vodiča. Ha! Ponosno mislim: ja nisam turist. Ovo je moje nasljeđe. Moja kultura. Bezbrižno uzimam mapu, kao da je zapravo ne trebam i gledam popis izložaka: »Keramika dinastije Yuan i Ming«. Onda ležerno krećem u prvu galeriju.

»Oprostite«, doziva me žena s recepcije. »Vi ste platili?«

Molim! Pa muzeje se ne plaća! Naravno — šali se. Prijateljski joj se nasmijem i nastavljam.

»Oprostite!« dovikuje oštrijim glasom i odmah se ni od kuda stvorio tip u uniformi. »Platili ste ulaznicu?«

»Pa besplatno je?!« govorim začuđeno.

»Nije, žao mi je«, odgovara i pokazuje znak iza mene. Skoro sam se srušila od čuda.

Ulaznica £5,00.

Blago sam šokirana. U što se pretvorio ovaj svijet? Ulaznica u muzej se naplaćuje. To je strašno. Svi znaju da bi muzeji morali biti besplatni. Pa nitko ih neće posjećiva-n! Cijeli naraštaj ništa neće znati o našem kulturnom nasljeđu, jer će ih u tome spriječiti kaznena financijska mjera. Nacija će biti sve gluplja, a civilizirano društvo naći će se na rubu propasti. Zar to želiš, Tony Blair?

Osim toga, nemam pet funti. Namjerno sam izišla samo s 2,5 funte u džepu koje trebam za sastojke za curry. O, Bože, kako mi je neugodno. Stojim tu, spremna na kulturu. Želim ući i pogledati... no dobro, što god je unutra — a ne mogu!

Sad svi japanski turisti zure u mene kao u zločinku. Maknite se! Pomišljam ljutito. Maknite se i pogledajte umjetnička djela.

»Uzimamo kreditne kartice«, kaže žena. »Visu, Switch, American Express.«

»Oh«, odgovaram. »Pa... dobro.«

»Godišnja ulaznica stoji 15 funti«, tumači dok ja posežem za novčanikom, »a s njom imate pravo na neograničen broj ulaza.«

Neograničen broj ulaza! Ne, čekaj malo, David E. Barton kaže što se mora napraviti — kad nešto kupuješ, moraš znati kolika je prosječna cijena po broju uporaba, a nju ćeš dobiti tako da podijeliš cijenu proizvoda s brojem uporaba. Pretpostavimo da odsad dolazim u V&A. jednom mjesečno. (Mislim da je to prilično realno.) Ako kupim godišnju ulaznicu, to je samo... £1,25 po posjetu.

Eto, to je dobra ponuda. To je, zapravo jako dobra investicija, kad malo bolje razmislim.

»OK, uzet ću godišnju ulaznicu«, odgovaram i predajem Visa karticu. Ha! Kulturo, evo me! Počela sam stvarno dobro. Gledam mali vodič, virim u svaki izložak i pozorno čitam natpise.

Srebrni kalež, nizozemski, 16. stoljeće

Plaketa, prikaz Svetoga Trojstva, Italija, sredina 15. stoljeća

Plavo-bijela zemljana posuda, početak 17. stoljeća

Zdjela je stvarno zgodna, odjednom sam zainteresirana i pitam se pošto je. Izgleda prilično skupo... Tražim cijenu, ali onda se sjetim gdje sam. Naravno. Ovo nije prodavaonica. Ovdje nema cijena.

A to je pogreška, bar tako ja mislim. Jer ovako nije zabavno. Lutaš, gledaš stvari i ubrzo sve postaje dosadno.

Ali kad bi izvjesili cijene, bilo bi mnogo zanimljivije. Zapravo, mislim da bi svi muzeji morali staviti cijene na izložke. Tako, recimo, gledaš srebrni kalež, mramorni kip, Mona Lisu ili što god i diviš se ljepoti, povijesnoj vrijednosti i svemu ostalom — a onda pogledaš cijenu i uzdah-neš: »Gle, kako je to skupo!« To bi unijelo živost.

Mogla bih pisati Victoriji & Albertu i to im predložiti. Napokon, ja imam godišnju ulaznicu.

Morali bi saslušati moje mišljenje.

GIGA

U međuvremenu, pogledajmo sljedeću vitrinu.

Rezbareni kalež, Engleska, sredina 15. stoljeća

Bože, umirem za kavom. Koliko sam već ovdje? Najmanje...

O, samo petnaest minuta.

Kad sam stigla do galerije u kojoj je prikazana povijest mode, postala sam prilično stroga i učena. Tu sam, zapravo, provela više vremena nego drugdje. Ali onda više nije bilo haljina i cipela pa sam se opet našla među kipovima i tričarijama u vitrinama. Stalno gledam na sat, a stopala me bole... na kraju sjednem na sofuu.

Nemojte me krivo razumjeti, ja volim muzeje. I stvarno me zanima korejska umjetnost. Samo što su podovi jako tvrdi, a ja sam obula jako uske čizme i tako je vruće da sam skinula jaknu koja mi sad kliže oko ruku. I, čudno, ali stalno mi se čini da čujem zvuk blagajne. To je sigurno moja mašta.

Još tupo sjedim i pitam se hoću li skupiti snage da ponovno ustanem — kad je u galeriju ušla grupa japanskih turista pa mislim da se moram pretvarati kako nešto gledam. Odsutno sam se zagledala u tapiseriju, a zatim krenula niz hodnik u kojem su izložene stare indijske pločice. Razmišljam kako bismo možda morale nabaviti katalog *Plamena Zemlja* i promijeniti pločice u kupaonici, kad mi kroz metalnu rešetku pogled padne na nešto od čega sam se ukočila od šoka.

Sanjam? Fatamorgana? Vidim blagajnu, red i vitrine s cijenama...

O, moj Bože, imala sam pravo! Prodavaonica! Ispred mene je prodavaonica!

Odjednom mi koraci postaju poletniji, energija mi se čudesno vraća. Slijedim zvuk blagajne, žurim se do ulaza u prodavaonicu i zastajem na pragu, govoreći samoj sebi da ne smijem previše očekivati, da se ne bih razočarala ako nađem samo oznake za knjige i ručnike.

Ali ne. Fantastično je! Zašto se ne zna više o ovom mjestu? Vitrine pune predivnog nakita i hrpe stvarno zanimljivih knjiga o umjetnosti, predivne zemljane posude i razglednice i...

O, a ja danas ne smijem ništa kupiti. Sranje.

To je strašno. Koji je smisao otkrivanja nove prodavaonice, ako u njoj ne smiješ ništa kupiti? Nije pošteno. Svi drugi kupuju, svi se zabavljaju. Na trenutak neutješno oklijevam uz lončice i gledam Australku kako kupuje gomilu knjiga o skulpturi. Razgovara s trgovcem i odjednom je čujem kako spominje Božić. I tada mi se u glavi rodi zamisao dostojna pravog genijalca. Božićna kupovina! Ovdje mogu obaviti božićnu kupovinu! Znam da je u ožujku još malo rano — ali zašto se ne bih dobro organizirala? A kad dođe Božić, neću se morati ni približiti strašnim božićnim gužvama. Ne mogu vjerovati da se toga još nisam sjetila. I neću prekršiti pravila — jer ću ionako morati kupiti božićne darove. Ovako samo unaprijed pomičem proces kupovanja. I sve ima savršenog smisla.

I tako sam, otprilike jedan sat poslije, izišla sretna s dvije vrećice. Kupila sam album za fotografije s uzorkom Williama Morrisa, starinski drveni puzzle, knjigu modnih fotografija i fantastičan keramički lonac za čaj. Bože, obožavam božićnu kupovinu. Nisam sigurna što ću kome dati — ali bitno je da su darovi bezvremeni i jedinstveni predmeti koji će naglasiti svaki dom. (Bar se to može reći za keramički lonac za čaj, jer tako piše na malom prospektu.)

Pretpostavljam da sam dobro prošla.

Zapravo, ovo je jutro bilo pravi uspjeh. Na izlasku iz muzeja, osjećala sam se jako zadovoljnom. Dokazano je da jutro začinjeno čistom kulturom povoljno djeluje na dušu. Odsad ću, odlučila sam, svaku subotu ujutro provesti u muzeju.

Kad sam se vratila doma, na otiraču sam našla poštu i četvrtastu omotnicu naslovljenu na mene i ispisanu rukopisom koji ne prepoznajem. Otvorila sam je ostavljajući vrećice u svojoj

GIGA

sobi — a onda sam u čudu zastala. Pisamce od Lukea Brandona. Kako je samo nabavio moju adresu?

Draga Rebecca, piše, drago mi je što smo se sreli neku večer i nadam se da ste uživali te večeri. Sjetio sam se da Vam se nikad nisam zahvalio za brzo vraćanje posudbe. To me jako razveselilo.

Uz najbolje želje — i, naravno, najiskreniju sućut zbog gubitka Vaše tete Ermintrude. (Ako Vam može biti ikakva utjeha — ne mogu zamisliti kome bi šal stajao bolje nego Vama.) Luke.

Neko sam vrijeme šutke zurila u pismo. Zatečena sam. Isuse, razmišljam oprezno. Lijepo je od njega što je pisao. Lijep rukopis na ovoj dopisnici, samo zato da mi zahvali za moju zahvalu. Pa nije morao, samo je bio pristojan. Ne moraš nekome zahvaljivati jer ti je vratio tvojih dvadeset funti.

Ili možda moraš? Možda danas moraš. Čini se da se svatko svakome zahvaljuje. Više nemam pojma što se radi, a što ne. (Znala sam da sam morala pročitati *Bonton* koji sam dobila pod bor.) Je li ovo pismo samo pristojna zahvala? Ili je nešto drugo? A ako je... što?

Možda mi se ruga.

O, Bože, tako je. Zna da teta Ermintrude ne postoji. Samo me zafrkava kako bi mi bilo neugodno.

Ali opet... da li bi se potrudio kupiti kartu, napisati je i poslati samo da me zafrkava?

Ma ne znam. Baš me briga. On se meni ionako ne sviđa.

Nakon tolike količine kulture ujutro, zaslužila sam malu nagradu popodne pa sam kupila *Vogue* i vrećicu Minstre-la. Neko sam vrijeme ležala na kauču. Bože, kako su mi nedostajale ovakve male nagrade. Nisam pročitala nijedan časopis od... pa tako tjedan dana, osim Suzinog *Har-perseQueena* koji sam pročitala jučer. I ne mogu se sjetiti kad sam zadnji put okusila čokoladu.

Ali ne mogu cijelo vrijeme uživati jer moram otići van i kupiti sve što mi treba za domaći curry. Tako sam pročitala horoskop, zatvorila *Vogue* i izvadila novu indijsku kuharicu. Prilično sam uzbuđena jer nikad još nisam radila curry.

Odustala sam od recepta s račićima jer sam otkrila da su jako skupi. Pa ću umjesto toga napraviti baki od piletine i gljiva. Sve se čini vrlo jeftinim i jednostavnim. Samo moram sastaviti popis za kupovinu.

Kad sam završila bila sam malo zatečena. Popis je mnogo dulji nego što sam mislila. Nisam imala pojma da ti treba toliko začina za domaći curry. Baš sam pogledala u kuhinju i nemamo tavu za balti ni mlinčić za začine ni mikser za aromatično tijesto. Ni drvenu kuhaču ni bilo kakvu vagu.

Ipak, nije bitno. Skočit ću do prodavaonice Peter Jones i kupiti sve potrebno za kuhinju, a onda donijeti hranu i početi kuhati. Ne smijemo zaboraviti da se sve kupuje samo jednom — a onda imamo dovoljno za pripremu istog jela svake večeri. Morat ću razmisliti o novim ulaganjima.

Kad se Suze te večeri vratila iz Camden Marketa, ja sam na sebi imala novu prugastu pregaču i mljela sam pržene začine u novom mlinčiću.

»Fuj!« rekla je ulazeći u kuhinju. »Koji smrad!«

»To su mirodije«, rekla sam pomalo ljutito i otpila gutljaj vina. Iskreno, sve je to malo teže nego što sam mislila. Pokušavam napraviti nešto što se zove balti ma-sala miks i što ću mjesecima moći čuvati u staklenki, ali se čini da mirodije nestaju u mlinčiću i odbijaju izići. Kamo odlaze?

»Umirem od gladi«, rekla je Suze i natočila si čašu vina. »Skoro će biti gotovo?«

GIGA

»Ne znam«, rekla sam kroz stisnute zube, vireći u mlinčić. »Kad bih samo mogla izvaditi te mirodije...«

»No dobro«, rekla je Suze. »Napravit ću si toast.« Ubacila je nekoliko komada kruha u toster i počela podizati i gledati moje vrećice i staklenke s mirodijama.

»Sto je to 'allspice'?« pita znatiželjno držeći staklenku. »Začin za sve ili mješavina svih začina?«

»Ne znam«, odgovaram udarajući mlinčićem po pultu. Ispada sićušna prašina, a ja ljutito zurim u nju. Kamo je nestala cijela staklenka koju ću moći čuvati mjesecima? Sad moram pržiti još tog sranja.

»Jer ako je to mješavina svih začina, zašto je onda ne uzmeš i ne zanemariš sve ostalo?«

»Ne!« rekla sam ljutito. »Pripremam svježu i drukčiju balti mješavinu. Jasno?«

»Jasno«, odgovara Suze sliježući ramenima. »Ti si stručnjak.«

Sigurno, razmišljam otpijajući vino. Idemo iznova. Sjemenke korijandra, sjemenke anisa, sjemenke kimla, papar u zrnu... Sad sam već odustala od vaganja, jednostavno sve ubacujem. Ionako kažu da bi kuhanje moralo biti instinktivno.

»Sto je to?« pita Suze gledajući pismo Lukea Brandona na stolu. »Luke Brandon? Kako to da ti je poslao dopisnicu?«

»Pa tako«, odgovaram sliježući ramenima. »Htio je biti pristojan.«

»Pristojan?« Suze se čudila gledajući dopisnicu. »Ni slučajno. Ne šalju se zahvale jer ti je netko vratio tvojih dvadeset funti.«

»Stvarno?« glas mi je nešto viši nego inače — ali to je sigurno od prženja mirodija. »Mislila sam da je možda to sad postao običaj.«

»Ma ne«, odgovara Suze sigurnim glasom. »Novac je posuđen i vraćen uz zahvalu i kraj priče. Ovo...« maše dopisnicom prema meni, »ovo je — nešto posebno.«

Zato volim stanovati sa Suze. Ona zna takve stvari jer se kreće u pravim društvenim krugovima. Zna da je jednom večerala s vojvotkinjom od Kenta? Ne, ne hvalim se.

»I što to onda znači?« pitala sam trudeći se da ne zvučim previše napeto.

»Pretpostavljam da je htio pokazati svoje prijateljstvo«, rekla je i spustila dopisnicu na stol. Prijateljstvo. Naravno, to je to. Hoće pokazati da mi je prijatelj. Što je, naravno, dobro. Pa zašto onda osjećam tračak razočaranja? Zurim u dopisnicu na kojoj je Picas-ov portret. Što to znači?

»Usput, te mirodije moraju biti crne?« pita Suze mažući maslac od kikirikija na prepečenac.

»O, Bože!« mičem tavu za balti sa štednjaka i gledam u pocrnjele sjemenke korijandra.

Poludjet ću. OK, bacit ću ih i početi ponovno. Sjemenke korijandra, sjemenke ani-sa, sjemenke kimla, papar u zrnu, lovorovo lišće. Ovo je zadnje lovorovo lišće. Sad se ne smije pokvariti.

Nekim čudom nije se pokvarilo. Četrdeset minuta poslije u mojoj balti tavi kipucka pravi pravcati curry! Ovo je fantastično! Divno miriše. I izgleda baš kao u kuharici — a nisam čak ni točno pratila recept. To je samo dokaz da sam prirodno nadarena za indijsku kuhinju. I što ću više vježbati, to ću postati vještija. Kao što kaže David E. Barton, moći ću na brzinu — za isto vrijeme koje je potrebno za telefonsku narudžbu — pripremiti izvrstan curry. I gle koliko sam samo novca uštedjela!

Pobjednički cijedim basmati rižu, uzimam pripremljen naan kruh iz pećnice i sve poslužujem u tanjure. Zatim sve posipam svježim korijandrom — i, ozbiljno, izgleda kao jelo iz *Marie Claire*. Unosim tanjure i jedan stavljam pred Suze.

»Wow!« kaže. »Izgleda fantastično!«

»Znam«, odgovaram ponosno, sjedajući preko puta nje. »Jelda je super?«

Gledam je dok uzima prvi zalogaj — a onda i ja uzimam jedan.

»Mmmm! Izvrsno!« kaže Suze žvačući s uživanjem. »Dosta je ljuto«, dodaje poslije nekog vremena.

GIGA

»Ima čilija«, odgovaram. »I svježih ljutih paprika. Ali je ipak fino, jelda?«

»Fantastično je!« kaže Suze. »Bex, ti si tako pametna! Ja ovo ne bih znala skuhati ni za milijun godina!«

Ali kako žvače, tako joj lice poprima čudan izraz. Iskreno, i ja gubim dah. Ovaj curry je prilično ljut. Zapravo, strašno je ljut.

Suze je spustila tanjur i otpija velik gutljaj vina. Podiže pogled a obrazi joj gore.

»Dobro si?« pitam je silom se smiješeći kroz bol koji osjećam u ustima.

»Aha, sjajno!« odgovara i odgriza velik komad naan kruha. Spuštam pogled prema tanjuru i odlučno grabim još jedan zalogaj. Nos mi odmah počinje curiti. I Suze šmrca, ali kad smo se pogledale, veselo mi se smiješi.

O, Bože, baš je ljuto. Moja usta to ne mogu podnijeti. Obrazi mi gore, a oči počinju suziti. Koliko sam čilija strpala u to prokletu jelo? Samo žličicu... ili možda dvije. Vjerovala sam instinktu pa sam ubacila sve što mi se činilo dobrim. Toliko o instinktu.

Suze su mi potekle niz lice pa sam šmrcnula iz petnih žila.

»Dobro si?« pitala je Suze uzbuđeno.

»Dobro sam!« rekla sam spuštajući vilicu. »Samo je... znaš. Malo ljuto.«

Ali zapravo nisam dobro. I ne teku mi suze samo od ljutog okusa. Ja sam nesposobna. Ne znam skuhati čak ni brzi i jednostavni curry. A gle koliko sam potrošila na baki tavu, pregaču i sve te mirodije... Sve je krenulo naopako. Uopće nisam smanjila troškove. Ovaj je tjedan bio prava katastrofa.

Zajecala sam i spustila tanjur na pod.

»Strašno je!« govorim sva jadna dok mi suze teku niz lice. »Ne jedi, Suze! Otrovat ćeš se!«

»Bex! Ne budi luda!« kaže Suze. »Fantastično je!« Gleda me i spušta tanjur na pod. »O, Bex.« Prilazi mi i grli me. »Bez brige. Samo je malo ljuto. Ali inače je sjajno! I naan kruh je odličan! Ozbiljno. Ne uzrujavaj se.«

Htjela sam joj odgovoriti, ali sam opet zajecala.

»Bex, nemoj!« tuguje Suze. I ona je skoro zaplakala. »Odlično je! U životu nisam jela bolji curry.«

»Nije samo curry problem!« plačem i brišem suze. »Htjela sam smanjiti troškove. Ovaj curry trebao je koštati samo 2,5 funte.«

»Ali... zašto?« pita Suze zbuñeno. »Zbog oklade?«

»Ne!« cvilim. »Jer imam dugove! A tata je rekao da bih morala smanjiti troškove ili ostvariti dodatnu zaradu. Pa sam pokušala smanjiti troškove i nisam uspjela...« Opet sam se rasplakala.

»Ja sam nesposobna.«

»Nisi, nisi nesposobna!« odmah odgovara Suze. »Bex, ti si baš suprotno tome. Samo...«, oklijeva. »Samo možda nisi...«

»Što?«

Nakon stanke, Suze ozbiljno kaže: »Mislim da si izabrala krivu mogućnost, Becky. Mislim da ti nisi tip za smanjivanje troškova.«

»Stvarno?« šmrcam i brišem suze. »Misliš?«

»Mislim da bi se morala odlučiti za dodatnu zaradu.« Suze se na trenutak zamislila. »Zapravo, iskreno, mislim da je dodatna zarada mnogo bolji izbor. Kad bih ja morala birati, ja bih sigurno to izabrala.«

»Da«, odgovaram polako. »Da, možda imaš pravo. Možda bih to morala napraviti.«

Drhtavom rukom posežem za komadićem vrućeg naan kruha — i Suze ima pravo. Bez curryja je odlično. »Ali kako?« pitam na kraju. »Kako zaraditi još novca?«

Šutimo i razmišljamo žvačući naan kruh. A onda se Suze razvedri.

»Znam. Pogledaj!« Uzima časopis i otvara oglase na zadnjim stranicama. »Gle što tu piše: 'Trebate dodatnu zaradu? Pridružite se obitelji Divni okviri. Izradite tisuće okvira u svom domu, u slobodno vrijeme. Osiguran pribor.« Vidiš? To je lako.«

GIGA

O! Nerado se divim. Tisuće. Nije loše.

»Da«, govorim drhtavim glasom. »Možda se javim.«

»A možeš nešto i izmisliti«, kaže Suze.

»Što?«

»Bilo što«, odgovara samouvjereno. »Ti si stvarno pametna. Mogla bi nešto smisliti. Ili... znam! Mogla bi osnovati Internet-tvrtku. Donose milijune!«

Ima ona pravo, znate. Možeš napraviti milijun stvari tla bi zaradila još novca. Milijun! Samo se sve mora promo-triti pod odgovarajućim kutem. Odjednom se osjećam mno-go bolje.

Bože, Suze je tako dobra prijateljica. Grlim je.

»Hvala, Suze«, kažem joj. »Ti si sjajna.«

»Ma nema problema«, odgovara i uzvraća zagrljaj. »Izrezi oglas i počni zarađivati tisuće...«

Zastaje. »A ja ću telefonom naručiti curry, može?«

»Daj, molim te«, odgovaram pokunjeno. »To bi bilo super.«

GIGA

**PROJEKT REBECCE BLOOMWOOD ZA SMANJIVANJE
TROŠKOVA**

DOMAĆI CURRY, SUBOTA, 11. OŽUJKA

PREDLOŽENI TROŠAK:	£2,50
STVARNI TROŠAK:	
tava za balti	£15,00
električni mlinac	£14,99
mikser	£18,99
drvena kuhača	35p
pregača	£9,99
dvoja pileća prsa	£1,98
300 g gljiva	79p
Luk	29p
korijander, sjemenke	£1,29
anis, sjemenke	£1,29
piment	£1,29
kiml, sjemenke	£1,29
klinčići	£1,39
mljeveni đumbir	£1,95
lovor, lišće	£1,40
čili u prahu	

0, BOŽE, ODUSTAJEM.

GIGA

PGNI PRVA BANKA — VISA

**7 Camel Square
Liverpool LI 5NP**

Gda. Rebecca Bloomwood
Stan 2
4 Burney Road
London SW6 8FD

10. ožujka 2000.

Poštovana gospođo Bloomwood,

PGNI Prva banka — VISA kartica br. 1475839204847586

Zahvaljujemo na Vašem pismu s nadnevkom 3. ožujka.

Budite sigurni da naša računala prolaze redovitu provjeru i da je mogućnost 'defekta', kako ste Vi napisali, vrlo mala. A nije nas pogodio ni milenijski bug. Svi su računi potpuno točni.

Možete pisati Anne Robinson iz. *Watchdoga*, ako želite, ali siguran sam da će se složiti kako je Vaša pritužba neutemeljena.

Prema našim podacima, davno je prošao rok za uplatu po Vašem VISA računu. Kao što ćete vidjeti iz najnovijeg izvoda za VISA karticu, Vaša obvezna minimalna uplata je £105, 40.

Unaprijed zahvaljujem na Vašoj žurnoj uplati.

S poštovanjem

Peter Johnson,
služba za korisničke račune

OK, možda baš i nisam uspjela smanjiti troškove. Ali nema veze, to je sad ionako prošlost. To je bilo negativno razmišljanje — sad sam se ozbiljno prebacila na pozitivno razmišljanje. Idemo naprijed i težimo vrhu. Razvoj i budućnost. DZ. To je očito rješenje, kad bolje razmislim. I znate što? Suze je apsolutno u pravu. Dodatna zarada odgovara mi mnogo više nego smanjivanje troškova. Zapravo, već sam mnogo veselija. Zbog same činjenice da više ne moram pripremati gnjecave sendviče od sira i ići u muzej, pao mi je kamen sa srca. Smijem kupiti koliko god cappuccina želim i opet mogu početi gledati izloge. Kakvo olakšanje! Čak sam i knjigu *Kako kontrolirati novac* bacila u smeće. Nikad i nisam mislila da je dobra. Postoji samo jedna sitnica — trunka trunčica — nisam baš sigurna kako ću to postići. Ostvariti dodatnu zaradu. Ali sad sam čvrsto odlučila pa će nešto već isplivati. Sigurna sam. Kad sam u ponedjeljak stigla na posao, Clare Edwards je već bila za stolom — što je čudno — i telefonirala.

»Da«, rekla je slatkim glasom. »Pretpostavljam da je jedino rješenje nastaviti planirati. Da.« Kad me opazila, obraze joj je preliło blago rumenilo, na moje iznenađenje, i blago se okrenula u stranu. »Da, jasno mi je«, šaptala je zapisujući nešto na papir. »A kakva je... dosadašnja reakcija?«

Bog zna zašto je tako tajnovita. Kao da mene zanima njezin dosadni život. Sjela sam na svoje mjesto, žustro uključila kompjutor i otvorila dnevnik. O, supač, imam presicu u Cityju. Čak i ako je u pitanju dosadno predstavljanje novog mirovinskog fonda, bar ću izići iz redakcije i, budem li imala sreće, popiti čašu šampanjca. Posao nekad može biti zabavan. A Philipa još nema što znači da možemo sjediti i malo tračati.

"Onda, Clare«, pitam je dok spušta slušalicu, »kako si provela vikend?«

Pogledala sam je očekujući uobičajeno blebetanje o tome kako je s dečkom premještala police — ali Clare nije ni čula što sam rekla.

»Clare?« pozvala sam je znatiželjno. Gleda me zarume-njenih obraza kao da sam je zatekla kako krade olovke.

»Čuj«, govori užurbano. »Ovaj razgovor koji si maloprije čula... nemoj ga, molim te, spominjati Philipu.«

Gledam je začuđeno. O čemu ona govori? Oho — pa ona ima ljubavnika. Ali, zašto bi to zanimalo Philipa? On joj je urednik, a ne...

O moj Bože. Pa nije joj valjda Philip ljubavnik.

»Clare, što se događa!« govorim uzbuđeno.

Duga stanka, a Clare je sve crvenija. Ne mogu vjerovati. Napokon neki skandal! U koji je upletena Clare Edwards !

»Ma daj, Clare«, šapćem. »Meni možeš reći. Neću nikom reći.« Naginjem se prema njoj suosjećajno. »Možda ti mogu i pomoći.«

»Da«, kaže Clare trljajući lice. »Da, to je točno. Dobro bi mi došao savjet. Pritisak je sve veći.«

»Počni od početka«, govorim mirno, kao teta u agoniji. -Kad je počelo?«

»OK, reći ću ti«, šapće Clare i nervozno se okreće oko sebe. »Počelo je prije... otprilike šest mjeseci.«

»I što se dogodilo?«

"Sve je počelo na onom novinarskom putovanju u Škotsku«, rekla je polako. »Nisam bila doma... i pristala sam bez razmišljanja. Mislim da sam ponajprije bila polaskana.«

»Stara priča«, govorim mudro. Bože, baš uživam.

»Da je Philip znao što radim, poludio bi«, kaže očajnim glasom. »Ali tako je lako. Služim se drugim imenom — i nitko ne zna!«

»Služiš se drugim imenom?« rekla sam impresionirana.

GIGA

»Imam ih nekoliko«, kaže i ogorčeno se nasmije. »Vjerojatno si neka od njih primijetila.« Uzdiše. »Znam da riskiram, ali ne mogu prestati. Iskreno, čovjek se navikne na novac.« Novac? Ona je prostitutka?

»Clare, o čemu točno...«

»Najprije je to bio samo člančić o hipotekama u *Mai-lu*«, kaže kao da me nije čula. »Mislila sam da ću moći, ali onda su me zamolili da napišem dugi članak o životnom osiguranju za *Sunday Times*. Onda su se upleli *Mirovine i portfelj*. I sad imam oko tri članka tjedno. Sve moram raditi potajno, pokušati se ponašati normalno...« Zastala je i stresla glavom. »Nekad me to slomi. Ali više ne mogu odbiti. Postala sam ovisna.«

Ne mogu vjerovati. Ona govori o poslu. O poslu! Samo Clare Edwards može biti takvo razočaranje. A ja sam mislila da ima vruću ljubavnu vezu i bila sam spremna slušati sve uzbudljive detalje — a cijelo je vrijeme u pitanju bio samo dosadni stari...

Onda mi je nešto što je maloprije rekla zaškakljalo misli.

»Rekla si da dobro plaćaju?« pitala sam usput.

»O da«, odgovorila je. »Okolo tristo funti po članku. Tako smo uspjeli kupiti stan.«

Tri stotine funti!

Devet stotina funti tjedno! Isuse Bože!

To je rješenje. Lako je. Postat ću ambiciozna freelancerica, baš kao Clare i zarađivati devetsto funti tjedno. Samo moram početi plesti mrežu i sklapati veze na događajima i prestati sjediti u zadnjem redu s Ellv i cerekati se. Moram se čvrsto rukovati sa svim financijskim urednicima nacionalnih novina i istaknuti badge s imenom umjesto da ga odmah gurnem u torbu, a zatim ih diskretno nazvati kad se vratim u redakciju. I tako ću zaraditi £900 funti tjedno. Ha!

Kad sam stigla na presicu, pričvrstila sam badge, uzela kavu (nema šampanjca — sranje) i krenula prema Moiri Channing iz *Daily Herald*.

»Bok«, rekla sam kimajući ozbiljno, bar se nadam. »Becky Bloomwood, *Uspješna štednja*.«

»Bok«, rekla je nezainteresirano i okrenula se drugoj ženi u skupini. »Onda smo vratili dmge graditelje i oštro ih upozorili.«

»O, Moira, jadnice«, kaže druga žena. Virkam prema njezinom badgeu. Lavinia Bellimore, freelancer. Nema smisla pokušavati impresionirati nju — ona je konkurencija.

Uostalom, nije me ni pogledala. Njih dvije pričaju o preuređivanju stana i školarinama i potpuno me ignoriraju — nakon nekog vremena promrmljala sam: »Drago mi je da smo se upoznale« i odvušla dalje. Bože, zaboravila sam kako su svi neljubazni. Ipak, nema veze.

Morat ću naći nekog drugog.

Uskoro sam se plaho približila jako visokom tipu koji je stajao sam i nasmiješila mu se.

»Becky Bloomwood, *Uspješna štednja*«, rekla sam.

»Geoffrey Norris, freelancer«, odgovorio je i pokazao mi badge. O, Bože dragi. Ovo mjesto je prepuno freelance-ra!

»Za koga pišete?« pitala sam pristojno misleći da ću tako pokupiti koji savjet.

»Ovisi«, odgovorio je neodređeno. Oči mu sijevaju na-prijed-natrag i odbija me pogledati.

»Nekad sam pisao za *Novčana pitanja*. Ali su mi dali nogu.«

»Bože«, rekla sam.

»Svinje. Svi su oni tamo svinje«, rekao je i ispio kavu. »Svinje! Ne približavaj im se. To ti je moj savjet.«

»OK, zapamtit ću!« rekla sam vedro i počela se odmicati. »Zapravo, moram...« Okrenula sam se i brzo otišla. Zašto uvijek završim s čudacima?

Baš je u tom trenutku zazvonilo pa su svi krenuli potražiti mjesto. Namjerno sam krenula u drugi red, uzela sjajne prospekte koji su me čekali na sjedalu i izvadila bilježnicu. Da bar nosim naočale, izgledala bih ozbiljnije. Baš sam velikim slovima na vrhu stranice zapisivala 'Prezentacija mirovinskog fonda Sacrum upravljanje imovino-m', kad je muškarac kojeg nikad prije nisam vidjela sjeo kraj mene. Ima razbarušenu smeđu kosu, smrdi na cigarete i

GIGA

žmirkajući gleda oko sebe.

»Ovo je pravi cirkus, jelda«, mrmlja, a onda me pogleda u oči. »Sav taj sjaj. Sav taj show.« Pokazuje uokolo. »Vi na to valjda niste nasjeli.«

O, Bože, još jedan čudak.

»Ne, ni slučajno«, rekla sam pristojno i pogledala gdje mu je badge, ali ga nisam vidjela.

»Drago mi je što to čujem«, rekao je muškarac i stresao glavom. »Prokleti bogataši.«

Pokazuje naprijed, prema muškarcima u skupim odijelima koji sjede iza stola. »Oni sigurno neće preživljavati na pedeset funti tjedno.«

»Pa... ne«, odgovaram. »Prije pedeset funti po minuti.« Muškarac mi se nasmiješi s odobravanjem.

»To ste dobro rekli. Možda iskoristim.« Pruža mi ruku. »Eric Foreman. *Današnji svijet*.«

»*Današnji svijet!*« pitam impresionirana, Bože, *Današnji svijet*. Moram priznati malu tajnu — meni se stvarno sviđa *Današnji svijet*. Znam da je to samo tabloid, ali se jako lako čita, posebno u podzemnoj. (Sigurno imam slabe ruke, jer me nakon čitanja *Timesa* još neko vrijeme bole. I sve stranice mi se pomiješaju. Prava mora.) A neki članci u rubrici *Ženski svijet* stvarno su zanimljivi.

Ali čekaj malo — pa ja sam već upoznala urednika redakcije gospodarstva u *Današnjem svijetu*. To je ona ljigava Marjorie. A tko je onda ovaj?

»Nisam vas dosad viđala«, dodajem usput. »Vi ste novi?«

Eric Foreman zadovoljno se smije.

»Ja sam deset godina u listu. Ali financije nisu baš moje područje.« Zatim je tiše dodao: »Ja sam došao unijeti malo nereda. Urednici su me angažirali za našu novu kampanju. 'Možemo li vjerovati novčarima?' «

Pa on čak i *govori* kao tabloid.

»Zvuči sjajno«, odgovaram pristojno.

»Moglo bi biti, moglo bi biti. Ako uspijem svladati stručni dio.« Napravio je kiselo lice.

»Nikad mi nisu ležale brojke.«

»Ja se na vašem mjestu ne bih zabrinjavala«, odgovaram ljubazno. »Ne morate znati mnogo. Uskoro ćete uhvatiti bit.«

»Drago mi je što to čujem«, kaže Eric Foreman. Viri u moj badge. »Vi ste...«

»Rebecca Bloomwood, *Uspješna štednja*«, odgovaram.

»Drago mi je što smo se upoznali, Rebecca«, odgovara i traži posjetnicu u džepu.

»O, hvala«, kažem i brzo izvadim posjetnicu iz torbe. To! Razmišljam pobjednički dok mu je pružam. Stvaram veze u nacionalnim novinama! Razmjenjujem posjetnice!

U tom se trenutku prolomila škripa mikrofona, a tamnokosa djevojka na podiju se nakašljala. Iza nje se uključio ekran na kojem piše SACRUM — UPRAVLJANJE IMOVINOM sa zalaskom sunca u pozadini.

Sjećam se te djevojke. Bila je odvratna prema meni prošle godine na presici. Ali Philipu se sviđa jer mu šalje šampanjac svaki Božić pa ću o tom novom mirovinskom planu morati lijepo pisati.

»Dame i gospodo!« kaže. »Ja sam Maria Freeman i oduševljena sam što vas mogu pozdraviti na prezentaciji serije mirovinskih programa tvrtke Sacrum. Ovo je inovativan niz proizvoda koji kombinira fleksibilnost i sigurnost s čvrstom performansom po kojoj je Sacrum poznat.« Pred nama se na ekranu pojavio grafikon s vijugavom crvenom crtom koja se uspinje i pada iznad tanje crne crte.

»Kao što prikazuje 1. grafikon«, kaže Maria Freeman samouvjereno i pokazuje vijugavu crvenu crtu, »naš Poduzetnički fond za UK stalno je nadmašivao konkurente u svom sektoru.«

»Hmm«, šapće Eric Foreman mršteći se i gledajući brošuru. »Što se to ovdje događa? Čuo sam glasine da Sacru-mu ne ide baš najbolje.« Šapće gledajući grafikon. »A gle ti ovo.

Nadmašili konkurente u sektoru.«

GIGA

»Aha, sigurno«, šapćem. »A u kojem to sektoru? Sektoru zasranih investicija? Sektoru bacanja *love kroz prozor?*«

Eric Foreman me gleda, a usnice mu se iskrivljuju.

»Mislite da su krivotvorili podatke?« šapće.

»Nisu ih baš krivotvorili«, objašnjavam. »Samo se uspoređuju s lošijima od sebe, a onda kažu da su najbolji.« Pokazujem grafikon u brošuri. »Gledajte. Nisu čak ni naveli koji je to sektor.«

»U jebenti!« kaže Eric Foreman i gleda prema Sacru-movcima koji sjede na podiju. »Baš su lukavi seronje.«

Stvarno, tip nema pojma. Skoro mi ga je žao.

Maria Freeman jednolično melje, a ja zijevam. Kad sjediš u prvim redovima moraš se praviti zainteresiran i zapisivati. »Mirovine«, pišem i podvlačim crtu. Zatim jednu crtu pretvaram u trs i počinjem crtati grozdove i lišće niz stranicu.

»Sad ću vam predstaviti Mikea Dillona, koji je na čelu investicijskoga tima i koji će vam objasniti njihove metode. U međuvremenu, ako

»Da«, kaže Eric Foreman. »Imam pitanje.« Podižem pogled s grozda pomalo iznenađena.

»Da?« Maria Freeman mu se dražesno smiješi. »A vi ste...«

»Eric Foreman, *Današnji svijet*. Zanima me koliko ste vi plaćeni?« rukom pokazuje prema stolu.

»Molim?« Maria Freeman se zacrvenjela, ali se onda pribrala. »Mislite na provizije. Pa o tome ćemo...«

»Ne mislim na provizije«, odgovara Eric Foreman. »Mislim KOLIKO STE PLAĆENI? Vi, Mike Dillon.« Upire prstom u njega. »Koliko vi dobivate? Sesteroznamenasti broj? A kad samo pomislimo kako je katastrofalno prošle godine poslovaio Sacrum, ne biste li vi morali biti na ulici?«

Ostala sam bez teksta. Nikad nisam vidjela ništa slično na presici. Nikad!

Nastao je metež za stolom, a zatim se Mike Dillon nagnuo prema mikrofonu.

»Mi bismo nastavili s prezentacijom«, kaže, »i ostavili druga pitanja za poslije.« Nedvojbeno mu je neugodno.

»Samo još nešto«, kaže Eric Foreman. »Što biste rekli našem čitatelju koji bi investirao u vaš plan Sigurne budućnosti i izgubio deset tisuća?« Nakratko me pogleda i namigne. »Pokazali biste mu lijep, smirujući grafikon poput ovoga, zar ne? Rekli biste mu da ste 'najbolji u sektoru'?«

O, to je fantastično! Svi Sacrumovci izgledaju kao da bi najradije umrli.

»Priopćenje za novinare o Sigurnoj budućnosti izdano je kad je o tome bila riječ«, kaže Maria i ledeno se smiješi lircu. »Ova je press-konferencija, međutim, ograničena na novu seriju mirovina. Kad biste pričekali da završi prezentacija...«

»Bez brige«, kaže Eric Foreman. »Neću ostati slušati ta sranja. Mislim da sam već čuo sve informacije koje mi trebaju.« Ustao je i nasmijao mi se. »Drago mi je da smo se upoznali, Rebecca«, kaže. »I hvala.« Pruža mi ruku, a ja je prihvaćam ne znajući što točno radim. Svi su se počeli vrtjeti na stolcima i šaptati, a on se probio kroz naš red i izišao iz prostorije.

»Dame i gospodo!« kaže Maria Freeman zažarenih obraza. »Zbog ovog... ometanja, imat ćemo kratku stanku prije nego što nastavimo. Izvolite se poslužiti kavom i čajem. Hvala.« Isključila je mikrofon, sišla s podija i odjurila na dogovor sa Sacrumovcima.

»Niste ga smjeli pustiti!« rekao je jedan od njih.

»Nisam znala tko je!« odgovorila je Maria braneći se. »Rekao je da je vanjski suradnik *Wall Street Journala!*«

To mi se već više sviđa! Toliko uzbuđenja nije bilo još otkako je Alan Derring iz *Investitorskog dnevnika* ustao na presici Providnost osiguranja i pred svima rekao kako mijenja spol i želi da ga odsad zovemo Andrea.

Krenula sam prema dnu prostorije po još jednu šalicu kave, a kraj stola s kavom stajala je

GIGA

Ellv. Odlično. Nisam je vidjela već stoljećima.

»Bok«, smiješi se. »Sviđa mi se tvoj novi prijatelj. Jako je zabavan.«

»Znam!« rekla sam oduševljeno. »Baš je cool.« Uzimam čokoladni keksić elegantno umotan u zlatnu foliju i dodajem šalicu konobarici da mi je ponovno napuni. Zatim uzimam još nekoliko keksa i trpam ih u torbu. (Nema smisla da propadnu.)

Oko nas sve bruji od razgovora: Sacrumovci su još okupljeni u prednjem dijelu prostorije. To je sjajno. Moći ćemo klafrati stoljećima.

»Onda«, kažem Elly, »jesi li se javila na koji natječaj u zadnje vrijeme?« Otpijam kavu.

»Vidjela sam natječaj za Novu ženu u *Guardianu* i htjela sam te nazvati. Tražili su stručnjaka za potrošačka prava pa sam mislila da bih ti mogla reći...«

»Becky«, prekinula me Elly čudnim glasom, »spomenula sam ti posao za koji sam se prijavila.«

»Molim?« zurim u nju. »Ne misliš valjda onaj posao upravitelja fondova. Pa to nije bilo ozbiljno. To je bilo samo sredstvo za pregovore.«

»Prihvatila sam ga«, rekla je, a ja sam se u šoku zagledala u nju.

Odjednom je s podija dopro glas i obje smo podigle pogled.

»Dame i gospodo!« govorila je Maria. »Molim vas, sjednite na svoja mjesta...«

Žao mi je, ali ne mogu ostati. Ovo *moram* čuti.

»Dođi«, rekla sam na brzinu Elly. »Ne moramo ostati. Dobile smo materijale. Idemo nešto pojesti.«

Zastala je — a ja sam već pomislila da će odbiti i dodati kako želi ostati i čuti do kraja sve o mirovinama. Ali onda se nasmijala i uhvatila me pod ruku — pa smo, na očitu konsternaciju djevojke na vratima, išetale iz prostorije.

Iza ugla je Cafe Rouge, a mi smo, čim smo ušle, naručile bocu bijelog vina. Još sam pomalo šokirana, iskreno rečeno. Elly Granger će postati upraviteljica fonda u We-therbyju. Napušta me. Više se neću imati s kim igrati.

Pa kako je mogla!? Pa ona je, za Boga miloga, htjela biti urednica rubrike o ljepoti u *Marie Clairel*

»Kako si se na to odlučila?« pitala sam je oprezno kad su nam donijeli vino.

»O, ne znam«, rekla je i uzdahnula. »Samo sam se pitala: što ja, zapravo, želim? Znaš, stalno se javljam na natječaje za glamurozne poslove u novinarstvu i nikad me ne pozovu ni na razgovor...«

»Pa na kraju bi te netko pozvao«, rekla sam čilo. »Znam da bi.«

»Možda«, kaže. »A možda i ne. A u međuvremenu pišem članke o dosadnim financijama — i onda sam pomislila: zašto ne bih jednostavno sve poslala k vragu i počela se baviti dosadnim financijama? Bar bih imala pravu karijeru?«

»Pa imala si pravu karijeru!«

»Ne, nisam. Bila sam očajna! Lutala sam uokolo bez cilja, bez plana, bez budućnosti...« Elly je zastala kad je vidjela moje lice. »Hoću reći, nisam bila kao ti«, dodala je brzo. »Ti si mnogo bolja.«

Bolja? Ona se šali?

»I kad počinješ?« pitala sam je kako bih promijenila temu — jer, budimo iskreni, malo sam zatečena. Ja nemam ni plan ni budućnost. Možda sam i ja očajna. Možda bih i ja mogla početi opet razmišljati o karijeri. O, Bože, koma. Moj posao zvuči tako važno i uzbudljivo kad ga opisujem ljudima kao što su susjedi Martin i Janice. Ali sad se uz Elly osjećam kao totalni luzer.

»Sljedeći tjedan«, kaže Elly i otpija vino. »Bit ću u uredu u Silk Streetu.«

»A tako«, odgovaram jadno.

»I morala sam kupiti gomilu nove odjeće«, dodala je i napravila grimasu. »U Wetherbyju su svi stvarno dotjerani.«

GIGA

Novu odjeću? Novu *odjeću*? E sad sam stvarno ljubomorna.

»Ušla sam kod Karen Millen i skoro sve pokupovala«, rekla je grizući mariniranu maslinu.

»Potrošila sam oko tisuću funti.«

»Ideš«, rekla sam s malom dozom strahopoštovanja. »Tisuću funti odjednom?«

»Pa morala sam«, rekla je kao da se ispričava. »I, uostalom, sad ću više zarađivati.«

»Stvarno?«

»Da«, rekla je i nasmiješila mi se. »Puno više.«

»Pa... koliko više?« pitala sam osjećajući znatiželju.

»Počinjem s četrdeset somova«, rekla je i bezbrižno

slegnula ramenima. »Napokon, tko zna? Rekli su...«

A onda je počela govoriti o planu karijere, ljestvicama i bonusima. Ali ja ne čujem više ni riječ. Previše sam šokirana.

Četrdeset somova?

Četrdeset tisuća? A ja zarađujem samo...

Moram li vam sad reći koliko ja zarađujem? Nije li to kao vjera, nešto o čemu nije pristojno govoriti? Ili danas svi smijemo govoriti o novcu? Suze bi znala.

A, k vragu. Ionako znate sve ostalo. Dakle, ja žara-

dujem 21.000. A mislila sam da je to puno! Sjećam se

jako dobro kako sam, kad sam promijenila posao i s 18.000 skočila na 21.000, mislila da sam puno postigla. Bila sam tako uzbuđena da sam sastavljala beskonačne

popise svega što ću kupiti tom dodatnom zaradom.

Ali sad zvuči kao ništa. Morala bih zarađivati 40 somo-

va kao Elly i kupovati svu odjeću kod Karen Millen. Ne, nije pošteno. Moj život je totalna katastrofa.

Vraćam se u redakciju prilično mrzovoljna. Možda bih morala odustati od novinarstva i postati upraviteljica fonda. Ili bankar. Oni dobivaju veliku lovu, jelda? Možda bih se mogla priključiti Goldman Sachsu ili slično. Oni zarađuju oko milijun godišnje, ako se ne varam?

Bože, kako bi to bilo dobro. Milijun godišnje. Pitam se kako se dobiva takav posao.

Ali, s druge strane... želim li ja biti bankar? Ne bih se bunila protiv odjeće Karen Millen.

Zapravo, mislim da bi mi taj dio išao prilično dobro. Ali nisam tako sigurna za ostatak. Rano ustajanje i puno posla. Nisam lijena, ali mi se sviđa činjenica da mogu otići i cijelo popodne provesti u Image Storeu ili listati papire pretvarajući se da istražujem i nitko me ne gnjavi. Ne čini mi se da će Elly imati baš mnogo vremena za to na svom novom poslu. Zapravo, čini mi se da zvuči zastrašujuće.

Hmm. Kad bi bar postojala mogućnost da dobijem svu lijepu odjeću — ali bez zastrašujućeg posla. Jedno, ali bez drugoga. Kad bi se bar to moglo... Pogled mi u prolazu automatski skreće prema izlozima — i odjednom stajem.

Ovo je božji znak. Mora biti.

Stojim pred izlogom Ally Smith — u kojem stoje predivni dugi kaputi — i gledam u rukom ispisan natpis na vratima. »Traži se prodavačica za rad subotom. Pitati unutra.«

Tresem se dok gledam u natpis. Kao da me udario grom ili nešto slično. Zašto se, zaboga, toga još nisam sjetila? Genijalno. Radit ću subotom! Radit ću u prodavaonici odjeće! Tako ću zaraditi hrpu novca i dobiti popust na svu odjeću! I, priznajmo, lakše je biti prodavačica nego upraviteljica fonda. Samo stojiš i govoriš: »Izvolite.« Zapravo, bit će zabavno jer ću moći birati odjeću i sebi dok budem pomagala kupcima. *Plaćat će me* za šoping!

Ovo je fantastično, razmišljam ulazeći u prodavaonicu prijateljski se smiješeći. Znam da će se danas dogoditi nešto lijepo, jednostavno sam imala predosjećaj.

GIGA

Polu sata poslije, izlazim s još većim osmijehom na licu. Dobila sam posao! Dobila sam dodatni posao subotom! Radit ću od pola devet do pola šest svake subote i dobivati 4,80 funti po satu i 10 posto popusta za svu odjeću! A nakon tri mjeseca, popust se penje na 20 posto! Sve moje novčane teškoće su gotove.

Hvala Bogu, popodne je mirno. Dopustili su mi da odmah ispunim prijavu, a šefica Danielle me odmah pozvala na razgovor. Najprije je izgledala sumnjičavo — posebno kad sam rekla da radim puno radno vrijeme kao financijski novinar i da ću ovo raditi zbog dodatne zarade i odjeće. »Bit će to težak posao«, stalno je ponavljala. »To ti je, valjda, jasno. To će biti vrlo težak posao.« Ali mislim da se predomisli kad smo počele razgovarati o robi. Obožavam odjeću Ally Smith — pa, naravno, znam cijenu svakog komada odjeće u prodavaonici kao i podatak imaju li nešto slično Jigsaw ili French Connection. Na kraju me Danielle čudno pogledala i rekla: »Ti očito voliš odjeću.« A onda mi je dala posao! Jedva čekam. Počinjem u subotu. Sjajno, jelda?

Kad sam se vratila u redakciju bila sam oduševljena uspjehom. Pogledala sam oko sebe — i odjednom mi se ovaj obični uredski život učinio previše dosadnim i ograničenim za kreativan duh poput mojega. Ne pripadam ovamo, među ustajale hrpe priopćenja i sablasno kuckanje tipkovnica. Moj je svijet vani, pod blještavim svjetlima i među kašmirskim puloverima Ally Smith. Možda ću se totalno posvetiti maloprodaji, razmišljam sjedajući za stol. Možda pokrenem svoju liniju odjeće! Bože, tako je. Ubrajat će me među one nevjerojatno uspješne poduzetnike o kojima pišu novine. »Becky Bloomwood radila je kao financijska novinarka kad je razvila novi koncept Bloom-wood trgovina. Zamisao o osnivanju toga, danas tako uspješnog, lanca trgovina u cijeloj zemlji, pala joj je na pamet jednoga dana kad je...« Telefon je zazvonio, a onda sam podignula slušalicu.

»Molim«, rekla sam odsutno. »Ovdje Rebecca Bloom-wood« i skoro dodala »Bloomwood trgovine«, ali možda je još malo prerano.

»Gospođo Bloomwood, ovdje Derek Smeath iz Endwich banke.«

Molim? Toliko sam šokirana da mi je telefon treskom pao na stol pa sam morala tapkati dok ga nisam podigla. Cijelo vrijeme srce mi je lupalo kao zecu. Kako Derek Smeath zna gdje radim? Kako je dobio moj broj?«

»Dobro si?« pita Claire Edwards znatiželjno.

»Jesam«, gutam slinu. »Dobro sam.«

Sad me još i ona gleda. Sad ne mogu spustiti slušalicu i praviti se da je krivi broj. Moram s njim razgovarati. Dobro, bit ću kratka i vedra i pokušat ću ga se što prije riješiti.

»Halo!« viknem u telefon. »Oprostite! Baš sam nešto radila. Znae kako je!«

»Gospođo Bloomwood, nekoliko puta sam vam pisao«, kaže Derek Smeath. »I ni na jedno od tih pisama nisam dobio zadovoljavajući odgovor.«

Osjećam kako mi se obrazi crvene. O, Bože, zvuči stvarno ljutito. To je strašno. S kojim me pravom nazvao ovamo i pokvario mi dan?

»Imala sam mnogo posla, žao mi je«, odgovaram. »Moja... teta je bila jako bolesna. Morala sam biti s njom. Razumijete me.«

»Aha«, kaže. »Pa ipak...«

»A onda je umrla«, dodala sam.

»Primite moju sućut«, kaže Derek Smeath. Ne zvuči sućutno. »Ali to ne mijenja činjenicu da je sadašnji saldo na vašem računu...«

Pa zar taj čovjek nema srca? Dok govori o saldu, prekoračenjima i ugovorima, namjerno se isključujem kako ne bih čula još nešto što bi me uznemirilo. Zurim u šare na stolu i pitam se bih li se mogla praviti da sam slučajno spustila slušalicu. O, Bože, strašno. Sto ću sad? Sto ću sad?

»A ako se situacija ne riješi«, govori strogo, »bojim s da ćemo morati...«

»U redu je«, odjednom sam ga prekinula. »U redu je jer ću... uskoro dobiti novac.« Čak i dok

GIGA

izgovaram te riječi osjećam kako mi obrazi gore od stida. Ali, što bih ja sad trebala? Moram nešto reći, inače me neće pustiti na miru.

»Da?«

»Da«, rekla sam i progutala. »Naime, moja... moja teta ostavila mi je oporučno novac.« Što je gotovo točno. Pa teta Ermintrude bi mi sigurno ostavila novac. Napokon, ja sam joj najdraža nećakinja. Tko joj je još kupio Denny and George šal? »Dobit ću ga za nekoliko tjedana«, dodala sam za svaki slučaj. »Tisuću funti.«

Onda mi je sinulo da sam morala reći deset tisuća — to bi ga stvarno impresioniralo. Ali eto, sad je prekasno.

»Znači, za dva tjedna uplatit ćete tisuću funti na račun«, rekao je Derek Smeath.

»Mmmm... da«, odgovorila sam nakon stanke. »Pretpostavljam.«

»Drago mi je što to čujem«, kaže. »Zabilježio sam naš razgovor, gospođo Bloomwood i očekujem uplatu od tisuću funti na vaš račun u ponedjeljak 27. ožujka.«

»Dobro«, odgovaram hrabro. »I to je sve?«

»Zasad. Do viđenja, gospođo Bloomwood.«

»Do viđenja«, odgovaram i spuštam slušalicu.

Hvala Bogu, riješila sam ga se.

GIGA

Brompton's Store

KORISNIČKI RAČUNI

1 Brompton Street

London SW4 7TH

Gđa Rebecca Bloomwood

Stan 2

4 Burney Road

London SW6 8FD

2. ožujka 2000.

Poštovana gospođo Bloomwood,

zahvaljujemo što ste tako brzo vratili potpisan ček na £43.

Na žalost, iako je ček potpisan, nosi nadnevak 14. veljače 2200. što je nedvojbeno samo Vaš previd.

Brompton's Store ne može primiti postdatirane čekove pa Vam ga zato vraćam uz molbu da nam vratite potpisan ček s točnim nadnevkom i potpisom.

Druga je mogućnost da platite gotovinom ili bankovnom uplatnicom. Prilažemo prospekt s potrebnim informacijama.

U očekivanju Vaše uplate,

S poštovanjem

John Hunter,

voditelj odjela za korisničke račune

Kad sam se te večeri vratila doma, u hodniku sam našla hrpu pošte naslovljene na mene — ali sam sve ignorirala jer je stigao moj paket iz Divnih okvira. Platila sam ga 100 funti, što je prilično skupo, ali ću na njemu zaraditi 300 za samo nekoliko sati. U paketu je brošura puna fotografija ljudi koji su zaradili pravo bogatstvo izrađujući Divne okvire — a neki od njih zarađuju 100 tisuća godišnje! Pitam se zašto se ja mučim s novinarstvom.

Nakon večere sjela sam pred *Eastendere* i otvorila pribor. Suze je večeras vani pa ću se lijepo koncentrirati.

»Dobro došli u najbolje čuvanu tajnu u Britaniji...« piše u brošuri. »U obitelj Divnih okvira! Pridružite se članovima naše obitelji i zaradite mnogo novca u udobnosti Vašeg doma. Naše jednostavne upute pomoći će Vam dok krećete u najveći pothvat u životu. Možda ćete zaradom kupiti automobili ili brod — ili počastiti nekog vama dragog. I zapamtite — samo o Vama ovisi koliko ćete zaraditi!«

Ovo me potpuno obuzelo. Zašto to već prije nisam napravila? Ovo je fantastično! Radit ću jako marljivo dva tjedna, platiti sve dugove, otići na godišnji, kupiti tonu nove odjeće. Bože, jedva čekam.

Otvaram paket i odjednom na pod pada gomila platnenih trakica. Neke su jednobojne, a neke s cvjetnim uzorkom. Uzorak je prilično odvratn — ali što to mene briga? Ja samo moram sastaviti okvire i pokupiti novac. Tražim upute i pronalazim ih ispod komada kartona. Stvarno su jednostavne. Moraš samo zalijepiti vatelin za karton, preko njega navući tkaninu kako bi okvir izgledao luksuzno podstavljen, a onda zalijepiti vrpcau na stražnjoj strani kako bi se sakrio spoj tkanine. I to je to! To je jako jednostavno i na taj način dobiješ okvir za dvije funte. U paketu ih je 150 — što znači da ću, budem li ih tjedan dana izrađivala trideset u jednoj večeri, za čas u slobodno vrijeme zaraditi 300 funti!

OK, idemo. Okvir, vatelin, ljepilo, tkanina, vrpca.

O, Bože. O, Bože. Tko je dizajnirao te proklete okvire? Nema dovoljno tkanine za presvlačenje okvira i vatelina. Odnosno, moraš stvarno dobro nategnuti — a tkanina je jako tanka, para se. Tepih je pun ljepila, slomila sam dva kartonska okvira jer sam ih natezala i jedini okvir koji sam na kraju završila izgleda stvarno krivo. A radila sam...

Zijevam, gledam koliko je sati i umrem od šoka. Pola dvanaest, a to znači da sad već radim tri sata. A napravila sam samo jedan iskrivljeni okvir koji sigurno neće prihvatiti i upropastila dva. Mrzim ih. Zašto bi itko uopće htio glupe podstavljene okvire za fotografije?

U tom su se trenutku otvorila vrata i Suze se vratila doma.

»Bok!« rekla je ulazeći u dnevnu sobu. »Ugodna večer?«

»Ne baš«, počela sam se jadati. »Radila sam ovo...«

»Ma nema veze«, rekla je dramatično. »Jer, znaš što? Imaš tajnog obožavatelja.«

»Molim«, pitala sam zatečena.

»Nekome se stvarno sviđaš«, rekla je skidajući kaput. »Čula sam to večeras. Nikad nećeš pogoditi kome!«

Luke Brandon mi je pao na pamet prije nego što sam stigla razmisliti. Smiješno. I kako bi to Suze doznala? Glupa ideja. Jako glupa. Nemoguća.

Mogla ga je sresti u kinu, šapće mi mozak. Napokon, ona ga pozna. A on je mogao reći...

»Mom bratiću!« rekla je pobjednički. »Tarquinu. Stvarno mu se sviđaš.«

O Bože dragi.

»Potajno je zaljubljen u tebe«, nastavila je sva sretna. »Zapravo, zaljubljen je u tebe otkad te upoznao!«

»Pa to i nije takva tajna...«, počela sam sarkastično — a kad me Suze začuđeno pogledala, zastala sam. Napokon, ne želim je povrijediti.

GIGA

»Znači, već si znala?« pita me.

»Pa«, odgovaram i sliježem ramenima. Sto ću sad? Ne mogu joj reći da mi se od njezinog ljubljenog bratića diže kosa na glavi. Pa sam umjesto toga počela navlačiti tkaninu na okvir za fotografiju koji je stajao ispred mene, a preko Suzinog lica razvukao se osmijeh koji je pokazivao oduševljenje.

»Ti se njemu stvarno sviđaš!« kaže. »Rekla sam da te mora samo nazvati i pozvati van. Nećeš imati ništa protiv, jelda?«

»Naravno da neću«, odgovaram nemoćno.

»To bi bilo baš sjajno!« kaže Suze. »Kad biste se vas dvoje vjenčali, ja bih vam mogla biti kuma!«

»Da«, odgovaram i na silu se smiješim. »Krasno.«

Mislím da ću pristati na izlazak samo iz pristojnosti — a onda otkazati u zadnjem trenutku. A, ako bude sreće, Tarquin će se vratiti u Škotsku ili tako nešto pa ćemo sve lijepo zaboraviti. Ali, da budemo iskreni, mogla bih i bez toga. Sad imam dva razloga strepiti kad zazvoni telefon.

Međutim, na moje olakšanje, stigla je subota, a Tarquin se nije javio. A ni Derek Smeath. Svi su me napokon ustavili na miru!

S druge strane stvari se nisu tako dobro razvijale: plani-rala sam izraditi 150 okvira ovaj tjedan, ali sam zasad napravila samo tri i ni jedan ne izgleda kao onaj na slici. Jedan nema dovoljno vate, jedan se baš ne poklapa u kutu, a treći s prednje strane ima trag ljepljivosti koji se ne može izbrisati. Jednostavno ne razumijem zašto je meni to tako teško. Neki bez napora svaki tjedan pro izvedu stotine takvih okvira. Gospođa S. iz Ruislipa svake godine zaradi dovoljno za obiteljsko krstarenje. Kako to da oni to mogu, a ja ne? Koma. Ja sam, navodno, pametna. Pa završila sam fakultet, za Boga miloga.

Ma nema veze, pomišljam. Danas počinjem kod Ally Smith pa ću bar tamo zaraditi nešto novca.

Prilično sam uzbuđena. Počinjem novu karijeru u modnom svijetu! Dugo sam tražila nešto zgodno što ću odjenuti prvi dan — pa sam se na kraju odlučila za crne hlače iz Jigsawa, kašmirsku (no dobro, napola kašmirsku) maji-čicu i ružičasti top koji se ovija oko tijela kupljen kod Ally Smith.

Prilično sam zadovoljna izgledom i očekujem da će me Danielle pohvaliti kad dođem u prodavaonicu, ali ona nije ni primijetila. Samo je rekla: »Bok. Hlače i majice su u skladištu. Uzmi svoju veličinu i presvući se u kabini.«

Ma da. Sad sam se sjetila da sve prodavačice kod Ally Smith nose istu odjeću. Skoro kao... uniformu. Nerado se presvlačim i gledam u zrcalu — i, iskreno, razočarana sam. Te sive hlače mi uopće ne stoje dobro, a majica je dosadna. Gotovo sam došla u iskušenje i zamolila Danielle da izaberem neku drugu odjeću — ali, čini se da ima puno posla pa je nisam ništa pitala. Možda sljedeći tjedan porazgovaram s njom.

Makar mi se ne sviđa odjeća, ipak sam osjetila trnce kad sam zakoračila u prodavaonicu. Svjetla gore, pod je sjajan i ulašten, glazba "svira i u zraku se osjeća očekivanje. Gotovo kao prije predstave. Gledam se u zrcalu i mrmljam: »Izvolite«. Ili bih možda morala reći: »Izvolite, mogu li vam pomoći?« Bit ću najšarmantnija prodavačica svih vremena. Ljudi će dolaziti ovamo samo zbog mene i imat ću sjajne odnose sa svim kupcima. A onda ću se pojaviti u *Evening Standardu* u nekoj zabavnoj kolumni o najdražim buticima. Možda dobijem i svoj TV show.

Još mi nitko nije rekao što ću raditi pa sam — samoinicijativno, što je za svaku pohvalu — otišla do svjetlokose žene koja je kuckala po blagajni i rekla:

»Da na brzinu probam?«

»Sto?« pitala me ne podižući pogled.

GIGA

»Pa morala bih naučiti raditi s blagajnom. Prije nego što dođu kupci.«

U tom me trenutku žena pogledala i, baš čudno, pras-nula u smijeh.

»S blagajnom? Misliš da ćeš odmah na blagajnu?«

»O«, rekla sam blago se crveneći. »Pa mislila sam...«

»Ti si početnica, draga moja«, rekla je. »Nećeš se ni približiti blagajni. Otiđi s Kelly. Ona će ti pokazati što ćeš danas raditi.«

Slažem pulovere. Slažem proklete pulovere. Zato sam tu. Jurim za kupcima koji su uzeli pulovere i ostavili ih razbacane, a ja ih onda opet slažem. U jedanaest sam već totalno iscrpljena — i, iskreno, uopće ne uživam. Možete li zamisliti koja je koma slagati pulovere na točan »Ally Smith način« i vraćati ih na policu uredno poslagane — samo da bi ih opet netko uzeo u prolazu, pogledao, napućio usne i odbacio? Poželiš vrištati: OSTAVITE IH NA MIRU, AKO IH NEĆETE KUPITI! Gledala sam djevojku koja je uzela pulover isti kao i onaj koji je imala na sebi! Pa što je njoj!?

Ništa od brbljanja s kupcima. Kao da gledaju kroz tebe kad si prodavačica. Nitko mi nije postavio nijedno zanimljivo pitanje kao: »Pristaje li ova suknja uz ove cipele?« ili »Gdje mogu nabaviti zgodnu crnu suknju za manje od 60 funti?« *Obožavala bih* odgovarati na ovakva pitanja. Ali dosad sam odgovorila samo na pitanje gdje je zahod i gdje je najbliži Midlandov bankomat. Nisam ostvarila nijedan kontakt.

Koma. Na životu me drži jedino policia s odjećom po sniženoj cijeni. Neprestano se pomičem prema dnu prodavaonice i gledam zebraste traperice snižene sa 180 na 90 funti. Sjećam se tih traperica. Čak sam ih probala. I sad im je odjednom snižena cijena. Ne mičem pogled s njih. Veličina 38. Moja veličina.

Ma znam da ne bih smjela trošiti novac — ali ovo je totalno sniženje. Bolje traperice još u životu nisam vidjela. Kod Guccija bih platila najmanje 500 funti. O, Bože, hoću ih. Hoću ih. Tako sam ljenčarila u dnu trgovine i promatrala ih stoti put kad je došla Danielle, a ja sam skočila s osjećajem krivnje. Ona je samo rekla: »Možeš li sad prijeći u garderobe? Sarah će ti sve pokazati.«

Nema više slaganja pulovera! Hvala Bogu!

Srećom, u garderobi je puno zabavnije. Ally Smith ima stvarno zgodne prostrane garderobe i pojedinačne kabine. Ja moram stajati na ulazu i provjeravati koliko komada odjeće ljudi unose na isprobavanje. Stvarno je zanimljivo promatrati što se sve isprobava. Jedna djevojka kupuje tone stvari i stalno ponavlja da joj je dečko rekao neka poludi za rođendan jer će on sve platiti. Ha. Pa za neke je to OK. Ipak, ja bar zarađujem novac. Sad je pola jedan što znači da sam zaradila... 14, 40 funti. Pa nije loše. Za to se može kupiti zgodna šminka.

Samo što ja taj novac neću uludo potrošiti na šminku. Naravno — pa nisam zato ovdje. Bit ću razumna. Kupit ću zebraste traperice — samo zato što su zadnje i jer bi bio zločin propustiti tu priliku... a ostatak ću staviti na račun u banci. Jedva čekam da ih navučem. Imam pauzu u pola tri pa ću se baciti na policu sa sniženjem, odnijeti traperice u garderobu za osoblje i provjeriti kako mi stoje...

Odjednom mi se lice sledilo. Čekaj malo. Sto to ona djevojka nosi preko ruke? Moje zebraste traperice! Prilazi garderobi. O, Bože. Želi ih probati. Pa one su moje!

»Dan!« kaže veselo se približavajući.

»Dan«, odgovaram pokušavajući ostati mirna. »Hm... koliko komada odjeće imate?«

»Četiri«, kaže pokazujući mi vješalice. Iza mene više žetoni obilježeni brojevima 1, 2, 3 i 4. Djevojka traži od mene žeton s brojem 4. Ali ne mogu.

Doslovce joj ne mogu dopustiti da unese moje traperice.

»Zapravo«, odjednom govorim, »smijete unijeti samo tri komada.«

»Stvarno?« pita iznenađeno. »Ali...« pokazuje žetone.

GIGA

»Znam«, odgovaram. »Ali baš smo promijenili pravila. Žao mi je.« I smiješim joj se najljepšim osmijehom nemoćne prodavačice.

Ovo je pravo pokazivanje moći. Možeš ljude spriječiti da isprobaju odjeću! Možeš im uništiti život!

»O, dobro onda«, kaže djevojka. »Ostavit ću...«

»Ovo«, odgovaram i grabim zebraste traperice.

»Ne«, rekla je. »Zapravo, mislim da ću...«

»Morate ostaviti ono što je na vrhu«, objašnjavam i opet se nemoćno smiješim. »Žao mi je.« Hvala Bogu što postoje boljševički raspložene prodavačice i glupa besmislena pravila. Ljudi su toliko naviknuti na njih da cura nije ni posumnjala. Samo je zakolotala očima, uzela žeton s brojem tri i progurala se u garderobu, a ja sam držala dragocjene traperice.

A što sad? Iz djevojčine garderobe dopiru zvukovi zatvarača i zveckanje vješalica. Brzo će isprobati ta tri komada odjeće. A onda će izići i tražiti zebraste traperice. O, Bože. Što sad? Na trenutak sam se ukočila od neodlučno-sti. Onda me pokrenuo zvuk zastora. Brzo sam gurnula zebraste traperice iza zastora i opet ustala s nedužnim izrazom lica.

Malo poslije ušla je Danielle s pločicom u ruci.

»Ide?« pita. »Kako se snalaziš?«

»Ide«, odgovaram i dobacujem joj samouvjeren osmijeh.

»Popisujem pauze«, kaže. »Ako možeš izdržati do tri, uzmi jedan sat.«

»Može«, rekla sam vedrim glasom »namještenika mjeseca«, makar sam mislila: *Do tri! Pa umrijet ću od gladi!*

»Dobro«, kaže i pomiče se u kut kako bi to zapisala na komad papira. U tom trenutku se začuo glas: »Hej! Mogu sad dobiti one traperice?«

O, Bože, cura se vratila. Kako je mogla sve ono isprobati tako brzo? Pa što je ona? Houdini?

»O!« rekla sam ignorirajući njezinu zadnju rečenicu. »Odgovara li nešto? Ona crna suknja je stvarno zgodna. Lijepo se otvara i...«

»Ne baš«, kaže prekidajući me i vraća mi sve stvari, zapetljane i skinute s vješalica, kad smo već kod toga. »Zapravo sam htjela traperice. Mogu ih dobiti?«

Srce mi užurbano tuče.

»Koje su to bile traperice?« pitam je suosjećajno. »Plave? Tamo su uz...«

»Ne!« kaže djevojka nestrpljivo. »Zebraste traperice koje sam imala prije minutu.«

»Oh«, uzvraćam bezizražajno. »Oh, da. Nisam sigurna gdje su. Možda ih je uzeo netko drugi.«

»Ali dala sam ih vama! Trebali ste ih čuvati.«

»Ah«, odgovaram i nabacujem tipičan osmijeh prodavačice. »Bojim se da ne možemo odgovarati za ono što nam kupci daju dok su u garderobi.«

»O, Bože dragi!« kaže gledajući me kao da sam imbecil. »Ovo je smiješno! Dala sam vam ih prije trideset sekundi! Kako ste ih mogli izgubiti?«

Sranje. Stvarno je ljutita. Postala je prilično glasna i ljudi se počinju okretati.

»Nešto nije u redu?« upao je baršunast glas, a ja sam s jezom podigla pogled. Danielle nam je prišla slatkog, ali prijetećeg pogleda. OK, samo mirno, odlučno govorim samoj sebi. Nitko ti ništa ne može dokazati. I svi znaju da kupci uvijek gnjave.

»Dala sam ovoj prodavačici jedne traperice da mi ih pričuva jer sam imala četiri komada, što je očito previše«, počinje objašnjavati djevojka.

»Četiri?« kaže Danielle. »Pa smijete imati četiri predmeta u garderobi.« A onda se okrenula meni gledajući me, ruku na srce, ne baš jako prijateljskim pogledom.

»Smije!« pitala sam nedužnim glasom. »O, Bože, oprostite. Mislila sam da je tri. Ja sam nova«, ispričavam se.

»I mislila sam da je četiri!« kaže djevojka. »Pa imate žetone na kojima piše 4!« Nestrpljivo uzdiše. »Svejedno. Ja sam joj dala traperice, isprobala druge stvari — a onda sam se vratila po

GIGA

traperice kojih sad više nema.«

»Nema?« pita Danielle oštro. »Kako nema?«

»Nije mi jasno«, odgovaram pokušavajući izgledati zbunjeno kao i svi ostali. »Možda ih je uzela druga mušterija.«

»Ali bile su kod vas!« kaže djevojka. »I što — netko je došao i samo tako vam ih istrgnuo iz ruke?«

Ma daj nestani. Pa što je njoj? Kako može biti tako opsjednuta najobičnijim *trapericama*?

»Možda možete uzeti druge s police«, rekla sam pokušavajući zvučati uslužno.

»Nema drugih«, odgovara mi ledeno. »Uzela sam ih s police na kojoj je roba na sniženju.«

»Razmisli, Rebecca!« kaže Danielle. »Nisi li ih nekamo spustila?«

»Sigurno«, odgovaram neodređeno. »Ovdje je takva gužva pa sam ih vjerojatno spustila na pult odakle ih je uzela neka druga mušterija i jednostavno odnijela.« Pokajnički sliježem ramenima kao da želim reći: »Eto, takve su mušterije.«

Sophie Kinsella

»Čekaj malo!« kaže djevojka oštro. »A što je ono tamo?«

Pratim njezin pogled i ukočim se. Zebraste traperice otkotrljale su se ispod zastora. Neko vrijeme svi zurimo u njih.

»Isuse!« uspjela sam izgovoriti. »Evo ih!«

»A što rade tamo?« pita Danielle.

»Ne znam!« odgovaram. »Možda su...«, gutam slinu pokušavajući što brže misliti. »Možda...«

»Vi ste ih uzeli!« kaže djevojka kao da ne vjeruje. »Vi ste ih uzeli! Niste mi dopustili da ih probam, a onda ste ih sakrili!«

»To je smiješno!« odgovaram pokušavajući zvučati uvjerljivo — ali me odaje crvenilo obraza. O, Bože, zašto baš ja moram biti od onih koji crvene? Zašto?

»Ti mala...« djevojka se bijesno okreće Danielle. »Želim uložiti službenu pritužbu.«

»Rebecca«, kaže Danielle. »U moj ured, molim.«

Čekaj malo. Pa zar neće stati iza mene? Zar neće braniti osoblje pred javnošću? A što je s ujedinenom frontom?

»Odmah!« dodaje strogo, a ja poskočim od straha. Dok polako idem u njezin ured (sličniji ostavi za metle), primjećujem kako me druge prodavačice gledaju i kimaju jedna drugoj. O, Bože, kako je to neugodno. Ipak, bit će OK. Ispričat ću se i obećati da to više neću ponoviti, a možda ponudim i prekovremeni rad. Samo da ne dobijem...

Ne mogu vjerovati. Otpustila me. Nisam radila ni cijeli dan, a već sam dobila nogu. Bila sam tako šokirana kad mi je rekla da sam se skoro rasplakala. Hoću reći, osim incidenta sa zebrastim trapericama, mislim da mi je dobro išlo. Ali očito je skrivanje stvari od kupaca jedan od razloga za trenutačni otkaz. (Što je stvarno nepošteno jer mi to nije spomenula u razgovoru za posao.)

Dok sam skidala sive hlače i majicu, bilo mi je teško pri srcu. Moja modna karijera završila je prije nego što je uopće počela. Dobila sam samo dvadeset funti za sate koje sam danas odradila — a Danielle je rekla da je i to velikodušno. A kad sam je pitala mogu li na brzinu kupiti neku odjeću i iskoristiti pravo na popust za osoblje, pogledala me kao da će me tresnuti. Sve je išlo krivo. Bez posla, bez novca, bez popusta, sa samo dvadeset prokletih funti. Sva jadna krećem niz ulicu i prekapam rukama po džepovima. Dvadeset bijednih funti. Sto ću s... »Rebecca!« podignem glavu i zbunjeno gledam u lice za koje sam sigurna da ga poznajem.

Ali tko je to? To je... to je... to je...

»Tom!« viknem. »O, bok! Kakvo iznenađenje!«

Nek me vrag odnese. Tom Webster u Londonu. Sto radi ovdje? Ne bi li on sad morao biti u Reigateu i lijepiti mediteranske pločice?

»Ovo je Lucy«, objavljuje ponosno i gura naprijed djevojku koja nosi osamsto vrećica. Ne

GIGA

mogu vjerovati. To je cura koja je kupila sve ono kod Ally Smith. Cura kojoj dečko sve plaća. Pa nije valjda...

»Vas dvoje hodate?« bubnem. »Ti i ona?«

»Da«, odgovara Tom i ceri mi se. »Već neko vrijeme.«

Ali to nema nikakvog smisla. Zašto Janice i Martin nisu spomenuli Tomovu curu? Spomenuli su svaku ubogu sitnicu iz njegovog života.

I gle, Tom ima curu!

»Bok«, kaže Lucy.

»Bok«, odgovaram. »Ja sam Rebecca. Susjeda. Prijateljica iz djetinjstva. I sve to.«

»A, ti si Rebecca«, kaže i kratko pogleda Toma.

Sto to sad znači? Nisu valjda razgovarali o meni? Bože, nije valjda Tom još zatreskan u mene?! To je baš neugodno.

»Jesam!« odgovaram veselo i nasmiješim se.

»Znaš, sigurna sam da sam te već negdje vidjela«, kaže Lucy razmišljajući — a onda joj je pogled zasjao kad se sjetila. »Ti radiš kod Ally Smith, jelda?«

»Ne!« odgovaram malo preoštro.

»Ob«, kaže. »Mislila sam da sam te vidjela...«

Bože, na mogu dopustiti da moji roditelji čuju da radim u prodavanici. Mislit će da sam lagala o svom životu u Londonu, da skrivam siromaštvo i živim u bijednoj garso-njeri.

»Istražujem«, rekla sam hladno. »Ja sam, zapravo, novinarka.«

»Rebecca je financijska novinarka«, kaže Tom. »Stvarno se kuži u to.«

»A tako«, kaže Lucy, a ja joj se oholo smiješim.

»Mama i tata uvijek slušaju Rebeccine savjete«, kaže Tom. »Tata je baš neki dan govorio o tome. Rekao mi je kako si mu jako pomogla u nekim financijskim pitanjima. U promjeni fonda, čini mi se.«

»Činim što mogu«, odgovaram skromno i smiješim se Tomu posebnim osmijehom rezerviranim za stare prijatelje. Nisam ja ljubomorna, ne — ali osjećam blago probadanje dok gledam Toma kako se smiješi toj Lucy koja, iskreno, ima jako dosadnu frizuru, makar joj je odjeća prilično zgodna. Kad malo bolje razmislim, i Tom je prilično dobro odjeven. Ma što se to događa? Sve je ovo naopako. Tomu je mjesto u njegovoj kućici u Reigateu, a ne u skupim prodavaonicama i pristojnoj odjeći.

»Eto«, kaže. »Moramo ići.«

»Zurite se na vlak?« pitam s visoka. »Vjerojatno je teško živjeti tako daleko izvan grada.«

»Nije tako loše«, kaže Lucy. »Ja se vozim do Wetherbyja svako jutro i treba mi samo četrdeset minuta.«

»Ti radiš u Wetherbyju?« pitam zgrožena. Sto je ovo? Okružena sam kremom iz Cityja?

»Da«, odgovara. »Ja sam jedan od njihovih političkih savjetnika.«

Molim? Što sad to znači? Ona je stvarno pametna? O, Bože, ovo je sve gore i gore.

»I još nam ne ide vlak«, kaže Tom smiješeći se Lucy. »Idemo najprije u Tiffany. Izabrali neku sitnicu za Lucyn rođendan sljedeći tjedan.« Podiže ruku i počinje joj okretati uvojak oko prsta.

Ja ovo više ne mogu podnijeti. Nije pošteno. Zašto ja nemam dečka koji bi mi kupovao darove kod Tiffanyja?

»Pa, drago mi je da smo se sreli«, blebećem. »Pozdravi mamu i tatu. Čudi me da mi Lucy nisu ni spomenuli.« Ne mogu odoljeti i dodajem prkosno: »Neki dan sam ih vidjela i ni jednom je riječju nisu spomenuli.«

Dobacujem Lucy nedužan pogled. Ha! Tko je sad u prednosti?

Ali ona i Tom se opet pogledavaju.

»Vjerojatno nisu htjeli...« počinje Tom i naglo staje.

»Molim?« pitam.

GIGA

Nastala je duga, čudna stanka. A onda Lucy kaže: »Tom, idem ja na trenutak pogledati onaj izlog.« I odlazi ostavljajući nas same.

Bože, kakva drama! Očito sam treća osoba u njihovoj vezi.

»Tom, što se događa?« pitam i smiješim se.

Ali, to je očito. On još pati za mnom. I Lucy to zna.

»O, Bože«, kaže Tom i trlja lice. »Čuj, Rebecca, nije mi lako. Ali, mama i tata znaju za tvoje... osjećaje prema meni. Nisu ti htjeli spominjati Lucy jer su mislili da bi bila...« Oštro je otpuhnuo. »Razočarana.«

Molim? Ovo je nekakav vic? Nikad nisam bila zatečeniya u svom životu. Nekoliko se sekundi nisam mogla ni pomaknuti od čuda.

»Moje osjećaje prema tebi?« napokon sam promucala. »Šališ se?«

»Čuj, prilično je očito«, rekao je sliježući ramenima. »Mama i tata su mi rekli kako si se neki dan raspitivala o meni i mojoj novoj kući...« Pogled mu je bio pun sućuti.

O, moj Bože, ovo ne mogu podnijeti. Kako je samo mogao pomisliti... »Stvarno si mi draga, Becky«, dodao je. »Ali ja jednostavno...«

»Pa ja sam samo bila *pristojna!*« režim. »Ti se meni ne sviđaš!«

»Čuj«, odgovara. »Nemojmo više o tome, može?«

»Ali ne sviđaš mi se!« bijesno vičem. »Nikad mi se nisi sviđao! Zato nisam htjela hodati s tobom kad si me pitao! Kad smo imali šesnaest godina, sjećaš se?«

Stala sam i pogledala ga pobjednički — ali njegovo se lice nije ni pomaknulo. Nije me slušao. A ako me slušao, on misli da činjenica što sam spomenula naše tinejdžer-ske dane znači da sam opsjednuta njime. I što se više budem trudila dokazati suprotno, to će on više misliti da sam opsjednuta. O, Bože, to je strašno.

»OK«, pokušavam skupiti rasute ostatke svoga dostojanstva. »OK, očito se ne razumijemo pa ti više neću ništa objašnjavati.« Pogledam prema Lucy koja gleda u izlog i očito se pravi da ne sluša. »Ozbiljno, ne zanima me tvoj dečko«, dobacujem joj. »A nikad me i nije. Bok.«

I odlazim niz ulicu s nonšalantnim osmijehom koji mi se koči na licu.

Dok zamičem za ugao, osmijeh postupno nestaje, a ja sjednem na klupu. Ipak se osjećam poniženom. Naravno, sve je to smiješno. To da Tom Webster misli da bih ja mogla biti zaljubljena u njega. Tako mi i treba kad sam bila pristojna prema njegovim roditeljima i pretvarala se da me zanimaju njegovi jebeni hrastovi ormarići. Drugi put ću glasno zijevnuti ili otići. Ili ću izmisliti svog dečka. To će ih valjda ušutkati. Uostalom, koga briga što oni misle.

Ja sve to znam. Znam da me ne bi smjelo ni najmanje zanimati što misle Tom Webster i njegova cura. Ali ipak... moram priznati, malo sam potištena. Zašto ja nemam dečka? Trenutačno čak ne postoji ni osoba koja bi mi se sviđala. Moj zadnji pravi dečko bio je Robert Hay-man, a prekinuli smo prije tri mjeseca. I nije mi se čak ni previše sviđao. Zvao me »ljubavi« i prekrivao mi je oči rukama u kinu kad su na redu bili grubi prizori. Čak i kad sam mu rekla da to ne radi, on je nastavio. To me izluđivalo. I sad kad se toga sjetim, osjećam napetost i uzrujanost.

Ali ipak, on mi je bio dečko. Nazivala sam ga s posla i s njim sam išla na tulum, koristila ga kao oružje u borbi protiv kretena. Možda ga nisam smjela nogirati. Možda je bio dobar. Naglo sam uzdahnula, ustala i krenula niz ulicu. Kad se sve zbroji, današnji dan baš mi i nije bio sjajan. Ostala sam bez posla i Tom Webster mi je solio pamet. A večeras nemam što raditi. Mislila sam da ću biti krepana nakon cjelodnevnog posla pa nisam ništa organizirala. Ipak, bar imam dvadeset funti.

Dvadeset funti. Častit ću se finim cappuccinom i čokoladnim kolačem. I s nekoliko časopisa. A možda odem u Accessorize i kupim nešto. Ili čizme. Zapravo, baš mi trebaju nove čizme — a vidjela sam jako zgodne u Hobbsu s četvrtastim prstima i prilično niskom potpeticom. Otići

GIGA

ću tamo poslije kave i baciti pogled još i na haljine. Bože, zaslužila sam nagradu nakon svega što mi se danas dogodilo. I trebam nove čarape za posao i rašpicu za nokte. A možda i knjigu koju ću čitati u podzemnoj...

Kad sam u Starbucksu stala u red, već sam bila sretna.

GIGA

PGNi PRVA BANKA — VISA

7 Camel Square
Liverpool LI 5NP

Gđa. Rebecca Bloomwood
Stan 2
4 Burney Road
London SW6 8FD

15. ožujka 2000.

Poštovana gospodo Bloomwood,

PGNI Prva banka — VISA kartica br. 1475839204847586

Zahvaljujemo na Vašem pismu s nadnevkom 11. ožujka.

Vaša ponuda besplatne pretplate na *Uspješnu štednju* vrlo je ljubazna, kao i Vaš poziv na večeru u Ivy. Na žalost, zaposlenici **PGNI** Prve banke ne smiju prihvatiti takve darove. Očekujem Vašu zaostalu uplatu £105, 40 što **prije**.

S poštovanjem,

Peter Johnson,
odjel za korisničke račune

U ponedjeljak ujutro probudila sam se rano, osjećajući se prilično prazno. Pogled mi je kliznuo prema hrpi neotvorenih vrećica u kutu sobe, a onda brzo opet natrag. Znam da sam u subotu potrošila previše novca. Znam da nisam smjela kupiti dva para čizama. Znam da nisam smjela kupiti ljubičastu haljinu. Ukupno sam potrošila... Zapravo ne želim razmišljati o tome koliko sam potrošila. Misli o nečem drugom, brzo, zapovijedam samoj sebi. O nečem drugom. Bilo čemu.

Svjesna sam toga da mi se u dubini mozga skriva, odjekujući tiho poput bubnja, dvoglavo strašilo krivnje i panike.

Krivnja krivnja krivnja krivnja.

Panika panika panika panika.

Ako im dopustim, navalit će mi u misli i obuzeti ih. Osjećala bih se potpuno paralizirana jadam i strahom. Pa se služim vještinom koju sam svladala — jednostavno ih ne slušam. Zatvaram stražnja vrata mozga i više se ni zbog čega ne brinem. Obična samoobrana. Mozak mi je jako dobro uvježban.

Moj drugi trik je skretanje pozornosti drukčijim mislima i aktivnostima. Zato sam ustala, uključila radio, otu-širala se i odjenula. Kuckanje se još čuje u dubini glave, ali postupno blijedi. Odlazim u kuhinju skuhati kavu i gotovo ga više ne čujem. Preplavljuje me osjećaj olakšanja, kao kad pod djelovanjem tableta napokon nestane glavobolja. Mogu se opustiti. Bit ću dobro.

Na izlazu iz stana zastajem u hodniku i u zrcalu provjeravam kako izgledam (Top: River Island, suknja: French Connection, čarape: Pretty Polly Velvets, cipele: Ravel) i posežem za kaputom (kaput: rasprodaja House of Fraser). Baš je u tom trenutku kroz prorez u vratima upala pošta, a ja sam je podignula. Rukom napisano pismo za Suze i razglednica s Maldiva. A za mene dvije zlokobne omotnice s prozorčićem. Jedna od Vise, a druga od Endwich banke. Srce mi je stalo. Zašto još jedno pismo iz banke? I Visa. Što žele? Zašto me jednostavno ne puste na miru.

Pažljivo spuštam Suzinu poštu na policu u hodniku, a svoja dva pisma guram u džep i mislim kako ću ih pročitati na poslu. Kad stignem u podzemnu, otvorit ću ih i pročitati, koliko god neugodna bila.

To mi je doista namjera. Ozbiljno. Dok hodam pločnikom, obećajem samoj sebi da ću pročitati pisma.

Ali onda skrećem u drugu ulicu — i pred nečijom kućom opazim dizalicu. Golemu žutu dizalicu, napola punu nečijih stvari. Zidari ulaze u kuću i izlaze iz nje, odbacujući stare komade drva i lamperije na dizalicu. Hrpa smeća.

Tad mi se u glavu uvuče mala zamisao. Usporavam korake, približavam se dizalici i zastajem, namjerno gledajući kao da me zanimaju riječi tiskane sa strane. Stajala sam tamo, a srce mi je tuklo sve dok se zidari nisu vratili u kuću i kad me nitko više nije gledao. Onda jednim pokretom potražim dva pisma, izvučem ih iz džepa i bacim na dizalicu.

Nema ih više.

Stojim, a kraj mene prolazi zidar s dvije vreće razbijena gipsa i baci ih na dizalicu. Sad ih stvarno više nema, Zakopana su pod slojem gipsa, nepročitana. Nitko ih nikad neće naći. Zauvijek su nestala.

Brzo se okrećem od dizalice i krećem. Korak mi je lakši i nekako sam živnula.

Uskoro se osjećam potpuno nedužnom; očišćenom od krivnje. Pa nisam valjda ja kriva što nikad nisam pročitala ta pisma. Nisam ja kriva što ih nikad nisam dobila. Idem prema podzemnoj i doista mislim da ta pisma nikad nisu ni postojala.

GIGA

Stigla sam na posao, uključujem kompjutor, marljivo kliknem novi dokument i počinjem tipkati članak o mirovinama. Ako budem stvarno marljivo radila, palo mi je na pamet, Philip bi mi mogao dati povišicu. Ostajat ću do kasno svake večeri i impresionirati ga predanošću poslu, a njemu će biti jasno da sam potcijenjena. Možda me promakne u jednoga od urednika ili nešto slično.

»U današnje vrijeme«, tipkam žustro, »nitko od nas ne može računati s tim da će se u starosti za njega brinuti država. Zato planiranje mirovine mora početi što prije, a idealno bi bilo čim počnete zarađivati.«

»Jutro, Clare«, kaže Philip koji je ušao u redakciju, »Jutro, Rebecca.«

Ha! Sad je pravi trenutak da ga impresioniram.

»Jutro, Philip«, odgovaram prijateljskim, ali ipak profesionalnim glasom. A onda, umjesto da se naslonim i pitam ga kako je proveo vikend, okrećem se prema kompjutoru i ponovno počinjem tipkati. Zapravo, tipkam tako brzo da je ekran pun glupih tipfelera. Moram priznati, nisam najbolja tipkačica u svijetu. Ali koga to zanima? Izgledam jako poslovno, a to je bitno. »Naj boljša pocija lesto j zapodleniška shem vašv tvrkte, ali ako je to nemoguše, na tžišt use nudi bezbroy plamova sobne mitovine, u rapsonu od...« Prekidam, uzimani brošuru o mirovinama i brzo je listam, kao da tratim ključnu informaciju.

»Odmorila si se za vikend, Rebecca?« pita Philip.

»Jesam, hvala«, odgovaram pogledavajući brošuru kao da se čudim što me prekinuo dok radim.

»U subotu sam bio vi tvom kvartu«, kaže. »U vilici Fulham. U šminkerskom Fulhamu.«

»Aha«, odgovaram odsutno.

»To je danas jako 'in'. Moja žena je čitala članak o tome. Pun modernih cura koje žive od rente.«

»Pretpostavljam«, odgovaram neodređeno.

»Tako ćemo tebe morati zvati«, kaže i glasno se smije. »Moderna uredska cura.«

Moderna cura? O čemu on to govori?

»Aha«, odgovaram i smiješim mu se. Napokon, on je šef, može me zvati kako god...

O, Bože, čekaj malo. Čekaj samo malo. Nije valjda Philip zaključio da sam bogata? Ne misli valjda da i ja živim od neke rente ili slične gluposti?

»Rebecca«, kaže Clare, podižući pogled s telefona. »Poziv za tebe. Neki Tarquin.«

Philip se nasmije kao da želi reći »a tko bi drugi«, a onda odlazi do svog stola. Ljutito gledam za njim. Sve je krenulo krivo. Ako Philip misli da imam nekakav privatni prihod, nikad mi neće dati povišicu.

Ali na temelju čega je to pomislio?

»Becky«, kaže Clare znakovito pokazujući u moj telefon koji je zvonio.

»Oh«, odgovaram. »Da, dobro.« Podižem slušalicu i kažem: »Bok, ovdje Rebecca Bloomwood.«

»Becky«, čujem Tarquinov neponovljivi, ukočeni glas. Zvuči prilično nervozno, kao da se stoljećima pripremao za ovaj razgovor. A možda je to točno. »Kako te lijepo čuti. Znaš, puno sam razmišljao o tebi.«

»Stvarno?« kažem što je moguće nemoćnije. Ma znam da je Suzin bratić i sve to, ali iskreno...

»Ja... ja bih jako volio provoditi više vremena u tvom društvu«, kaže. »Mogu li te pozvati na večeru?«

O, Bože. Što bih sad morala odgovoriti? To je tako bezazlen zahtjev. Pa nije pitao smije li spavati sa mnom. Čak ni smije li me poljubiti. Ako odbijem poziv na večeru, to će biti kao da sam mu rekla: »Ti si tako nepodnošljiv da ne mogu s tobom ni sjediti za stolom nekoliko sati.«

Sto nije baš jako daleko od istine — ali neću mu valjda to reći. A Suze je u zadnje vrijeme tako draga prema meni pa ako odbijem njezinog ljubljeneog Tarkieja, bit će stvarno ljutita.

GIGA

»Valjda«, odgovaram, svjesna toga da ne zvučim previše uzbuđeno — i svjesna da bih možda morala biti iskrena i reći: Ne sviđaš mi se. Ali, nekako se ne mogu s tim suočiti. Iskreno, bilo bi mnogo lakše jednostavno izići s njim na večeru. Pa koliko to može biti loše?

Uostalom, ne moram stvarno ići. Nazvat ću ga u zadnji čas i otkazati. Jednostavno.

»U Londonu sam do nedjelje«, kaže Tarquin.

»Sastanimo se onda u subotu na večer!« rekla sam veselo. »Neposredno prije nego što odeš.«

»U sedam?«

»Može u osam?« predlažem.

»Dobro«, odgovara. »U osam.« I spušta slušalicu ne spominjući kamo idemo. Ali, kako se zapravo nećemo vidjeti, to nije ni bitno. Spuštam slušalicu, nestrpljivo uzdahnem i opet počinjem pisati.

»Za mnoge je najbolje da se savjetuju s neovisnim financijskim savjetnikom koji će ih moći savjetovati o mirovinskim potrebama i preporučiti odgovarajuće proizvode. Novost na tržištu ove godine je...« prekidam i posežem za brošurom. Bilo kojom starom brošurom. »Mirovinski plan 'Pozne godine' osiguravateljske kuće Sun, koji...«

»Onda, tip te pozvao van?« pita Clare Edwards.

»Da, točno«, odgovaram bezbrižno podižući pogled. Protiv volje osjećam sitno zadovoljstvo. Jer Clare ne zna kakav je Tarquin. Ona zna samo da je nevjerojatno zgodan i pametan.

»Idemo van u subotu navečer.« Nonšalantno joj se smiješim i opet počinjem tipkati.

»Aha, dobro«, kaže i ornata elastičnu vrpču oko snopa pisama. »Znaš, Luke Brandon me neki dan pitao da li imaš dečka.«

Na trenutak se ne mogu pomaknuti. Luke Brandon želi znati imam li dečka?

»Stvarno?« pitam i pokušavam zvučati normalno. »Kad... kad je to bilo?«

»Oh, neki dan«, odgovara. »Išla sam na briefing u Brandon Communications i onda me pitao. Onako, usput. Znaš.«

»I što si mu rekla?«

»Rekla sam da nemaš«, odgovorila je Clare i nasmiješila mi se. »On ti se sviđa?«

»Ma ne«, rekla sam i zakolotala očima.

Ali moram priznati da sam osjećala prilično zadovoljstvo kad sam se okrenula kompjutoru i opet počela pisati. Luke Brandon. Ma, ne sviđa se on meni — ali ipak. Luke Brandon. »Taj fleksibilni plan«, nastavljam pisati, »nudi punu isplatu u slučaju smrti i paušalnu svotu pri umirovljenju. Na primjer, prosječan čovjek u dobi od trideset godina, koji investira £100 mjesečno...«

Ma, znaš ti što? — odjednom pomišljam prekidajući usred rečenice. Ovo je dosadno. Ja vrijedim više.

Mogu postići više od sjedenja u usranj redakciji, prepisivanja podataka iz brošura koje pokušavam pretvoriti u nekakvo vjerodostojno novinarstvo. Zaslužila sam nešto zanimljivije od toga. Ili bolje plaćeno. Ili oboje.

Prestajem tipkati i naslanjam se bradom na dlanove. Vrijeme je za novi početak. Zašto ne bih i ja pokušala isto što i Elly? Ne bojim se teškog rada. Zašto ne bih sredila život, otišla nekom lovcu na talente i pronašla posao na kojem će mi svi zavidjeti? Imat ću goleme prihode, službeni auto i svaki dan nositi kostime Karen Millen. I nikad više neću imati financijskih briga.

Baš sam vesela. To je to! To je odgovor na sve. Bit ću...

»Clare?« pitam usput. »Tko zarađuje najviše u Cityju?«

»Ne znam«, odgovara Clare, mršteći se. »Možda brokeri za terminske ugovore?«

Onda je to — to. Bit ću broker za terminske ugovore. Jednostavno.

Stvarno je jednostavno. Tako jednostavno da sam u deset sati sljedećeg jutra nervozno išla prema ulazu u tvrtku Willam Green, vodeće »lovce na glave« u Cityju. Otvaram vrata, bacam brz pogled na svoj odraz i osjećam uzbuđenje u želucu. Stvarno sam se na ovo odlučila?

GIGA

Jesam. Na sebi imam vrlo otmjen crni kostim, čarape i visoke potpetice, pod rukom držim *FT*, naravno. I nosim aktovku sa šifrom koju mi je mama poklonila za jedan Božić i koju nikad nisam koristila. Djelomično zato što je teška i nespretna — a djelomično zato što sam zaboravila kombinaciju pa je ne mogu otvoriti. Ali se uklapa u moj izgled. A to je bitno. Jill Foxton, žena s kojom ću se sastati, bila je stvarno ljubazna preko telefona kad sam joj ispričala kako želim promijeniti karijeru i prilično ju je impresioniralo moje iskustvo. Na brzinu sam natipkala biografiju i poslala je e-mailom. OK, malo sam je ukasila, ali to se očekuje. Moraš se prodati. I uspjelo je jer je nazvala za deset minuta i pitala mogu li doći do nje jer misli da ima zanimljive ponude za mene.

Zanimljive ponude za mene! Bila sam tako uzbuđena da nisam mogla ostati mirna. Otišla sam ravno Philipu i rekla da želim odvesti nećaka u zoološki vrt — a on nije ništa posumnjao. Past će na guzicu kad otkrije da sam preko noći postala broker za terminske ugovore.

»Dobar dan!« pozdravljam samouvjereno ženu na recepciji. »Došla sam Jill Foxton. Rebecca Bloomwood.«

»Iz...«

O, Bože. Ne mogu reći iz *Uspješne štednje*. Moglo bi doći do Philipa da tražim novi posao.

»Pa... ni od kuda, zapravo«, odgovorila sam i opušteno se nasmiješila. »Samo Rebecca Bloomwood. Imam sastanak u deset.«

»Dobro«, kaže i nasmiješi se. »Izvolite sjesti.«

Uzela sam aktovku i otišla do mehaničkih crnih stolaca trudeći se sakriti nervozu. Sjela sam, puna nade bacila pogled na časopise na stoliću (ali nema ničeg zanimljivog, samo časopisi poput *Economista*), a onda se naslonila i pogledala oko sebe. Predvorje je prilično impresivno, moram priznati. U sredini je fontana, staklene stube zavojito se uspinju, a nekoliko kilometara dalje vidim mnoga dizala. Ne jedno ni dva nego desetak. Isuse. Ova zgrada je sigurno golema.

»Rebecca?« odjednom se ispred mene stvorila svjetlokosa djevojka u svijetlom odijelu. Lijepo odijelo, mislim. Jako zgodno.

»Bok!« pozdravljam. »Jill!«

»Ne, ja sam Amy«, smiješi se. »Jillina asistentica.«

Wow! To je baš cool. Kad možeš poslati asistenticu po posjetitelje kao da si prevelika i prezaposlena da to sama napraviš. Možda će to raditi i moja asistentica kad postanem veliki broker za terminske ugovore i kad Elly dođe pod pauzom. Ili ću možda imati asistenta — u kojeg ću se zaljubiti! Bože, to bi bilo baš kao na filmu. Žena na visokom položaju i sladak, ali osjećajan...

»Rebecca?« dolazim k sebi i vidim Amy kako me znatiželjno gleda. »Jeste li spremni?«

»Naravno!« odgovaram veselo i uzimam aktovku. Dok prelazimo uglačan pod, potajice ponovno promatram Amyno odijelo — pogled mi zastaje na diskretnoj etiketi Emporio Armani. Ne mogu vjerovati. Emporio Armani! Asistentice nose Emporio Armani! Pa što onda nosi Jill? Couture Dior? Bože, već mi se sviđa ovo mjesto.

Penjemo se na šesti kat i krećemo beskrajnim hodnicima prekrivenim tepisima.

»Vi se, znači, želite baviti terminskim ugovorima?« rekla je Amy nakon nekog vremena.

»Da«, odgovaram. »Tako sam zamislila.«

»I već nešto znate o tome?«

»Pa da«, skromno se smiješim. »Pokrivala sam većinu financijskih tema pa mislim da sam prilično dobro upućena.«

»To je dobro«, kaže Amy i smiješi mi se. »Neki se ljudi pojave, a pojma nemaju. Onda im Jill postavi nekoliko standardnih pitanja i...« Rukom je napravila pokret za koji ne znam što znači, ali ne izgleda dobro.

»Ma da!« prisilila sam se izgovoriti opuštenim tonom. »I — kakva su to pitanja?«

»Ma ne morate se bojati!« kaže Amy. »Vjerojatno će vas pitati... ma ne znam. Nešto kao:

GIGA

'Kako ćete prodati leptirsku opciju?' ili 'Koja je razlika između otvorenog izdatka i OR?' ili 'Kako ćete izračunati datum dospijeca terminskog ugovora?' Samo osnovna pitanja.«

»Aha«, odgovaram i progutam slinu. »Sjajno.«

Nešto mi govori da se okrenem i pobjegnem — ali već sam stigla do vrata od svijetlog drva.

»Tu smo«, kaže Amy i smiješi mi se. »Želite li čaj ili kavu?«

»Kavu, molim«, odgovaram poželjevši da mogu reći: »Čisti džin, molim.« Amy kuca na vrata, otvara ih, gurne me unutra i kaže: »Rebecca Bloomwood.«

»Rebecca!« kaže tamnokosa žena iza pulta i ustaje kako hi se rukovala sa mnom.

Na moje iznenađenje, Jill nije ni približno tako dobro odjevena kao Amy Na sebi ima modar, prilično majčinski kostim i dosadne salonke. Ali ništa zato, ona je šefica. A njezin je ured strašan.

»Tako mi je drago što smo se upoznale«, kaže pokazujući prema stolcu ispred njezina stola. »I odmah ću vam reći: jako sam impresionirana vašim curriculumom.«

»Stvarno?« pitam osjećajući kako me preplavljuje olakšanje. To valjda nije loše? *Jako impresionirana*. Možda neće biti bitno ako ne budem znala odgovoriti na ona pitanja.

»Posebno vaše znanje stranih jezika«, dodaje Jill. »Jako dobro. Čini se da ste vi pripadate rijetkoj vrsti svestranih osoba.«

»Pa na francuskom se stvarno samo sporazumijevam«, odgovaram skromno. »*Void la plume de ma tante*, i slično.«

Jill se nasmije s odobravanjem, a ja joj uzvraćam.

»Ali finski!« kaže posežući za šalicom kave. »To je neobično.«

I dalje se smiješim nadajući se da ćemo skrenuti s pitanja jezika. Iskreno, 'tečno govorim finski' ubacila sam jer mi se 'sporazumijevam se na francuskom' činilo pomalo pustim.

Napokon, tko, za Boga miloga, govori finski? Nitko živ.

»I vaše financijsko znanje«, kaže primičući moj curriculum. »Čini se da ste pokrivali mnoga područja dok ste se bavili financijskim novinarstvom.« Podiže pogled. »Sto vas je posebno privuklo financijskim derivatima?«

Molim? O čemu ona to govori? A, da. Financijski derivati. To spada u terminske ugovore?

»Pa«, počinjem samouvjerenom — i tad me prekida Amy koja je donijela kavu.

»Hvala«, odgovaram i podižem pogled nadajući se da ćemo prijeći na nešto drugo. Ali ona još čeka odgovor. »Ja mislim da na terminskim ugovorima leži naša budućnost«, odgovaram ozbiljno. »To je vrlo izazovno područje i ja mislim...« A što ja mislim? O, Bože. Da ubacim leptire, dospijeca ili nešto slično? Bolje ne. »Mislim da bih bila jako dobra u tom polju«, izgovaram napokon.

»Aha«, kaže Jill Foxton i naginje se prema meni. »To vas pitam jer imamo mjesto u bankarstvu koje bi vam isto tako moglo odgovarati. Ne znam što vi mislite o tome.« Mjesto u bankarstvu? Ona to ozbiljno? Stvarno mi je našla posao? Ne mogu vjerovati! »Mislim da bih mogla prihvatiti«, odgovaram trudeći se da ne zvučim previše veselo. »Nedostajali bi mi terminski ugovori, ali opet, ni bankarstvo nije loše.«

Jill se smije. Valjda misli da se šalim.

»Naš klijent je visoko rangirana strana banka koja traži novog zaposlenika za londonsku podružnicu odjela za financiranje dugova.«

»Dobro«, odgovaram pametno.

»Ne znam poznajete li načela europske arbitraže?« »Naravno«, odgovaram samouvjerenom. »O tome sam napisala članak prošle godine.« Što je ono spomenula? Arbi-nešto.

»Naravno neću vas požurivati u odluci«, kaže, »ali ako želite promijeniti posao, ja bih relda da je ovo savršena prilika za vas. Imat ćete razgovor, naravno, ali mislim da tu neće biti problema.« Smiješi se. »I moći ćemo vam osigurati vrlo privlačan ugovor.«

»Stvarno?« Odjednom ne mogu disati. Osigurat će mi privlačan ugovor. Meni!

»O, da«, kaže Jill. »Sigurno znate da ste jedinstveni.« Zavjerenički mi se smiješi. »Znate, kad

GIGA

sam jučer primila vaš curriculum, zastao mi je dah! Kakva podudarnost!«

»Naravno«, odgovaram široko joj se osmjehujući. Bože, ovo je fantastično. Ovo je pravo ostvarenje svih snova. Bit ću bankar! I to ne bilo kakav bankar — AAA bankar!

»Onda«, kaže Jill usput. »Hoćemo li upoznati vaše nove poslodavce?«

»Molim?« pitam zapanjeno, a preko njezinog lica širi se osmijeh.

»Nisam vam htjela reći prije nego što sam vas upoznala — ali direktor za zapošljavanje novih kadrova Helsinške banke je ovdje na sastanku s našim glavnim direktorom. Znam da ćete mu se svidjeti. Sve možemo završiti do danas popodne!«

»Odlično!« odgovaram i ustajem. Hahaha! Bit ću bankar!

Tek kad smo stigle do pola hodnika, njezine su mi riječi doprle do mozga. Helsinška banka. Helsinška banka. To ne znači... Pa ne misli valjda...

»Jedva čekam da vas dvoje progovorite na finskom«, kaže Jill ljubazno dok se počinjemo uspinjati stubama. »Taj jezik uopće ne poznajem.«

O, moj Bože. *O, moj Bože.* Ne.

»Ali opet, ja sam beznadan slučaj za jezike«, dodaje tješeci me. »Ja nisam talentirana za to. Ni blizu vama!«

Osmjehujem joj se i nastavljam hodati. Ali srce mi tuče i jedva dišem. Sranje. Što ću sad? Jebi ga, što ću sad?

Skrećemo u drugi hodnik i mirno nastavljam niz drugi. I dobro mi je. Dok hodamo, dobro sam.

»Bilo je teško naučiti finski?« pita Jill.

»Ne baš«, odgovaram piskutavim glasom. »Otac... otac mi je napola Finac.«

»Da, i mislila sam da je tako nešto«, kaže Jill. »To baš i nije jezik koji bi se učilo u školi.« I slatko se nasmije.

Blago njoj, pomišljam. Nju ne vode na stratište. O, Bože, to je strašno. Ljudi prolaze kraj nas, pogledavaju me i smiješe mi se kao da žele reći: »Znači to je ona koja govori finski!«

Zašto sam napisala da tečno govorim finski? *Zašto?*

»Dobro ste?« pita Jill. »Niste nervozni?«

»Ma ne!« odgovaram odjednom i prisiljavam se nasmiješiti. »Nisam, naravno, nisam nervozna!«

Možda sve uspijem prikriti, sine mi. Pa neće tip valjda cijelo vrijeme razgovarati na finskom? Samo će reći »Haallo« ili kako god to ide na finskom, a ja ću odgovoriti

»Haallo« i onda ću, prije nego što on uspije išta reći, brzo nastaviti: »Znate, moje stručno znanje finskoga je malo zahrđale. Imate li što protiv da razgovaramo na engleskom?« A on će reći...

»Skoro smo stigle«, kaže Jill i smiješi mi se.

»Dobro«, odgovaram vedro i stišćem znojnu ruku još čvršće oko drške aktovke. O, Bože. Spasi me, molim te. Molim...

»Evo nas!« kaže i zastaje kod vrata s natpisom KONFERENCIJSKA DVORANA. Dvapat kuca, a onda otvara vrata. Prostorija je puna ljudi koji sjede oko stola i okreću se da bi me pogledali.

»Jan Virtanen«, kaže. »Ovo je Rebecca Bloomwood.«

Bradati muškarac ustaje, široko mi se smije i pruža ruku.

»Neiti Bloomwood«, kaže veselo. »On oikein hauska tavata. Pitaako paikkansa etta teilla on jonkinlainen yhteys Suomeen?«

Zurim bez riječi u njega, osjećajući kako crvenim. Svi u sobi čekaju moj odgovor.

»M... emmm... emmm Haallo!« podižem ruku, prijateljski mašem i smiješim se svima u sobi. Ali nitko ne uzvraća osmijeh.

»Emmm... moram ići...«, počinjem uzmicati. »Samo moram na...«

Okrećem se. I bježim.

Spustila sam se spustila u predvorje i počela puhati. Što ne čudi jer sam pretrčala pola maratona duž beskrajnih hodnika pokušavajući se izvući s ovog mjesta. Silazim niz zadnje stube (nisam mogla riskirati i ući u dizalo da se ne bi odjednom pojavila finska brigada), a onda sam zastala i duboko udahнула. Poravnala sam suknju, premjestila aktovku iz jedne znojne ruke u drugu i mirno krenula kroz predvorje prema vratima, kao da sam došla s nekog običnog, potpuno nespektakularnog sastanka. Ne gledam ni desno ni lijevo. Ne razmišljam o činjenici da sam potpuno uništila sve svoje izgleda da ikad postanem glavni bankar u Cityju. Razmišljam samo o tome kako ću stići do staklenih vrata i izići prije nego što itko...

»Rebecca!« iza mene je odjeknuo glas, a ja sam se sledila. Sranje. Uхватili su me.

»Haallo!« gutam slinu i okrećem se. »Haallo... Oh. Sranje... Bok.«

Luke Brandon.

Luke Brandon stoji ispred mene, gleda me čudnim pogledom kojim, kako se čini, uvijek gleda.

»Ne bih vas očekivao na ovakvom mjestu«, kaže. »Ne tražite valjda posao u Cityju?«

A zašto ne bih? On, možda, misli da nisam dovoljno pametna?

»Zapravo«, odgovaram s visoka, »razmišljam o promjeni posla. Možda se upustim u inozemno bankarstvo. Ili trgovinu terminskim ugovorima.«

»Stvarno?« pita. »Baš šteta.«

Šteta? Što to znači? Zašto bi bila šteta? Dok podižem pogled prema njemu, njegove tamne oči susreću se s mojima, a ja duboko u sebi osjećam treptaj. Odjednom, kao grom iz vedra neba, kroz glavu mi prostruje Clarine riječi. Luke Brandon je pitao da li imaš dečka.

»Što...«, nakašljam se. »Što vi radite ovdje?«

»O, mi često ovdje pronalazimo nove zaposlenike«, kaže. »Vrlo su efikasni. Bezdušni, ali efikasni.« Sliježe ramenima, a onda baca pogled prema mojoj sjajnoj aktovki. »Već su vam nešto našli?«

»Ovaj... imam nekoliko mogućnosti«, odgovaram. »Razmišljam o sljedećem koraku.«

A taj, budimo iskreni, vodi ravno kroz ova vrata.

»Aha«, kaže i zastaje. »Uzeli ste slobodan dan?«

»Jesam«, odgovaram. »Naravno.«

Pa što si on zamišlja? Da sam zbrisala na nekoliko sati i rekla da idem na presicu?

Što, zapravo, i nije loša ideja. Mogla bih to napraviti sljedeći put.

»Onda... što ćete sad raditi?« pita.

Nemoj reći »ništa«. Nikad ne reci »ništa«.

»Moram obaviti neke sitnice«, odgovaram. »Nazvati neke ljude, sastati se s drugima. I tako.«

»Ah«, kaže kimajući. »Da. Dobro. Neću vas zadržavati.« Oгледа se po predvorju. »I nadam se da će vam sve ispasti dobro. Što se posla tiče.«

»Hvala«, odgovaram i dobacujem mu poslovni osmijeh.

A onda je otišao, krenuo je prema vratima, a ja stojim s nezgrapnom aktovkom i osjećam se pomalo razočarano. Čekam da nestane, a onda polako i sama krećem prema vratima i izlazim na ulicu. Zastajem. Iskreno, ne znam što bih sad radila. Nekako sam planirala da ću cijeli dan telefonirati i svima se hvaliti fantastičnim novim poslom trgovca terminskim ugovorima. A umjesto toga... Ma, nema veze. Nećemo valjda sad o tome razmišljati.

Ali ja ne mogu cijeli dan mirno stajati na pločniku ispred Williama Greena. Netko bi mogao pomisliti da sam umjetnička instalacija. Krenem niz ulicu, razmišljajući kako ću uskoro doći do podzemne, a onda odlučiti što ću raditi. Dolazim do ugla i čekam zeleno, kad se kraj mene zaustavlja taksija.

»Znam da ste zaposleni i da morate mnogo toga obaviti«, glas Lukea Brandona dopire do mene, a ja u šoku podižem glavu. On već viri kroz prozor taksija, dok mu se tamne oči

GIGA

smiješe. »Ali ako imate kojih pola sata vremena... možda biste htjeli poći u šoping?«

Ovaj je dan nestvaran. Totalno nestvaran.

Ulazim u taksu, spuštam nespretnu aktovku na pod i sjedajući dobacujem Lukeu nervozan pogled. Već mi je pomalo žao. Što ako mi postavi pitanje o kamatama? Sto ako želi razgovarati o Bundesbanki ili o mogućnostima američkoga porasta? Ali on je samo vozaču rekao: »U Harrods, molim«.

Dok odlazimo, ne mogu zatomiti osmijeh. Ovo je baš cool. Mislila sam da ću morati ići doma i cijeli dan patiti sama — a umjesto toga idem u Harrods, a netko drugi plaća. Postoji li išta savršenije od toga?

Dok se vozimo gledam uličnu vrevu. Iako je ožujak, u izlozima je još od siječnja preostalo nekoliko natpisa RASPRODAJA, a ja gledam izložene stvari i pitam se ima li sniženja koja su mi promakla. Zastajemo ispred podružnice Lloyds banke. Besposleno gledam kroz prozor u ljude koji stoje u redu u banci i odjednom progovaram: »Znate što? I banke bi morale imati siječnjaške rasprodaje. Svi drugi ih imaju.«

Trenutak tišine, a ja podižem pogled i vidim zbunjenost na licu Lukea Brandona.

»Banke?« pita.

»Zašto ne?« branim se. »Mogle bi sniziti provizije na mjesec dana ili nešto slično. A mogle bi to napraviti i stambene štedionice. Zamislite velike plakate na izlozima: 'Sniženje cijena'...«

Trenutak razmišljam. »Ili bi mogli imati travnjaške rasprodaje, nakon završetka porezne godine. To bi mogle napraviti i investicijske kuće. 'Sniženje od pedeset posto u nizu izabranih fondova.'«

»Rasprodaja zajedničkih fondova«, kaže Luke Brandon polako. »Popust na sve provizije.«

»Baš tako«, kažem. »Svi puše rasprodaje. Čak i bogataši.«

Taksi produžuje, a ja kroz prozor gledam ženu u pre-divnom bijelom kaputu pitajući se gdje ga je nabavila. Možda u Harrodsu. Možda bih i ja morala kupiti bijeli kaput. Cijelu ću zimu nositi samo bijelo. Sniježno bijeli kaput i bijeli krzneni šešir. Ljudi će me početi zvati »Djevojka u bijelom kaputu«.

Kad sam se opet okrenula, Luke je nešto zapisivao u tekicu. Pogledao me na trenutak, a onda rekao:

»Rebecca, vi stvarno želite napustiti novinarstvo?«

»Oh«, odgovaram neodređeno. Iskreno, potpuno sam zaboravila na napuštanje novinarstva.

»Ne znam. Možda.«

»I stvarno mislite da bi vam bankarstvo više odgovaralo?«

»Tko zna?« odgovaram osjećajući se pomalo uznemireno zbog tog tona. Njemu je dobro. On ne mora razmišljati o karijeri — on ima svoju multimilijunsku kompaniju. A ja imam samo svoj multimilijunski dug. »Elly Granger odlazi iz *Investitorskog tjednika*«, dodajem.

»Pridružiti će se Wetherbyju kao upraviteljica fonda.«

»Čuo sam«, kaže. »Ali vi niste nimalo slični Elly Granger«

Stvarno? Ovaj me komentar intrigira. Ako nisam kao Elly, kakva sam onda? Možda stvarno cool kao Kristin Scott Thomas.

»Vi imate mašte«, dodaje Luke. »Ona nema.«

Ideš! Zinula sam. Luke Brandon misli da imam mašte? Ma daj. To je dobro, jelda? To je, zapravo, prilično laskavo. *Vi imate mašte*. Mmm, da, to mi se sviđa. Jedino...

Čekaj malo. To nije pristojan način da mi kaže kako sam glupa? Ili lažljivica? Nešto kao »kreativno računovodstvo«. Možda pokušava reći da nijedan moj članak nije točan.

O, Bože, sad ne znam da li moram biti zadovoljna ili ne.

Kako bih prikrila neugodu, pogledala sam kroz prozor. Zastali smo na semaforu, a široka žena u trenirci od ružičastog velura pokušava prijeći ulicu. Nosi nekoliko vrećica i mopsa i stalno joj nešto ispada iz ruke pa to mora spustiti. To je tako frustrirajuće. Gotovo sam poželjela

GIGA

iskočiti i pomoći joj. Onda joj je odjednom ispala vrećica i pala na pod. Otvorila se, a iz nje su se niz cestu otkotrljale tri goleme kutije sladoleda.

Ne smij se, upozoravam samu sebe. Budi odrasla. Ne smije se. Stisnula sam usnice, ali ne mogu suspregnuti smijeh.

Pogledam Lukea. I njegove su usnice stisnute.

A kad je žena počela trčati niz cestu za sladoledom, a mops za njom — više nisam mogla. Morala sam se nasmijati. A kad je mops stigao do sladoleda prije nje i počeo zubima otvarati kutiju, mislila sam da ću umrijeti od smijeha. Pogledala sam Lukea i ne mogu vjerovati. I on se nemoćno smije, otirući suze s lica. Bože, nisam mislila da se Luke Brandon ikad smije.

»O, Bože«, uspjela sam reći. »Znam da se ne bih smjela smijati drugima. Ali...«

»Pas!« Luke se opet počinje smijati. »Blesavi pas!«

»A tek odjeća!« stresla sam se dok smo prolazili kraj ružičaste žene. Naginje se nad sladoled, a golema ružičasta stražnjica strši u zrak. »Žao mi je, ali trenirke od ružičastog veiura morale bi se zabraniti.«

»Slažem se«, kaže Luke ozbiljno kimajući. »Odsad pa nadalje trenirke od ružičastog veiura su zabranjene. A s njima i kravate.«

»I šlic na muškom slipu«, bubnem bez razmišljanja i pocrvenim. Kako sam mogla spomenuti muške gaće pred Lukeom Brandonom? »I kokice s okusom karamela«, brzo dodajem.

»Može«, kaže Luke. »Znači zabranjujemo trenirke od ružičastog veiura, kravate, šlic na gaćama, kokice s okusom karamela...«

»I burzovne špekulante bez sitniša«, do nas dopire taksistov glas.

»Pošteno«, kaže Luke sliježući ramenima. »Spekulante bez sitniša.«

»I špekulante koji povraćaju. Ti su najgori.«

»OK...«

»I špekulante koji ne znaju kamo idu.«

Luke i ja se gledamo i opet počinjemo cerekati.

»I špekulante koji ne znaju engleski. Ti te mogu izluditi.«

»Dobro«, kaže Luke. »Znači... većinu špekulanata.«

»Nemojte me krivo shvatiti«, kaže taksist. »Nemam ništa protiv stranaca...« Zaustavlja ispred Harrodsa. »Evo nas. Idete u šoping, ha?«

»Točno«, kaže Luke vadeći novčanik.

»I — što tražite?«

Pogledala sam Lukea u očekivanju. Nije mi rekao što ćemo kupovati. Odjeću? Novi aftershave? Hoću li smjeti pomirisati njegov obraz? (Ne bih imala ništa protiv, zapravo.) Namještaj? Nešto dosadno kao novi stol?

»Kovčege«, odgovara i pruža vozaču deset funti. »Zadržite sitniš.«

Putne torbe! Kovčege, torbe i slične stvari. Dok lutam odjelom i gledam kovčege Louis Vuitton i torbe od teleće kože, prilično sam zatečena. Šokirana samom sobom. Kovčezi. Kako se, zaboga, toga nikad nisam sjetila?

Sad vam moram sve objasniti. Već godinama se ponašam u skladu s neformalnim ciklusom šopinga. To je slično ciklusima usjeva na polju. Samo što moji ciklusi, umjesto pšenica-kukuruz-ječam-nezasijano, idu odjeća-šminka-cipele-odjeća. (Obično se ne zamaram nezasijanim.) Šoping je zapravo jako sličan obrađivanju polja. Ne možeš stalno kupovati isto — moraš mijenjati. Inače ti postane dosadno i prestaneš uživati.

A ja sam mislila da je moj šoping raznolik. Mislila sam da sam pokrila sva područja. Da budem iskrena, bila sam prilično ponosna. Ali, gle što sam cijelo vrijeme propuštala. Gle za što sam samu sebe zalddala. Potresla me činjenica koliko sam prigode bacila kroz prozor... Nesigurnim koracima odlazim u kut i sjednem na postolje prekriveno tepihom, odmah uz crveni kožni neseser.

Kako sam mogla tako dugo zanemarivati kovčege? Kako sam mogla tako veselo živjeti

GIGA

zanemarujući cijeli maloprodajni sektori

»Onda... što misliš?« kaže Luke prilazeći mi. »Sto se isplati kupiti?«

A sad se, naravno, osjećam kao, varalica. Zašto ne kupujemo neku dobru bijelu košulju ili kašmirski šal? Možda kremu za ruke? Mogla bih mu dati vrlo kompetentan savjeti pa čak i navesti cijene. Ali kovčezi. Ja sam početnik na tom polju.

»Pa«, počinjem štedeći vrijeme. »Ovisi. Svi izgledaju sjajno.«

»Slažem se.« Prati moj pogled po odjelu. »Ali koji bi ti izabrala? Kad bi morala kupiti jedan od ovih kovčega, koji bi izabrala?«

Ne valja. Ne mogu blefirati.

»Iskreno«, kažem, »ovo nije moje pravo područje.«

»A što to?« pita kao da mi ne vjeruje. »Šoping?«

»Kovčezi«, objašnjavam. »Tom području ne posvećujem previše vremena. Morala sam, znam, ali...«

»Ma ništa zato«, odgovara Luke i smiješi se. »Kao nestručna osoba, koji bi izabrala?«

E, to je već nešto drugo.

»Hmm«, službeno ustajem i kažem: »Pogledajmo ih bolje.«

Bože, kako smo se zabavljali! Poslagali smo osam kovčega jedan uz drugi i ocijenili im izgled, težinu, kvalitetu podstave, broj unutarnjih džepova i kvalitetu kotačića. (To sam ispitala hodajući po odjelu i povlačeći kovčeg za sobom. U tom je trenutku prodavač odustao i pustio nas da uživamo.) Zatim smo gledali postoji li i ista takva torba i ocjenjivali i to.

Činilo se da Lukea ne zanimaju cijene. Sto je prokleta dobro jer su apsolutno astronomske — i na prvi pogled tako zastrašujuće da sam skoro pobjegla. Nevjerojatno kako brzo tisuću funti počne izgledati kao razumna cijena za kovčeg — posebno zato što sanduk s monogramom Louisa Vuittona stoji deset puta toliko. Nakon nekog vremena počela sam najozbiljnije razmišljati o tome da investiram u kvalitetan kovčeg i odbacim staru ofucanu platnenu torbu. Ali danas je Luke u šoping, a ne ja. I, čudno, gotovo je zabavnije birati za drugog nego za sebe. Napokon smo izbor suzili na tamnozeleni kožni kovčeg s predivnim valjkastim kotačićima i kovčeg od blijede bež teleće kože, malo teži, ali s nevjerojatno lijepom svilenom podstavom s kojega jednostavno nisam mogla skinuti pogled. Ima istu torbu i neser... koji su jednako predivni. Bože, da ja kupujem, ja bih...

Ali, opet, ne ovisi o meni. Luke kupuje kovčeg. On će izabrati. Sjednemo na pod jedno uz drugo i gledamo ih.

»Čini se da bi zeleni bio praktičniji«, kaže Luke na kraju.

»Mmm«, odgovaram neobavezno. »Pretpostavljam.«

»Lakši je... i ima bolje kotačiće.«

»Mmm.«

»A ta blijeda teleća koža vjerojatno će biti puna mrlja za nekoliko minuta. Zeleno je mnogo razumnija boja.«

»Mmm«, odgovaram pokušavajući se složiti s njim.

Zagonetno me pogleda i kaže: »Dobro. Mislim da smo izabrali.« A onda, još sjedeći na podu, poziva prodavača.

»Izvolite, gospodine«, kaže prodavač, a Luke mu kim-ne.

»Kupio bih jedan od ovih blijedobež kovčega, molim.«

»O!« uzvikujem i ne mogu se prestati smijati od zadovoljstva. »Kupit ćeš onaj koji se meni najviše sviđao!«

»Životno pravilo«, kaže Luke ustajući i otesajući hlače. »Ako si se potrudio i nekoga pitao za savjet, onda se potruđi i poslušaj ga.«

»Ali ja nisam rekla koji...«

»Nisi morala«, odgovorio je Luke pružajući mi ruku i podižući me. »Tvoji 'mmmovi' su sve

GIGA

pokazali.«

Ruka mu je iznenađujuće snažna, a dok me povlači na noge, osjećam žmarce u želucu. Lijepo miriše. Po nekom skupom aftershaveu koji ne prepoznajem. Na trenutak nijedno od nas nije ništa reklo.

»Dobro«, rekao je Luke napokon. »Sad bih morao platiti.«

»Da«, odgovaram glupo se osjećajući nervoznom. »Morao bi.«

Odlazi do blagajne i razgovara s prodavačem, a ja virim u izložene kožne kovčege i odjednom se osjećam čudno. Hoću reći, šoping je sad gotov. Što je dalje na redu?

Pristojno ćemo se pozdraviti. Luke će se vjerojatno morati vratiti u ured. Ne može cijeli dan izgubiti na šoping. A ako me pita što ću sad, razmišljam, reći ću mu da imam posla. Pretvarat ću se da imam neki neizbježan dogovor ili nešto.

»Sve je riješeno«, kaže vraćajući se. »Rebecca, jako sam ti zahvalan za pomoć.«

»Super«, rekla sam veselo. »Ja sad moram...«

»Htio sam te pitati«, rekao je Luke prije nego što sam uspjela nastaviti. »Bi li nešto pojela?«

Ovo se polako pretvara u moj savršen dan. Šoping u Harrodsu — i objed u Harvey Nicholisu. Može li bolje?! Otišli smo ravno u restoran na petom katu, a Luke je naručio bocu dobro ohlađenog bijelog vina i podignuo čašu u zdravicu.

»Za kovčege«, kaže i nasmije se.

»Za kovčege«, odgovaram veselo i otpijam gutljaj. Nikad u životu nisam pila bolje vino. Luke uzima jelovnik i počinje ga čitati. I ja uzimam svoj, ali, iskreno, nemam pojma što čitam.

Samo sjedim i blistam od radosti kao Ready Brek klinac. Veselo gledam oko sebe otmjene žene koje dolaze ovamo na objed, primjećujem njihovu odjeću i pitam se gdje je ona djevojka preko puta nabavila ružičaste čizme. A sad, ne znam zašto, razmišljam o onoj simpatičnoj dopisnici koju mi je Luke poslao. I pitam se je li to bilo prijateljski ili... ili nešto drugo.

Na tu pomisao želudac mi se zgrčio tako snažno da mi je gotovo pozlilo pa sam na brzinu otpila još gutljaj vina. Veliki gutljaj. Zatim sam spustila čašu, prebrajala do pet i usput rekla:

»Hvala ti na dopisnici.«

»Molim?« pita i podiže pogled. »A, nema na čemu.« Uzima čašu i pije vino. »Bilo mi je drago kad smo se sreli one večeri.«

»To je sjajno mjesto«, odgovaram. »Sjajno je za skakutanje od stola do stola.«

Čim sam to rekla, osjetila sam kako crvenim. Ali Luke se samo smiješi i kaže: »Točno.«

Zatim spušta čašu i veli: »Jesi izabrala?«

»Hm...«, odgovaram brzo pogledavši jelovnik. »Mislim da ću naručiti samo... emmm... riblje štapiće. I veliku salatu.«

Sranje, sad sam primijetila lignje. To sam trebala naručiti. Ali sad je prekasno.

»Dobar izbor«, odgovara Luke smiješeći mi se. »I još jednom hvala što si išla sa mnom.

Uvijek je dobro pitati još nekoga za mišljenje.«

»Nema problema!«, vedro odgovaram i otpijam još vina. »Nadam se da će ti kovčeg dobro služiti.«

»O, nije za mene«, odgovorio je nakon stanke. »Kupio sam ga za Sachu.«

»Aha«, zadovoljno kažem. »Tko je Sacha? Tvoja sestra?«

»Moja cura«, kaže Luke i okreće se kako bi pozvao konobara.

Zurim u njega i ne mogu se ni pomaknuti.

Njegova cura. Pomogla sam mu da izabere kovčeg za curu.

Odjednom više nisam gladna. Ne želim riblje štapiće i veliku salatu. Moj sretni Ready Brek sjaj blijedi, a ispod njega mi je hladno i osjećam se glupo. Luke Brandon ima curu. Naravno. Neku lijepu, otmjenu curu koja se zove Sacha, ima manikirane nokte i putuje sa skupim kovčezima. Ja sam ispala glupa, ha? Morala sam znati da negdje postoji neka Sacha. Pa to je

GIGA

očito.

Ali... ali nije bilo očito. Zapravo, uopće nije očito. Luke cijelo jutro curu nije ni spomenuo. Zašto? Zašto nije odmah rekao da je kovčeg za njegovu curu? Zašto je dopustio da u Harrodsu sjedim kraj njega na podu, smijem se i hodam gore-dolje isprobavajući kotačiće? Ne bih se tako ponašala da sam znala da kovčeg kupujemo za njegovu djevojku. I on je to sigurno znao. Hladno mi je. Sve je ovo naopako.

»Dobro si?« pita Luke i opet se okreće prema meni.

»Nisam«, izleti mi. »Ne, nisam. Nisi mi rekao da je kovčeg za tvoju curu. Nisi mi čak ni rekao da imaš curu.«

O, Bože. Zabrljala sam. Nisam cool. Ali, nekako mi je svejedno.

»Aha«, rekao je Luke nakon stanke. Uzeo je komadić kruha i počeo ga lomiti prstima, a onda je podignuo pogled. »Sacha i ja smo već neko vrijeme zajedno«, odgovara pristojno. »Oprosti, ako si stekla... drukčiji dojam.«

Ponaša se pokroviteljski. To ne podnosim.

»To nije bitno«, odgovaram osjećajući kako mi obrazi poprimaju boju cikle. »To... nije u redu.«

»Nije u redu?« pita kao da se zabavlja.

»Morao si mi reći da biramo kovčeg za tvoju curu«, odgovaram nepopustljivo i zurim u stol.

»Sve bi bilo... drukčije.«

Trenutak šutnje. Podižem pogled i vidim kako me Luke gleda kao da sam luda.

»Rebecca«, kaže, »sad pretjeruješ. Htio sam tvoje mišljenje o kovčegu i to je sve.«

»A hoćeš li reći curi da si tražio moj savjet?«

»Naravno!« kaže Luke i nasmije se. »Mislim da će se dobro zabavljati.«

I šutke ga gledam i osjećam kako me preplavljuje poniženje. Grlo mi se steže, a bol u grudima sve je snažnija. *Zabavljati*. Sacha će se zabavljati kad joj ispriča o meni.

Naravno. Koga ne bi zabavljala priča o djevojci koja je cijelo jutro hodala gore-dolje po Harrodsu i isprobavala kovčege za drugu ženu? O djevojci koja je sve pogrešno razumjela. O glupoj djevojci koja je pomislila da se sviđa Lukeu Brandonu.

Progutala sam slinu jer mi je zlo od poniženja. Tek sad mi je postalo jasno kako me doživljava Luke Brandon.

Kako me svi doživljavaju. Ja sam pajac. Luda koja sve pogrešno razumije i nasmijava ljude. Djevojka koja ne zna da su se SBG i Rutland banka spojili. Djevojka koju nitko ni slučajno ne bi ozbiljno doživio. Luke se nije ni potrudio reći mi da je kovčeg za njegovu curu jer to nije bitno. Pozvao me na objed jer nema što raditi — i vjerojatno zato što misli da bih mogla napraviti nešto smiješno, recimo ispustiti vilicu, čemu bi se mogao smijati kad se vrati u ured.

»Oprosti«, govorim drhtavim glasom i ustajem. »Ipak nemam vremena za objed.«

»Rebecca, ne budi luda!« kaže Luke. »Čuj, žao mi je što nisi znala da imam curu.« Zagonetno je podignuo obrve, a ja sam ga poželjela tresnuti. »Ali ipak možemo biti prijatelji.«

»Ne možemo«, odgovaram kruto, svjesna da mi je glas promukao, a pogled sve stroži. »Ne, ne možemo. Prijatelji se međusobno poštuju. A ti mene ne poštuješ, zar ne, Luke? Ja sam za tebe klaun. Bezvrijedni klaun. Ali...«, gutam slinu. »Ali ja to nisam.«

I prije nego što je stigao bilo što reći, ja sam se okrenula i brzo krenula kroz restoran, napola zasljepljena suzama razočaranja.

GIGA

PGNI PRVA BANKA - VISA

7 Camel Square
Liverpool LI 5NP

Gđa. Rebecca Bloomwood
Stan 2
4 Burney Road
London'SW6 8FD

20. ožujka 2000.

Poštovana gospodo Bloomwood,

PGNI Prva banka — VISA kartica br. 1475839204847586

Zahvaljujemo Vam na uplati od £10,00 koju smo danas primili.

Kako sam Vas već nekoliko puta upozorio, minimalna potrebna uplata iznosi £105,40.

Tako da je Vaš račun trenutačno u prekoračenju za £95, 40. Unaprijed zahvaljujem na što bržoj uplati.

Ne dobijemo li zadovoljavajuću uplatu u roku od sedam dana, poduzet ćemo nove korake.

S poštovanjem

Peter Johnson,
odjel za korisničke račune

GIGA

LONDONSKA BANKA
London House Mill Street EC3R 4DW

Gđa Rebecca Boomwood
Stan 2
4 Burney Road
London SW6 8FD

20. ožujka 2000.

Poštovana gospođo Boomwood!

Pomislite samo...

Koliku bi promjenu u Vaš život unio osobni zajam?

Možda novi automobil, brod, preinake u Vašem domu. Ili možda samo mir jer će svi oni računi napokon biti podmireni.

Londonska banka nudi zajmove za gotovo sve namjene — zato ne čekajte! Učinite svoj život onakvim kakav zaslužujete.

Da biste dobili zajam Londonske banke, ne morate čak ni ispuniti obrazac. Jednostavno nazovite našu ljubaznu 24-satnu službu na broj

0100 45 46 47 48

i nama prepustite sve ostalo.

Pomislite samo...

Veselimo se Vašem pozivu.

S poštovanjem

Sue Skepper,
voditelj službe marketinga

P. S. Zašto biste čekali? Odmah podignite slušalicu i nazovite 0100 45 46 47 48. Ne može biti lakše.

Kad sam se tog popodneva vratila doma, bila sam umorna i jadna. Odjednom su se poslovi u bankama i Harrods s Lukeom Brandonom činili kilometrima daleko. Stvarni život ne sastoji se od vožnje taksijem po Knightsbridgeu i biranja kovčega vrijednih tisuću funti. Ovo je stvarni život. Mali stan koji još smrdi po curryju i hrpa zlokobnih pisama iz banke s kojima ne znam što bih.

Guram ključ u bravu, otvaram vrata i čujem Suze kako viče: »To si ti, Bex?«

»Jesam!«, odgovaram pokušavajući zvučati veselo. »Gdje si?«

»Tu sam«, govori pojavljujući se na vratima moje sobe. Lice joj je ružičasto, a oči joj se sjaje.

»Imam iznenađenje za tebe. Pogodi što je!«

»Što?« pitam spuštajući aktovku. Iskreno, nisam raspoložena za jedno od Suzinih iznenađenja. Vjerojatno mi je preselila krevet na neko drugo mjesto ili nešto slično. A ja samo želim sjesti, popiti čaj i nešto pojesti. Nisam ništa jela.

»Dođi, pokazat ću ti... Ne, prvo zažmiri. Vodit ću te.«

»OK«, oklijevam. Zatvaram oči i pružam joj ruku. Počinjemo ići niz hodnik — i, naravno, kako se bližimo mojoj sobi, protiv svoje volje počinjem osjećati uzbuđenje. Uvijek nasjednem na takve stvari.

»Evo! Sad možeš pogledati!«

Otvaram oči i zbunjeno gledam po sobi pitajući se kakvu je ludost sad Suze napravila. Bar nije obojila zidove niti je dirala zastore, a moj kompjutor je isključen. Pa što je onda...

I tad sam ih ugledala. Na krevetu. Hrpe okvira. Svi savršeno sastavljeni, bez iskrivljenih kutova i s trakama zalijepljenim baš tamo gdje treba. Ne mogu vjerovati. Mora ih biti najmanje...

»Napravila sam ih sto«, govori Suze iza mene. »A sutra ću napraviti ostatak! Jelda su fantastični?« Okrećem se i zapanjeno zurim u nju.

»Ti... ti si ih sve napravila?«

»Jesam!« odgovara ponosno. »Bilo je lako kad sam uhvatila ritam. Radila sam i gledala *Morning Coffee*. O, da si me bar i ti gledala. Dio kad su se uključivali i gledatelji bio je jako dobar — tema su bili muškarci u ženskoj odjeći! Javio se jedan tip...«

»Čekaj«, rekla sam pokušavajući doći k sebi. »Čekaj, Suze, ne razumijem. Sigurno si ih radila sto godina.« Ne mogu vjerovati i opet gledam okvire. »Zašto.... zašto si, zaboga...«

»Pa tebi baš nije išlo«, odgovara Suze ljubazno. »Samo sam ti htjela pomoći.«

»Pomoći«, ponavljam slabim glasom.

»Ostatak ću napraviti sutra, a onda ću nazvati dostavu«, kaže Suze. »Znaš, ovaj način je jako dobar. Ne moraš ih slati poštom. Oni dolaze po njih! A zatim će ti poslati ček. Moralo bi biti oko 284 funti. Prilično dobro, ha?«

»Čekaj«, okrenula sam se. »Kako to misliš — meni će poslati ček?« Suze me gleda kao da sam glupa.

»Pa zato, Bex, jer su to tvoji okviri.«

»Ali ti si ih napravila! Suze, ti bi morala dobiti novac!«

»Ali ja sam ih napravila za tebe!« kaže Suze i zuri u mene. »Napravila sam ih zato da možeš dobiti svojih tristo funti!«

Šutke je gledam i odjednom osjećam kako mi se grlo steže. Suze je sve te okvire napravila za mene. Polako sjedam na krevet, podižem jedan okvir i prelazim prstom preko tkanine. Savršeni su. Mogla bi ih poslati u Liberty's.

»Suze, to je tvoj novac, a ne moj«, kažem joj na kraju. »To je sad tvoj projekt.«

»Varaš se«, kaže Suze i pobjednički me gleda. »Ja imam svoj projekt.«

Prilazi krevetu, rukom poseže iza hrpe gotovih okvira i nešto izvlači. Okvir za fotografije — ali nimalo sličan Divnim okvirima. Obložen je sivom paperjastom tkaninom, na vrhu je

GIGA

ružičastim slovima ispisana riječ ANGEL, a u kutovima su mali srebrni pomponi. To je najbolji, najkičastiji okvir koji sam ikad vidjela.

»Sviđa ti se?« pita pomalo nervozno.

»Jako mi se sviđa!« kažem i uzimam joj ga iz ruke da bih ga bolje pogledala. »Gdje si ga nabavila?«

»Nisam ga nabavila«, kaže. »Napravila sam ga.

»Molim?« zurim u nju. »Ti si... ovo napravila.«

»Jesam. Dok sam gledala *Susjede*. Zapravo, bilo je strašno. Beth je doznala za Joeya i Skve.« Zinula sam. Kako je Suze odjednom ispala tako talentirana?

»I, što misliš?« pita uzimajući okvir i okrećući ga među prstima. »Misliš da bih ga mogla prodati?«

Bi li ga mogla prodati?

»Suze«, odgovaram prilično ozbiljno. »Bit ćeš milijunašica.«

A ostatak večeri smo se opijale i planirale Suzinu karijeru poslovne žene u stilu Anite Roddick. Prilično smo se zanijele kad smo počele odlučivati o tome hoće li nositi Chanel ili Pradu na audijenciju kraljici — a do trenutka kad sam odlazila u krevet, potpuno sam zaboravila Lukea Brandona, Helsinšku banku i ostatak današnje katastrofe.

Ali sljedeće jutro sve mi se vratilo kao film strave. Probudila sam se blijeda i potresena. Da sam bar mogla uzeti bolovanje. Ne želim na posao. Želim ostati doma pod poplunom, gledati dnevni TV program i igrati se sa Suze bogate poduzetnice.

Ali ovo je onaj tjedan u mjesecu kad imamo najviše posla i Philip neće povjerovati da sam bolesna.

Tako sam se nekako izvukla iz kreveta, navukla odjeću i odvukla se do podzemne. Kod Lucia sam kupila super veliki cappuccino, pecivo i čokoladni kolač. Baš me briga ako se udebljam. Trebam šećera, kofeina i čokolade — i to što prije.

Na sreću, takva je gužva da nitko previše ne govori pa ne moram cijeloj redakciji prepričavati što sam jučer radila. Clare nešto tipka, a na mojem stolu stoji brdo korigiranih stranica, spremnih za još jednu provjeru. Pogledala sam e-mail — nema poruke — uspravljam se na stolcu, uzimam prvu stranicu i čitam.

»Odmjeravanje rizika i dobiti na burzi može biti vrlo opasno, posebno za početnika.«

O, Bože kako je to dosadno.

»Iako prihodi u nekim sektorima tržišta mogu biti visoki, ništa nikad nije zajamčeno — a što se tiče malog ulagača...«

»Rebecca?« podižem pogled i vidim Philipa kako se približava mojem stolu s papirom u ruci. Ne izgleda baš sretan i u jednom strašnom trenutku pomišljam kako je razgovarao s Jill Foxton iz Williama Greena, sve otkrio i sad mi nosi moj P45. Ali dok se približava, vidim da je to neko dosadno priopćenje.

»Hoću da odeš na ovo umjesto mene«, kaže. »U petak, Ja bih sam otišao, ali ću imati gužvu ovdje u marketingu,«

»Oh«, odgovaram oduševljeno i uzimam papir. »OK. A što je to?«

»Sajam osobnog bankarstva u Olimpiji«, kaže. »To uvijek pokrivamo.«

Zijev. Zijev zijev zijev...

»Barclay u podne ima primanje. Poslužuju šampanjac«, dodaje.

»O, super!« odgovaram s mnogo više zanimanja. »Dobro onda. Zvuči prilično dobro. A što je to zapravo...«

Spuštam pogled prema papiru i srce mi zastaje dok zurim u logo Brandon Communications na vrhu stranice.

»To je, zapravo, samo veliki sajam«, kaže Philip. »Svi sektori osobnog bankarstva.

Razgovori, predavanja i slično. Pokrij sve što ti se učini zanimljivim. Prepuštam tebi.«

»OK«, odgovaram nakon stanke. »Može.«

GIGA

Baš me briga što će Luke Brandon možda biti tamo. Jednostavno ću ga ignorirati. Pokazat ću mu onoliko poštovanja koliko je on pokazao meni. A ako pokuša razgovarati sa mnom, odlučno ću dignuti bradu u zrak i okrenuti mu leđa, a onda...

»Kako napreduje korektura?« pita Philip.

»Sjajno«, odgovaram i podižem list s vrha. »Uskoro će biti gotova.« Kima glavom i odlazi, a ja ponovno počinjem čitati.

»... za malog ulagača, rizik povezan s takvim dionicama može biti veći od moguće nagrade.« O, Bože, kako je to dosadno. Ne mogu se usredotočiti čak ni na značenje tih riječi.

»Sve više ulagača zato traži tržište dionica s visokim stupnjem sigurnosti. Jedna je mogućnost investirati u Tracker fond, koji automatski u bilo kojem trenutku 'vuče' najvećih 100 kompanija...«

Hmm. Zapravo, to mi je dalo ideju. Uzimam adresar, listam i okrećem novi Ellyn izravni telefon u Wetherbyju.

»Eleanor Granger«, javlja se, a glas joj je malo dalek i kao da ima jeku. Valjda je loša linija.

»Bok, Elly. Becky«, kažem joj. »Čuj, što se dogodilo s Tracker čokoladicama. Baš su mljac, jelda? I nisam ih jela sve od...«

S druge strane linije začuje se neki zvuk, a ja zurim u čudu. U daljini čujem Elly kako govori:

»Oprosti. Neću dugo...«

»Becky!« sikće u telefon. »Na telefonu mi je bio uključen zvučnik! Šef mi je bio u uredu.«

»O, Bože«, zgrozila sam se. »Oprosti! Još je tamo?«

»Nije«, odgovara Elly i uzdiše. »Bog zna što sad misli o meni.«

»Pa valjda čovjek ima smisla za humor«, umirujem je.

Elly ne odgovara.

»No dobro«, ponavljam nesigurnije. »Imaš vremena za piće pod pauzom?«

»Ne baš«, odgovara. »Oprosti, Becky, stvarno moram ići.« I spušta slušalicu.

Mene više nitko ne voli. Odjednom osjećam hladnoću i drhtim. Još više se skupljam na stolcu. O, Bože, kako mrzim današnji dan! Sve mrzim. Idem ja dooomaaaaaaa-aaaaaaa!

Ali, kad je stigao petak, osjećala sam se mnogo bolje. Ovo je uglavnom zato što je danas:

1. Petak.
2. Cijeli dan sam izvan redakcije.
3. Jučer je nazvala Elly i veli da joj je žao što je tako naglo prekinula, ali netko joj je ušao u ured dok smo razgovarale. I doći će na Sajam bankarstva.

A osim toga:

4. Potpuno sam zaboravila incident s Lukeom Brandonom. Uostalom, koga još on zanima? I tako, dok se spremam osjećam se prilično živahno i optimistično. Obukla sam novu sivu vesticu na kratku crnu bluzu i nove čizme iz Hobbsa — od tamnosivog antilopa — i, moram reći, u njima izgledam fantastično. Bože, kako volim novu odjeću! Kad bi bar svi mogli svaki dan nositi novu odjeću, pretpostavljam da depresije više ne bi ni bilo.

Baš kad sam krenula za mene je stigla hrpa pisama. Nekoliko ih je izgledalo kao račun, a jedno je opet iz Endwich banke. Ali imam novo mudro rješenje za sva ta zlokobna pisma: jednostavno ih odlažem u ladicu od toaletnog stolića i tamo zatvaram. I stvarno djeluje. Kako zalupim ladicu i krenem iz stana, već sam ih sva zaboravila.

Kad sam stigla na konferenciju, već je bila gužva. Kad sam rekla ime na recepciji, dobila sam veliku, sjajnu vrećicu s logom HSBC-a sa strane. U njoj je bila gomila materijala s fotografijama svih organizatora konferencije kako šampanjcem nazdravljaju jedni drugima (da, baš, kao da ćemo to iskoristiti u časopisu), bon za dva pića na štandu Alijanse Sunce, tiket za lutriju s nagradom vrijednom tisuću funti (uloženu u fond po mom izboru), veliku reklamnu lizaljku Eastgate osiguranja i značku sa svojim imenom i natpisom press. Unutra je i

GIGA

omotnica s ulaznicom za Barclayjevo primanje koju sam brižno pospremila u torbu. Zatim sam pričvrstila badge s imenom i počela kružiti.

Obično se, naravno, badge s imenom odmah baci. Ali na ovakvim mjestima imaš badge s natpisom PRESS, ljudi se bacaju na tebe i obasipaju te besplatnim stvarima. Cesto su to dosadni prospekti o planovima štednje, ali neki daju poklone i grickalice. Tako sam za jedan sat skupila dvije olovke, nož za otvaranje pisama, kutijicu Ferrero Rocher čokoladica, balon s natpisom »Štedi i prosperiraj«, majicu s crtežom neke tvrtke za mobitele. A popila sam i dva besplatna cappuccina, pojela *pain au chocolat*, neko žestoko piće (od štedionice Somerset), paketić Smartiesa i popila svoj Pimm's kod Alijanse Sunce. (Nisam zapisala nijednu bilješku ni postavila pitanje — ali ništa zato. Uvijek mogu nešto prepisati iz materijala.)

Vidjela sam ljude kako nose zgodne srebrne stolne satove, a i meni bi dobro došao jedan takav pa lutam uokolo pokušavajući odgonetnuti iz kojeg smjera dolaze. Kad odjednom začujem glas:

»Becky!«

Podižem pogled — Elly! Stoji kraj Wetherbyjeva štanda s nekoliko tipova u odijelima i maše mi da dođem.

»Bok!« pozdravljam je oduševljeno. »Kako si?«

»Dobro!« odgovara i smiješi mi se. »Stvarno mi je jako dobro.« A tako i izgleda, moram priznati. Na sebi ima jarko crvenu suknju (Karen Millen, nema dvojbe) i jako zgodne cipele tupa vrha, a kosu je zalizala na zatiljak. Ja jedino ne bih izabrala te naušnice. Zašto sad odjednom nosi biserne naušnice? Možda se samo želi stopiti s ostalima.

»Bože, ne mogu vjerovati da si i ti jedna od njih!« dobacujem joj nešto tiše. »Još malo pa ću te intervjuirati!« Ozbiljno nagnjem glavu kao Martin Bashir iz *Panorame*. »Gospođo Davies, možete li mi reći nešto o ciljevima i načelima investicija Wetherby?«

Elly se smije — a onda pruža ruku prema kutiji koja stoji uz nju.

»Dat ću ti ovo«, kaže i pruža mi brošuru.

»O, hvala«, odgovaram ironično i guram je u vrećicu. Pretpostavljam da se mora pokazati pred kolegama.

»Sad je prilično uzbudljivo u Wetherbyju«, nastavlja Elly. »Znaš da pokrećemo niz novih fondova sljedeći mjesec? Mislim da ih je pet. Razvoj — UK, Izgledi — UK, Razvoj — Europa, Izgledi — Europa i...«

Zašto ona to meni govori?

»Elly...«

»I Razvoj — Amerika!« pobjednički završava nabranje. U njezinu pogledu nema ni tračka duhovitosti.

»Super«, odgovaram nakon stanke. »Pa to zvuči... fantastično!«

»Mogu se dogovoriti s našim ljudima zaduženim za PR da te nazovu, ako hoćeš«, kaže. »Da ti daju još koji podatak.«

Molim ?

»Ne«, odgovaram brzo. »Ne, ne treba. A što... emmm radiš poslije? Idemo nešto popiti?«

»Ne mogu«, ispričava se. »Idem u potragu za stanom.«

»Seliš se?« pitam iznenađeno. »Ellv živi u super stanu u Camdenu s dva tipa koji sviraju u nekom bendu i vode je na koncerte i slično. Ne mogu zamisliti zašto bi se htjela preseliti.

»Zapravo kupujem«, kaže. »Tražim u Strathamu, Too-tingu... Samo se želim popeti na prvu stepenicu na imovinskoj ljestvici.«

»Dobro«, odgovaram slabašnim glasom. »Dobra ideja.«

»I ti bi to morala napraviti, znaš Becky«, kaže. »Ne možeš vječno živjeti u studentskom stanu. Jednom mora početi stvarni život!« Pogledava jednog tipa u odijelu, a on joj se smiješi.

Pa ne živim u studentskom stanu, pomišljam zgroženo. Uostalom, tko definira »stvarni život«? Tko kaže da su »stvarni život« imovinske ljestvice i strašne biserne naušnice. Više je

GIGA

slično »neugodnom dozlaboga dosadnom« životu.

»Ideš na šampanjac kod Barclayja?« pitam zadnjim dahom, razmišljajući da bismo se možda mogle zajedno napiti i zabavljati. Ali ona se naduri i strese glavom.

»Možda navratim«, kaže, »ali bit ću prilično zaposlena ovdje.

»Dobro«, odgovaram. »Znači... vidimo se poslije.«

Odmičem se od štanda i polako počinjem izlaziti prema šampanjcu, pomalo razočarana.

Protiv svoje volje, dio mene počinje se pitati kako je možda Elly ipak u pravu a ja u krivu.

Možda bih morala početi govoriti o imovinskim ljestvicama i razvojnim fondovima. O, Bože, možda nešto nije u redu sa mnom. Nedostaje mi gen za odrastanje, kupnju stana u Streathamu i posjet »bazi« svaki vikend. Svi odlaze bez mene u svijet koji ne razumijem.

Ali kako sam se približila ulazu na primanje, osjetila sam kako postajem sve bolje volje. A tko nije pri pomisli na besplatan šampanjac? Prijem je u golemom šatoru, izvješena je golema zastava, orkestar svira, a djevojka s lentom na ulazu drži Barclayjeve privjeske za ključeve.

Kad je ugledala moj badge, široko mi se nasmiješila i dala mi bijeli sjajni fascikl s materijalima za novinare i rekla: »Strpite se trenutak.« A zatim je otišla do male grupe ljudi, šapnula nešto muškarcu u odijelu i vratila se. »Netko će vam se uskoro pridružiti«, rekla je.

»U međuvremenu, dopustite mi da vas ponudim čašom šampanjca.«

Sad vam je jasno što znači biti novinar. Kamo god idete, dobivate posebnu uslugu. Prihvaćam čašu šampanjca, guram materijale u vrećicu i otpijam gutljaj. Izvrstan je. Ledeno hladan, rezak i pjenušav. Možda ostanem par sati, pomišljam, da mogu piti šampanjac dok ne nestane. Neće me se usuditi otjerati — ja sam novinarka. Zapravo, možda ću...

»Rebecca. Baš mi je drago što si stigla...«

Podigla sam pogled i ukočila se. Muškarac u odijelu je Luke Brandon. Luke Brandon stoji ispred mene, gleda ravno u mene, ali ne mogu protumačiti izraz njegova lica. I odjednom mi je zlo. Podrobno sam isplanirala kako ću biti daleka i hladna, ali ništa od toga neće mi uspjeti — jer sam, čim sam ugledala njegovo lice, opet sva gorjela od poniženja.

»Bok«, mucam i gledam u pod. Zašto se ja uopće s njim pozdravljam?

»Nadao sam se da ćeš doći«, odgovara dubokim, ozbiljnim glasom. »Htio sam...«

»Dobro«, prekidam ga. »Ne mogu... ne mogu sad razgovarati, moram švrljati okolo. Ja sam ovdje zbog posla, znaš.«

Pokušavam zvučati dostojanstveno, ali glas mi puca, a obrazi opet polako crvene jer on s mene ne skida pogled. Okrenula sam se prije nego što je stigao bilo što reći i otišla na drugi kraj šatora. Ne znam kamo idem, ali moram ići naprijed dok ne pronađem nekoga s kim bih razgovarala.

Problem je u tome što nikoga ne prepoznajem. Sve su to grupice bankara koji se glasno smiju i razgovaraju o golfu. Svi su visoki i širokih ramena pa ne mogu uhvatiti ničiji pogled. Bože, kako je ovo neugodno. Osjećam se kao šestogodišnjak na tulumu za odrasle. U kutu vidim Moiru Channing iz *Daily Herald*a, a ona me, čini se, prepoznala — ali s njom sigurno neću razgovarati. OK, samo naprijed, hrabrim se. Pretvaraj se da nekamo ideš. Ne paničari.

Zatim sam ugledala Lukea Brandona s druge strane šatora. Podignuo je glavu i primijetio me. Kreće prema meni. O, Bože, brzo. Brzo. Moram pronaći nekoga s kim ću razgovarati.

Možda s onim parom koji tamo stoji? Tip je srednjih godina, žena prilično mlađa i ne čini se da ovdje poznaju baš mnogo ljudi. Hvala Bogu. Tko god oni bili, jednostavno ću ih pitati uživaju li u Sajmu osobnih financija i misle li da je koristan, a onda ću se pretvarati da zapisujem bilješke za članak. A kad Luke Brandon stigne, bit ću zaokupljena razgovorom i neću ga ni primijetiti. OK, idemo.

Otpila sam gutljaj šampanjca, približila se muškarcu i veselo nasmijala.

»Dobar dan«, kažem. »Rebecca Bloomwood, *Uspješna štednja*.«

»Dobar dan«, odgovara, okreće se prema meni i pruža ruku. »Derek Smeath, Endwich banka. A ovo je moja asistentica Erica.«

GIGA

O moj Bože!

Ne mogu progovoriti. Ne mogu se rukovati. Ne mogu pobjeći. Cijelo tijelo mi je paralizirano. »Bok!« odgovara Erica prijateljski mi se smiješeći. »Ja sam Erica Parnell.«

»Da«, odgovorila sam nakon duge stanke. »Da, bok.«

Bože, ne daj da mi prepozna ime. Bože, ne daj da mi prepozna ime.

»Vi ste, znači, novinarka?« pita gledajući badge s mojim imenom i mršti se. »Vaše ime mi se čini poznatim.«

»Da«, uspijevam izgovoriti. »Da, možda ste... možda ste pročitali neke moje članke.«

»Vjerojatno jesam«, odgovara i ravnodušno otpija šampanjac. »Na poslu primamo sve financijske časopise. Neki od njih su prilično dobri.«

Polako mi tijelom ponovno počinje kolati krv. Bit će dobro, pomišljam. Nemaju pojma tko sam.

»Novinari moraju biti stručnjaci za sve, pretpostavljam«, kaže Derek koji je odustao od pokušaja da se rukuje sa mnom pa je umjesto toga počeo mahati čašom šampanjca.

»Zapravo, da«, odgovaram i usuđujem se nasmiješiti. »Mi se upoznajemo sa svim područjima osobnog financiranja — od bankarstva do zajedničkih fondova i životnog osiguranja.«

»A kako stječete to znanje?«

»Oh, jednostavno, u prolazu«, odgovaram mirno.

Znate što? Ovo je baš zabavno, sad kad sam se opustila. *Ne znaš tko sam!* Skandiram. *Ne znaš tko sam!* A Derek Smeath uopće nije tako strašan čovjek. Zapravo, baš je ugodan i ljubazan, kao neki dobroćudni stric iz serije.

»Često sam mislila«, kaže Erica Parnell, »da bi morali snimiti dokumentarne o bankama.«

Gleda me kao da nešto očekuje, a ja živahno kimam.

»Dobra ideja!« kažem. »Mislim da bi to bilo fantastično.«

»Morali biste vidjeti kakve sve spodobе k nama dolaze! Ljudi koji pojma nemaju o financijama. Jelda, Derek?«

»Iznenadili biste se«, kaže Derek. »Jako bi se iznenadili. Kad biste samo znali dokle sve ljudi mogu ići samo da ne plate dug na računu! Čak i da bi izbjegli razgovor s nama!«

»Stvarno?« pitam kao da sam zapanjena.

»Ne biste vjerovali!« kaže Erica. »Nekad se pitam...«

»Rebecca!« iza mene zatutnji glas, a ja sam se okrenula i šoldrana ugledala Philipa koji je stiskao čašu šampanjca i cerio mi se. Što on ovdje radi?

»Bok«, kaže. »Marketing je otkazao sastanak pa sam mislio — zašto se ne bih ipak zaletio ovamo. Kako je?«

»Sjajno!« odgovaram i otpijam šampanjac. »Ovo su Derek i Erica... ovo je moj urednik Philip Page.«

»Endwich banka, ha?« kaže Philip gledajući Derekov badge. »Onda vi sigurno znate Martina Gollingera.«

»Mi nismo u središnjoj poslovnici, žao mi je«, odgovara Derek nasmiješivši se. »Ja sam direktor poslovnice u Ful-hamu.«

»Fulham!« kaže Philip. »Šminkerski Fulham.«

Odjednom mi u glavi zvoni na uzbunu. Din-don-din-don! Moram nešto napraviti. Moram nešto reći, promijeniti temu. Ali, prekasno. Ja sam promatrač na vrhu planine i nemoćno gledam kako se u dolini sudaraju vlakovi.

»Rebecca živi u Fulhamu«, kaže Philip. »U kojoj si ti banci, Rebecca? Pa ti se možda jedna od Derekovih klijen-tica!« Smije se glasno vlastitom vicu i Derek se smije ljubazno.

Ali ja se ne mogu smijati. Ukočeno gledam kako se mijenja lice Ericе Parnell. Polako joj postaje jasno. Pogledi nam se susreću, a ja osjećam kako mi niz kralježnicu klizi led.

»Rebecca Bloomwood«, kaže potpuno drukčijim glasom. »*I mislila sam da znam to ime.* Živite u ulici Burnev, Rebecca?«

GIGA

»Jako pametno!« kaže Philip. »Kako ste znali?« Opet otpija šampanjac.

Šuti, Philip, razmišljam mahnitito. Daj ušuti!

»Onda?« glas joj je sladak, ali oštar. O, Bože, sad me i Philip gleda i čeka odgovor.

»Da«, odgovaram prigušenim glasom, svjesna crvenila na obrazima.

»Derek, znaš li ti tko je to?« kaže Erica zadovoljno. »To je Rebecca Bloomwood, jedna od naših klijentica. Mislim da ste razgovarali neki dan. *Sjećaš set*« glas joj postaje stroži. »To je ona s uginulim psom.«

Tišina. Ne usudim se pogledati Dereka Smeatha u oči. Ne usudim se pogledati ni u što osim u pod.

»Kakva slučajnost!« kaže Philip. »Je li netko za još šampanjca?«

»Rebecca Bloomwood«, kaže Derek Smeath. Zvuči prilično plaho. »Ne mogu vjerovati.«

»Da!« kažem očajnički ispijajući zadnje gutljaje šampanjca. »Hahaha! Svijet je mali. I tako, moram se žuriti na intervju...«

»Čekajte!« kaže Erica, glasom ostrim poput bodeža. »Nadali smo se da ćemo se sastati s vama, Rebecca. Zar ne, Derek?«

»Svakako«, dodaje Derek Smeath. Podižem glavu, a pogled mi se susreće s njegovim — odjednom osjećam strah. Ovaj muškarac više ne izgleda kao ljubazni stric iz serije. Sličniji je strašnom nadzorniku na pismenom koji te baš uhvatio kako prepisuješ. »Pod pretpostavkom«, dodaje naglašavajući, »da su vam noge dobro i da više ne patite od strašnih bolesti.«

»Što je sad to?« pita Philip veselo.

»O da, kako noga?« pita Erica dražesno.

»Dobro«, mrmljam. »Dobro, hvala na pitanju.« Glupa krava.

»Dobro«, kaže Derek Smeath. »Znači, u ponedjeljak u 9. 30. Može?« Gleda Philipa. »Vi nećete imati ništa protiv, ako nam se Rebecca pridruži na brzom sastanku u ponedjeljak ujutro?«

»Neću, naravno!« odgovara Philip.

»A ako se ne pojavi«, kaže Derek Smeath. »Znat ćemo gdje je možemo pronaći.« Oštro me pogledao, a meni se želudac stisnuo od straha.

»Rebecca će biti tamo!« kaže Philip. »A ako ne dođe, bit će nevolje!« Veselo mi se nasmijao, podignuo čašu i nestao. O, Bože, mislim da sam u panici. Ne ostavljaj me samu s njima.

»Pa, veselim se našem susretu«, kaže Derek Smeath. Zastaje i gleda me, a oči mu se cackle. »A ako se dobro sjećam našeg telefonskog razgovora, dotad ćete imati neka sredstva.«

Sranje. Mislila sam da je zaboravio.

»Točno«, odgovaram nakon stanke. »Apsolutno. Tetin novac. Dobro ste zapamtili! Teta mi je nedavno ostavila određenu svotu«, objašnjavam Erici Parnell.

Erica Parnell nije impresionirana.

»Dobro«, kaže Derek Smeath. »Očekujem vas u ponedjeljak.«

»Može«, odgovaram i smiješim mu se još samouvjerenije. »Već se veselim!«

GIGA

OCTAGON
sjaj.. stil...vizija
Financijska služba
8. kat
Tower House
London Road
Winchester S044 3DR

Gda Rebecca Blomwood
stan 2
4 Burney Road
London SW6 8FD

kartica or. 7854 4507

20. ožujka 2000.

Poštovana gospodo Blomwood!

ZADNJA OPOMENA

I nakon pisma od 3. ožujka Vaš neplaćeni dug na Octagon potrošačkoj kartici još iznosi £245,57. Ne stigne li uplata u roku od sljedećih sedam dana, Vaš će račun biti blokiran i poduzet ćemo druge mjere.

Drago mi je što ste ponovno otkrili Boga i prihvatili Isusa Krista kao svog spasitelja, ali na žalost to nema nikakvog utjecaja na Vaš račun.

Nadam se skoroj uplati.

S poštovanjem

Grant Ellesmore,
voditelj financijske službe

O, Bože. Nije dobro. Ovo nije samo paranoja. Stvarno nije dobro.

Dok se vraćam doma podzemnom, zurim u svoj odraz — izvana mirna i opuštena. Ali iznutra mi mozak plete mrežu poput pauka i pokušava pronaći izlaz... OK, stani. Stani! Smiri se i još jednom provjeri sve opcije.

Prva opcija: Otići na sastanak i reći istinu.

Ne mogu. Ne mogu. Ne mogu otići tamo u ponedjeljak ujutro i reći da nemam tisuću funti od tete i da ih nikad neću dobiti. Što će mi napraviti? Postat će vrlo ozbiljni. Posjest će me i početi pretresati sve moje troškove i... o, Bože, zlo mi je pri samoj pomisli na to. Ne mogu. Ne mogu otići tamo i točka.

Druga opcija: Otići na sastanak i lagati.

I reći im da tisuću funti svakako stiže te da ću uskoro dobiti i druga sredstva. Hmmm. Moguće. Problem je u tome što ne znam hoće li mi vjerovati. Znači da će se i u ovom slučaju uozbiljiti, posjesti me, održati mi predavanje. Ne. Ne dolazi u obzir.

Treća opcija: Neću otići na sastanak.

Ali ako ne odem, Derek Smeath će nazvati Philipa i njih dvojica će početi razgovarati. Možda se sve otkrije, a on dozna da nisam slomila nogu. I da nisam imala mono-nukleozu. A nakon toga se više nikad neću moći vratiti u redakciju. Bit ću nezaposlena. Život će mi završiti u dvadeset petoj. Ali opet, možda se to isplati.

Četvrta opcija: Otići na sastanak s čekom na tisuću funti.

Savršeno. Dolepršam, predam ček i kažem: »Još nešto?« I odlepršam. Savršeno.

Ali kako ću do ponedjeljka nabaviti tisuću funti? Kako?

Peta opcija: Pobjeći.

Što bi bilo jako djetinjasto i nezrelo. Nije vrijedno spomena.

Pitam se kamo bih mogla pobjeći. Možda nekamo u inozemstvo. U Las Vegas. Da i mogla bih zaraditi pravo bogatstvo u kockarnici. Milijun funti, tako nešto. Možda čak i više. A onda bih — da — poslala faks Dereku Smeathu i napisala da zatvaram račun jer nije imao povjerenja u mene.

Bože, tako je! To bi baš bilo sjajno. »Poštovani g. Smeath, bila sam malo iznenađena kad ste mi nedavno odgovorili da nemam dovoljno sredstava za pokrivanje duga i još onako sarkastičnim tonom. Kao što pokazuje ovaj ček na £1,2 milijuna, raspoložem znatnim sredstvima — koja ću uskoro preseliti Vašim konkurentima. Možda će se oni prema meni odnositi s više poštovanja. PS. Kopija ovog pisma poslana je Vašim nadležnima.«

Ova ideja mi se tako sviđa da moram malo plivati u njoj i u mislima sastavljati pismo.

»Poštovani g. Smeath, kao što sam Vas diskretno pokušala upozoriti prigodom našeg zadnjeg susreta, ja sam milijunašica. Da ste mi samo vjerovali, sve je moglo biti drukčije.«

Bože, kako će mu biti žao! To će ga naučiti pameti. Vjerojatno će me nazvati i ispričati se.

Pokušat će puzati i pridobiti me pa će govoriti kako me nije htio uvrijediti. Ali bit će prekasno. Debelo prekasno. Ha! Hahahaha...

Sranje. Promašila sam stanicu.

Kad sam se vratila doma, Suze je sjedila na podu okružena sjajnim časopisima.

»Bok!« pozdravlja me veselo. »Pogodi što se dogodilo! Bit ću u *Vogueul*«

»Molim?« ne mogu vjerovati. »Zaustavili su te na cesti?« Onda mi je sinulo da se nisam smjela toliko čuditi. Pa Suze ima sjajno tijelo. Bez problema bi mogla biti manekenka. Ali ipak... *Vogue!*

»Ne ja, ludo!« odgovara. »Moji okviri.«

»Tvoji će okviri biti u *Vogueu*?« Sad stvarno ne mogu vjerovati.

»U lipanjskom broju! Bit ću u članku koji će se zvati 'Opustite se — dizajneri koji vraćaju

GIGA

veselje u interijere! Cool, jelda? Jedini je problem što sam zasad napravila samo dva okvira pa ih moram napraviti još nekoliko, ako bi ih netko slučajno htio kupiti.«

»Super«, odgovaram pokušavajući se snaći u svemu tome. »I — kako to da *Vogue* piše članak o tebi? Čuli su za tebe?«

Kako su mogli čuti za nju? Pa počela je izrađivati okvire prije samo četiri dana!

»Ne, baš si blesava!« odgovara i smije se. »Nazvala sam Lally. Upoznala si Lally?« Tresem glavom. »E, ona ti je sad modna urednica u *Vogueu* pa je razgovarala s Perdy, uredicom rubrike posvećene interijeru. Nazvala me i kad sam joj rekla kako izgledaju moji okviri, jednostavno je poludjela.«

»Nemoj me! Super«, odgovaram joj.

»A rekla mi je i što moram reći u razgovoru«, dodala je Suze i važno se nakašljala. »Želim stvoriti prostor u kojemu će ljudi uživati, a ne onaj kojemu će se diviti. U svima nama skriva se dijete. Život je prekratak za minimali-zam.«

»Da, točno«, kažem. »Sjajno!«

»Ne, čekaj, to nije sve.« Suze se zamišljeno mršti. »O da, moji su dizajni inspirirani Gaudijevim maštovitim duhom. Odmah ću nazvati Charlieja«, dodaje veselo. »Sigurna sam da je on nešto u *Tatleru*.«

»Super«, ponavljam.

Stvarno je super.

Jako mi je drago za Suze. Naravno.

Ali dio mene razmišlja: kako to da se njoj sve događa tako brzo? Kladim se da se ona nikad u životu nije morala suočiti sa zlim bankarom. I kladim se da nikad neće ni morati. Klonulo se rušim na pod i počinjem listati časopise.

»Usput«, kaže Suze držeći telefonsku slušalicu. »Tar-quin je nazvao prije jedan sat da se dogovorite.« Zločesto se smiješi. »Veseliš se?«

»Oh«, odgovaram tupo. »Naravno.«

Iskreno, potpuno sam zaboravila. Ali dobro — pričekat ću do sutra popodne i reći da me boli trbuh od menge. Jednostavno. U to nitko nikad ne sumnja, posebno muškarci.

»A, da, kaže Suze pokazujući *Harperse Queen* na podu. »Gle na koga sam naletjela na popisu Sto najbogatijih neženja! O, Bok, Charlie«, govori u slušalicu. »Ovdje Suze! Čuj!...«

Spuštam pogled na *Harperse Queen* i ukočim se. Luke Brandon me gleda sa stranice blago se smiješeći. *Broj 31*, piše u naslovu. *Dob: 32. Procijenjeno bogatstvo: £10 milijuna.*

Zastrašujuće inteligentan poduzetnik. Živi u Chelseau; trenutačno izlazi sa Sachom de Bonneville, kćeri francuskoga bilijunaša.

Ne želim to znati. Zašto bi mene zanimalo s kim izlazi Luke Brandon? Divljački listam unatrag i počinjem čitati o broju 17, koji zvuči puno pristojnije. *Dave Kington, 28.*

Procijenjeno bogatstvo £20 milijuna. Bivši napadač Manchester Uniteda, danas guru managementa i poduzetnik, bavi se sportskom opremom. Živi u Hertfordshieru, nedavno prekinuo s djevojkom, manekenkom Cherisse.

Uostalom, Luke Brandon je dosadan. Svi to kažu. Samo radi. Vjerojatno je opsjednut novcem. *Broj 16. Ernest Flight, 52. Procijenjeno bogatstvo: £22 milijuna. Predsjednik i glavni dioničar korporacije Flight Foods. Živi u Nottinghamshireu, nedavno rastavljen od treće žene Susan.*

Čak i ne mislim da je zgodan. Previsok je. Vjerojatno ne ide u teretanu niti bilo što slično. Prezaposlen je. Vjerojatno je odvratn kad skine odjeću.

Broj 15. Tarquin Cleath-Stuart, 26. Procijenjeno bogatstvo: £25 milijuna. Zemljoposjednik otkako je naslijedio golemo obiteljsko imanje u 19. godini. Ne voli publicitet. Živi u Perthshireu i Londonu sa starom dadiljom. Trenutačno samac.

Uostalom, kakav to muškarac kupuje kovčege na dar? Kovčeg, za Boga miloga, a mogao je birati u cijelom Harrodsu. Mogao je curi kupiti ogrlicu ili odjeću. A mogao je... mogao je...

GIGA

Čekaj malo, što je sad to bilo?

Što je sad to bilo?

Ne. Ne može biti. Nije valjda...

O moj Bože.

Odjednom ostajem bez daha. Ne mogu se ni pomaknuti. Cijelim tijelom sam koncentrirana na mutnu sliku ispred mene. Tarquin Cleath-Stuart? Tarquin, Suzin bratić? Tarquin?

Tarquin... ima... 25... milijuna... funti?

Mislim da ću se onesvijestiti, ako ikad uspijem maknuti ruku s ove stranice. Gledam u petnaestog najbogatijeg neženju u Britaniji — i poznajem ga.

Ne samo da ga poznajem, nego me pozvao van.

Sutra ću s njim večerati.

O MOJ BOŽE.

Bit ću milijunašica. Multimilijunašica. Zнала sam. Zar nisam? Zнала sam. Tarquin će se zaljubiti u mene i pitati me hoću li se udati za njega pa ćemo se vjenčati u predivnom škotskom dvorcu baš kao u *Četiri vjenčanja* (samo što kod nas nitko neće umrijeti). I imat ću 25 milijuna funti.

A što će onda reći Derek Smeath? Ha!

Ha!

»Može čaj?« pita Suze i spušta slušalicu. »Charlie je prava lutkica. Pozvat će me u Britanske nove talente.«

»Sjajno«, odgovaram i nakašljavam se. »Baš sam... baš sam gledala Tarquina.«

Moram provjeriti. Moram provjeriti ne postoji li još neki Tarquin Cleath-Stuart, neki bratić za kojeg ne znam. Bože, molim te, molim te da prohodam s bogatašem.

»O da«, kaže Suze usput. »Uvijek se pojavljuje na takvim popisima.« Spušta pogled na tekst i vrti glavom. »Bože, uvijek pretjeruju. 25 milijuna funti!«

Srce mi staje.

»Znači nema 25 milijuna?« pitam kao da me se ne tiče.

»Ma ne!« smije se kao da je to glupa ideja. »Zemljište vrijedi oko... Ma ne znam. Oko 18 milijuna funti.«

Osamnaest milijuna. Pa i to je dobro. Bit će posve dovoljno.

»Ah ti časopisi!« kažem i kolutam očima.

»Earl Grey?« pita Suze ustajući. »Ili obični?«

»Earl Grey«, odgovaram makar se meni, zapravo, više sviđa Typhoo. Ali moram se početi ponašati otmjeno, ako želim hodati s nekim tko se zove Tarquin Cleath-Stuart.

Rebecca Cleath-Stuart.

Becky Cleath-Stuart.

Dobar dan, ovdje Rebecca Cleath-Stuart. Da, Tarquinova žena. Upoznali smo se na... Da, nosila sam Chanel. Kako ste vi pametni!

»Usput«, dodajem, »Tarquin je rekao gdje ćemo se vidjeti?«

»O, doći će po tebe«, kaže Suze.

Naravno. Petnaesti najbogatiji neženja u Britaniji neće se s tobom sastati na stanici podzemne.

Takvi ne govore:

»Vidimo se ispod velikog sata na stanici Waterloo«. Takvi dođu po tebe.

To je to. To je to! Moj novi život napokon počinje.

Nikad se u životu nisam tako dugo spremala za izlazak. Nikad. Proces je počeo u osam u subotu ujutro kad sam otvorila ormar i shvatila da nemam što odjenuti — a završio je u pola osam te večeri kad sam nanijela još jedan sloj maskare, pošpricala se Chanelom i otišla u dnevnu sobu čuti Suzinu presudu.

»Wow!«, kaže pogledavši me preko okvira koji oblaže ispranim traperom. »Izgledaš...

GIGA

prokleta dobro.«

I, moram reći, slažem se s njom. Na meni je sve crno — ali skupocjeno crno. Ona duboka i mekana crna boja u koju samo uranjaš. Jednostavna haljina bez rukava iz Whistlesa, cipele Jimmy Choos, predivne naušnice od grubo obrađenog ametista. I, molim vas, ne pitajte koliko je sve to stajalo jer nije bitno. Ovo je investicija. Najveća investicija u mom životu.

Ništa nisam jela cijeli dan tako da sam lijepa i mršava, a i kosa mi konačno pada savršeno. Izgledam... pa, nikad nisam izgledala bolje.

Ali, naravno, izgled je samo dio paketa. Zato sam na povratku lukavo navratila Waterstoneu i kupila knjigu o Wagneru. Čitala sam je cijelo popodne dok sam čekala da mi se osuši lak na noktima, a čak sam zapamtila i nekoliko odlomaka koje ću ubaciti u razgovor.

Nisam sigurna što još Tarquin voli, osim Wagnera. Ipak, to bi moralo biti dovoljno za početak. Uostalom, pretpostavljam da me želi odvesti na neko glamurno mjesto s jazz orkestrom pa ćemo biti previše zaokupljeni plesom da bismo razgovarali.

Oglasilo se zvono na vratima, a ja sam malo poskočila. Moram priznati, srce mi lupa od nervoze. Ali istodobno mi je neobično hladno. To je to. Počinje moj novi multimilijunaški život. Luke Brandon, požderi se.

»Ja ću«, viče Suze smiješeći mi se i nestaje u hodniku. Trenutak poslije čujem je kako govori:

»Tarkie!«

»Suze!«

Gledam se u zrcalu, duboko udahnem i okrećem se prema vratima baš u trenutku kad je Tarquin ušao. Glava mu je koščata kao i uvijek, a na sebi ima jedno od onih svojih prastarih čudnih odijela. Ali mi sve to nekako više nije bitno. Zapravo, uopće ne primjećujem kako izgleda, samo zurim u njega. Zurim i zurim i ne mogu progovoriti ni riječ; ne mogu misliti ni na što. Osim na dvadeset pet milijuna funti.

Dvadeset pet milijuna funti. Od te se pomisli čovjeku zavrti u glavi, osjećaš se kao na vrtuljku. Odjednom sam poželjela trčati po sobi i vikati: »Dvadeset pet milijuna! Dvadeset pet milijuna!« bacajući novčanice u zrak kao u nekoj hollywoodskoj komediji.

Ali ipak nisam. Nisam, naravno. »Bok Tarquin«, kažem i zbunjeno mu se smiješim.

»Bok, Becky«, kaže. »Izgledaš divno.«

»Hvala«, odgovaram i stidljivo spuštam pogled prema haljini.

»Može cugimugi?« pita Suze koja sve nježno gleda — kao da mi je majka, a ovo je moja maturalna večer na koju me izvodi najpopularniji dečko u školi.

»Emmmm... ne. Mislim da ćemo krenuti«, kaže Tarquin gledajući me. »Što ti misliš, Becky?«

»Apsolutno«, kažem. »Idemo.«

Taksi brunda na cesti ispred kuće, a Tarquin mi pomaže ući. Iskreno, pomalo sam razočarana što se nećemo voziti u limuzini s vozačem — ali ipak. Ali kad te u taksi žurno gura jedan od najpoželjnijih neženja u Britaniji i odvodi... tko zna kamo? U Savoy? Claridges? Na ples kod Annabel? Tarquin mi još nije rekao kamo idemo.

O, Bože, možda na jedno od onih ludih mjesta gdje sve poslužuju pod srebrnim zvonom, gdje ti serviraju milijun noževa i vilica, a napuhani konobari sve nadziru i samo čekaju kad će te zateći. Ali to je u redu. Dok god ne paničarim. Samo ostani mirna i zapamti pravila. Dobro. A kako ono ide? Pribor: počni izvana i kreći se prema unutra. Kruh: ne reži pecivo nego ga lomi u komadiće i svaki posebno namaži maslacem. Ketchup: ne traži ga ni u ludilu.

A ako naruči jastoga? Nikad u životu nisam jela jastoga. Sranje. Bit će jastog, jelda? A ja neću znati što ću s njim i sve će biti jezivo neugodno. Zašto nikad nisam jela jastoga? Zašto? Za sve su krivi moji roditelji. Morali su me od malena voditi u skupe restorane kako bih razvila nonšalantni *savoir-faire* s čudnom hranom.

»Mislio sam da bismo mogli otići na finu, mirnu večeru«, rekao je Tarquin i pogledao me.

»Lijepo«, odgovaram. »Fina, mirna večera. Savršeno.«

Hvala Bogu. To vjerojatno znači da ne idemo na jastoga pod srebrnim zvonom. Idemo na neko malo, skrovito mjesto za koje gotovo nitko ne zna. U neki privatni klub u koji možeš ući samo ako pokucaš na neoznačena vrata u sporednoj uličici, a kad te puste, nađeš se među slavnima koji sjede na sofama i ponašaju se kao obični ljudi. Da! A možda ih Tarquin sve poznaje!

Poznaje ih, naravno. Pa on je multimilijunaš.

Gledam kroz prozor. Vozimo se kraj Harrodsa. Na trenutak mi se želudac bolno zgrčio kad sam se sjetila zadnjeg dolaska ovamo. Prokleti kovčezi. Prokleti Luke Brandon. Ha. Zapravo, baš bih voljela da sad prođe ulicom kako bih mu mogla bezbrižno mahnuti i time poručiti: gle, ja sam s petnaestim najbogatijim muškarcem u Britaniji.

»OK«, kaže Tarquin odjednom. »Možete nam ovdje stati.« Smiješi mi se. »Gotovo na ulazu.«

»Sjajno«, kažem i otvaram vrata.

Gotovo na ulazu? Izlazim i gledam oko sebe pitajući se kamo to, zaboga, idemo. Sad smo na uglu Hyde parka. Sto je na uglu Hyde parka? Polako se okrećem i tražim znak — odjednom mi sine što se događa. Idemo u Lanesbo-rough!

Oooo! Kako je to otmjeno. Večera u Lanesboroughu. Naravno. Kamo bi se uopće išlo na prvom izlasku?

»Eto«, kaže Tarquin pojavljujući se s moje strane. »Mislio sam da bismo mogli nešto pojesti i onda... odlučiti.«

»Može«, odgovaram.

Odlično! Večera u Lanesboroughu, a onda neki glamurozni klub. Sve ide savršeno.

Prošli smo kraj ulaza u Lanesborough, ali to me ne muči. Svi znaju da VIP-ovci uvijek ulaze na stražnji ulaz kako bi izbjegli paparazze. Baš i ne vidim paparazze — ali ' to vjerojatno postane običaj. Skrenut ćemo u neku uličicu, proći kroz kuhinje dok će se kuhari praviti da nas ne vide, a onda ćemo se naći u foajeu. Baš cool.

»Siguran sam da si tu već bila«, kaže Tarquin žalosno, »Nije baš najoriginalniji izbor.«

»Ne budi lud!« odgovaram dok zastajemo i krećemo prema staklenim vratima. »Ja jednostavno obožavam...«

Čekaj malo, gdje smo mi to? Ovo nije nikakav stražnji ulaz. Ovo je...

Pizzeria u Hyde parku.

Tarquin me vodi u Pizza Express. Ne mogu vjerovati. Petnaesti najbogatiji čovjek u zemlji vodi me u prokleti Pizza Express.

»... pizzu«, završavam rečenicu slabim glasom. »Jako je volim.«

GIGA

»Super!« kaže Tarquin. »Mislio sam da nam vjerojatno ne bi bilo ugodno na nekom previše raskošnom mjestu.«

»Ne, nipošto«, nabacujem što uvjerljiviji izraz. »Mrzim raskoš. Puno je bolje pojesti pizzu na miru.«

»To sam i ja mislio«, kaže Tarquin i pogleda me. »Ali sad mi je neugodno. Tako si se dotjerala...« Zamišljeno zastane i pogleda moju odjeću. (Neka samo gleda. Nisam potrošila bogatstvo u Whistlesu samo zato da bi me netko odveo u Pizza Express.) »Ali ako hoćeš, možemo otići na neko otmjenije mjesto. Lanesborough je tu iza ugla...«

Podignuo je pogled, a ja sam gotovo rekla: »Da, molim te!« kad mi je odjednom sinulo što se događa. Ovo je kušnja. Kao u bajci, kad moraš izabrati jednu od tri škrinje. Svi znaju pravila. Nikad ne smiješ izabrati zlatnu i sjajnu. Čak ni impresivnu srebrnu. Moraš izabrati dosadnu malu olovnu škrinju, a onda te zaslijepi svjetlost i škrinjica se pretvori u brdo blaga. Znači to je to. Tarquin me testira kako bi vidio sviđa li mi se on ili samo želim njegov novac.

Sto je, iskreno, prilično uvredljivo. Pa što on misli — tko sam ja?

»Ne, ostanimo ovdje«, odgovaram i nakratko dodirujem njegovu ruku. »Mnogo je opuštenije. Mnogo... zabavnije.«

I to je, zapravo, istina. A ja volim pizzu. I kruh s češnjakom — mljac. Mmmm. Znae, kad malo bolje razmislim, ovo je prilično dobar izbor.

Kad nam je konobar dao jelovnik, površno sam ga pogledala makar sam već znala što hoću. Ono što uvijek naručim u Pizza Expressu: fiorentinu. To je ona sa špinatom i jajima. Znam da zvuči čudno, ali iskreno, izvrsna je.

»Možda želite aperitiv?« pitao je konobar, a ja sam gotovo rekla ono što obično kažem:

»Donesite samo vino.« Ali sam onda pomislila — a jebi ga. Pa ovo je ipak večera s multimilijunašem. Naručit ću džin i tonik.

»Džin i tonik«, odgovaram odlučno i gledam Tarquina izazivajući ga. Ali on mi se smiješi i kaže:

»A možda ipak želiš šampanjac?«

»Oh«, zatečena sam.

»Uvijek sam mislio kako su šampanjac i pizza dobra kombinacija«, kaže i gleda konobara.

»Moet, molim vas.«

E, to je sad već nečemu slično. To je sad već nečemu slično. Šampanjac i pizza. A Tarquin se ponaša prilično normalno.

Stiže šampanjac pa nazdravljamo i otpijamo nekoliko gutljaja. Stvarno počinjem uživati. Zatim ugledam Tarquinovu koščatu ruku kako polako kreće prema mojoj. Refleksno — nehotice — povlačim prste pretvarajući se da moram počeškati uho. Preko njegova lica prelazi bljesak razočaranja, a ja se nakašljam od neugode i gledam sliku na zidu s lijeve strane.

O, Bože. Zašto sam to morala napraviti? Ako se udam za tipa, morat ću podnijeti i mnogo više od držanja za ruku.

Ja to mogu, govorim odlučno samoj sebi. On meni *može* biti privlačan. To je samo pitanje samokontrole i mogućnosti opijanja. Podižem čašu i otpijam nekoliko velikih gutljaja.

Osjećam kako mi mjehurići udaraju u glavu i veselo pjevaju: »Bit ću milijunaševa žena! Bit ću milijunaševa žena!« A kad sam opet pogledala Tarquina, već mi se činio privlačnijim (onako, kao hermelin). Alkohol će očitito biti ključ naše bračne sreće.

Glavu mi ispunja vesela vizija našeg vjenčanja. Ja u predivnoj haljini nekog kreatora, a mama i tata ponosno gledaju. Više nikad neću imati novčanih teškoća. Nikad više. Petnaesti najbogatiji muškarac u zemlji. Kuća u Bel-graviji. Žena Tarquina Cleatha-Stuarta. Zamisli samo. Gotovo sam se onesvijestila od čežnje.

O, Bože, sve bi to moglo biti moje. Moglo bi biti moje.

Smiješim se Tarquinu što toplije mogu, a on oklijeva — pa mi onda uzvraća osmijeh. Pfu!

GIGA

Nisam ništa upropastila. Sve još vrijedi. Sad samo moramo otkriti da smo srodne duše s milijun zajedničkih stvari.

»Jako mi se sviđa...«, počinjem.

»Tebi...«

Progovorili smo u istom trenutku.

»Oprosti«, kažem. »Reci.«

»Ne ti reci«, kaže Tarquin.

»Oh«, nastavljam. »Pa... samo sam htjela ponoviti koliko mi se sviđa slika koju ste poklonili Suze.« Još jedna pohvala njegovu ukusu neće škoditi. »*Obožavam konje*«, dodajem za svaki slučaj.

»Onda bismo morali zajedno na jahanje«, kaže Tarquin. »Znam vrlo dobru konjušnicu u blizini Hyde parka. Nije baš isto kao na selu, naravno...«

»Prekrasna ideja!« kažem. »To bi bilo tako zabavno!«

Mene nitko ni slučajno neće natjerati na konja. Čak ni u Hyde parku. Ali to je OK, pristat ću na plan, a onda jednoga dana reći da sam iščasila gležanj ili smisliti nešto drugo.

»Voliš pse?« pita Tarquin.

»Obožavam pse«, govorim samouvjeren.

Što je donekle točno. Ne bih baš htjela imati psa — previše posla i dlaka posvuda. Ali volim gledati labradore kako trče kroz park. I one štence iz reklame za toaletni papir. Takve pse.

Nastupio je trenutak šutnje, a ja otpijam šampanjac.

»Voliš *Eastendere*?« pitam na kraju. »Ili ti je draža... *Ulica Coronations*?«

»Nikad nisam gledao ni jedno ni drugo«, kaže Tarquin kao da se ispričava. »Siguran sam da su jako dobri.«

»Pa... OK su«, odgovaram. »Nekad su stvarno dobri, a nekad opet...« Zastajem nesigurno i smiješim mu se. »Znaš već.«

»Apsolutno!« uzvikuje Tarquin kao da sam rekla nešto stvarno zanimljivo.

Čudna tišina. Postaje neugodno.

»Ima dobrih dućana u Škotskoj, tamo gdje živiš?« izgovaram napokon. Tarquin napravi grimasu.

»Ne znam. Nikad se ne približavam dućanima, ako baš ne moram.«

»Aha«, gutam šampanjac. »Da. I ja... i ja mrzim dućane. Ne podnosim šoping.«

»Stvarno?« pita Tarquin začuđeno. »Ja sam mislio da sve cure obožavaju šoping.«

»Ja ne!« odgovaram. »Radije bih... jahala vrištinama. S nekoliko pasa iza sebe.«

»Zvuči savršeno«, kaže Tarquin i smiješi mi se. »Morat ćemo jednom to napraviti.«

To je već bolje! Zajednički interesi. Zajednički pothvati.

No dobro, možda nisam potpuno iskrena, možda to baš i nisu moji pravi interesi. Ali mogli bi biti. I mogu biti. Lako bih zavoljela pse i konje, kad bih morala.

»Ili... slušala Wagnera, naravno«, dodajem usput. Ha! Genijalka!

»Stvarno ti se sviđa Wagner?« pita Tarquin. »Ne sviđa se svima.«

»*Obožavam Wagnera*«, ponavljam. »On mi je najdraži skladatelj.« Daj, brzo — što je pisalo u onoj knjizi? »Obožavam... mm... zvučne melodijske niti koje se isprepliću u preludiju.«

»U kojem preludiju?« pita Tarquin zainteresirano.

Sranje. Postoji više preludija? Otpijam šampanjac, nastojim dobiti na vremenu i očajnički se pokušavam prisjetiti još nečega iz knjige. Ali sjećam se još samo rečenice: »Richard Wagner rođen je u Leipzigu.«

»U svim preludijima«, odgovaram napokon. »Mislim da su svi... famozni.«

»Da«, kaže Tarquin pomalo iznenađeno. O, Bože. To baš i nije bila najpametnija izjava, ha? Promijeni temu. Promijeni temu.

Na sreću, u tom trenutku konobar donosi kruh s češnjakom pa se možemo riješiti Wagnera. A Tarquin naručuje još šampanjca. Mislim da će nam trebati.

GIGA

A to znači da sam, kad sam došla do pola fiorentine, već popila gotovo cijelu bocu šampanjca pa sam... Da, iskreno, totalno sam pijana. Lice mi se sjaji, a oči cakle, gestikuliram više nego inače. Ali ništa zato. Zapravo, dobro je što sam pijana — jer to znači da sam duhovita i živahna i manje ili više sama vodim razgovor. I Tarquin je pijan, ali ne tako kao ja. Sve je tiši i zamišljeniji. I ne skida pogled s mene.

Kad sam pojela i zadnji komadić pizze, zadovoljno sam se naslonila, a on me šutke pogledao, a onda zavukao ruku u džep i izvadio kutijicu.

»Izvoli«, kaže. »Ovo je za tebe.«

Moram priznati, na trenutak mi je srce zastalo i pomišljam... To je to! Prosi me! (Smiješno, ali sljedeća misao bila mi je: Hvala Bogu, sad ću moći platiti prekoračenje. Hmmm. Kad me stvarno zaprosi, morat ću svakako misliti na nešto romantičnije.)

Ali, naravno, ne prosi me. Samo mi poklanja neku sitnicu.

Znala sam.

Otvaram je, a u njoj je kožnata kutija u kojoj je maleni zlatni broš u obliku konja. Fine izrade i s malim zelenim kamenom (smaragd?) na mjestu oka.

To *stvarno* nije po mom ukusu.

»Predivan je«, divim se. »Jednostavno... fantastičan.«

»Lijep je, hm?« kaže Tarquin. »Mislio sam da će ti se svidjeti.«

»*Prekrasan mi je.*« Okrećem ga među prstima (ima žig — dobro) a onda podižem pogled i trepcem zamagljenim očima. Bože, kako sam pijana. Čini mi se kao da i gledam kroz šampanjac. »Tako si pažljiv«, mrmljam.

Uz to, ja nikad ne nosim broševe. Pa kamo se to stavlja? Nakelji se usred nekog lijepog topa? Ma daj, molim te. I od njih uvijek ostaju goleme rupe.

»Na tebi će izgledati lijepo«, kaže Tarquin nakon stanke — i odjednom mi postaje jasno kako očekuje da ga stavim.

Aaaaah! Uništiti će mi moju lijepu haljinu iz Whistle-sa! Uostalom, tko bi još htio da mu konj galopira preko cica?

»*Moram* ga staviti«, kažem i otvaram kopču. Oprezno je provlačim kroz tkaninu i zatvaram, već osjećajući kako kvari oblik haljine. Kako sad glupo izgledam?

»Izgleda prekrasno«, kaže Tarquin gledajući me u oči. »Ali opet... ti uvijek izgledaš predivno.«

Želudac mi se okrenuo kad sam ga vidjela kako si naginje prema meni. Opet će me pokušati primiti za ruku. A možda me i poljubiti. Gledam Tarquinove usne -razdvojene i vlažne — i stresem se protiv svoje volje. O, Bože. Još nisam na to spremna. Ma, naravno, želim poljubiti Tarquina, naravno. Zapravo, nevjerojatno mi je privlačan. Samo... mislim da mi prije toga treba još šampanjca.

»Onaj šal koji si nosila neku večer«, kaže Tarquin, »bio je jednostavno predivan. Gledao sam te u njemu i mislio...«

Sad vidim kako mu ruka kreće prema mojoj.

»Moj Denny and George šal?« prekidam ga veselo prije nego što je stigao išta reći. »Da, krasan je, jelda? Bio je tetin, ali je umrla. To je bilo jako tužno.«

Samo nastavi govoriti, razmišljam. Nastavi veselo govoriti i gestikulirati.

»Svejedno, ostavila mi je šal«, nastavila sam žurno. »Tako ću je uvijek pamtiti po tom šalu. Sirota teta Ermintrude.«

»Stvarno mi je žao«, kaže Tarquin kao da ga je to zateklo. »Nisam imao pojma.«

»Ne. Pa... sjećanje na nju živi kroz njezina dobra djela«, odgovaram i smiješim mu se. »Bila je velika dobrotvorka. Rado je... davala.«

»Postoji li neka zaklada pod njezinim imenom?« pita Tarquin. »Kad je moj ujak umro...«

»Da!« odgovaram zahvalno. »Baš to. Mmm... Zaklada Ermintrude Bloomwood za...

GIGA

violiniste«, improviziram gledajući poster za glazbenu večer. »Violinisti iz Malavija. Za to se zauzimala.«

»Violinisti iz Malavija?« ponavlja Tarquin.

»Svakako!« blebećem. »Tamo je strašna nestašica klasičnih glazbenika. A kultura tako oplemenjuje, bez obzira na materijalne prilike.«

Ne mogu vjerovati da meljem sve te gluposti. Sa strahom pogledavam Tarquina — i ne mogu vjerovati, stvarno se zainteresirao.

»I koji je cilj zaklade?« pita.

O, Bože. U što sam se to uvalila?

»Financirati šest učitelja violine godišnje«, odgovarani nakon stanke. »Naravno, tamo trebaju specijalizacije i posebne violine. Naučit će ljude i kako da sami rade violine, tako da budu sami sebi dovoljni i da više ne ovise o Zapadu.«

»Stvarno?« Tarquin se mršti. Nisam valjda rekla nešto besmisleno?

»Uostalom«, smiješim se. »Dosta o meni i mojoj obitelji. Jesi li nedavno pogledao koji dobar film?«

Ovo je dobro. Možemo razgovarati o filmovima, a onda će doći račun pa ćemo...

»Čekaj malo«, kaže Tarquin. »Reci... kako napreduje projekt?«

»Oh«, kažem. »Hmmm... prilično dobro. S obzirom na sve. Nisam nedavno baš pratila njihov napredak. Znaš, to je uvijek...«

»Rado bih dao svoj prilog«, kaže prekidajući me.

Molim?

Što bi on?

»Znaš li na koga se mora nasloviti ček?« pita gurajući ruku u džep od sakoa. »Na Zakladu Bloomwood?«

I ja gledam paralizirana od čuda, kako vadi Couttsovu čekovnu knjižicu.

Svijetlosivu Couttsovu čekovnu knjižicu.

Petnaesti najbogatiji čovjek u zemlji.

»Ne... ne znam točno«, odgovaram, kao da govorim iz daljine. »Nisam sigurna kako točno ide.«

»Dobro, onda ću ga nasloviti na tebe, može?« pita. »Pa ga ti možeš proslijediti.« Žustro piše:

Platiti Rebeci Bloomwood

Iznos od

Pet...

Pet stotina funti. Mora biti toliko. Pa ne bi dao samo petaka...

... tisuća funti,

T. A. J. Cleath-Stuart

Ne mogu vjerovati. Pet tisuća funti na čeku naslovljenom na mene. Pet tisuća funti za tetu Ermintrude i učitelje violine u Malaviju.

Kad bi postojali.

»Evo«, kaže Tarquin i pruža mi ček — a ja, kao u snu, pružam ruku prema njemu.

Platiti Rebeci Bloomwood iznos pet tisuća funti.

Opet čitam, polako — i osjećam veliko olakšanje, tako veliko da sam skoro briznula u plač. Pet tisuća funti. Više od mog prekoračenja i računa za Visu. Ovaj bi ček riješio sve moje probleme. Riješio bi sve moje probleme jednim potezom. No, dobro, nisam baš violinist iz Malavija — ali Tarquin to nikad ne bi primijetio. Nikad ne bi provjerio. A kad i bi, već bih nešto smislila.

GIGA

Uostalom, što je to pet tisuća funti za multimilijunaša poput Tarquina? Vjerojatno ne bi ni primijetio jesam li uplatila ili ne. Jadnih pet tisuća, a on ima 25 milijuna funti! Ako to uzmeš kao dio njegova bogatstva to bi... bilo smiješno. Kao pedeset penija za normalne ljude.

Govorimo o pedeset penija. Zašto uopće oklijevam?

»Rebecca?«

Tarquin me gleda, a ja primjećujem kako mi je ruka nekoliko centimetara udaljena od čeka. *Daj, uzmi ga*, odlučno govorim samoj sebi. *Tvoj je. Uzmi ček i spremi ga u torbu.* Uz junačke napore, pružam ruku i želim stisnuti ček prstima. Sve sam bliže... bliže... gotovo sam stigla... prsti mi drhte...

Ne vrijedi, ne mogu. Jednostavno ne mogu to napraviti. Ne mogu uzeti njegov novac.

»Ne mogu ga uzeti«, odgovaram žurno. Povlačim ruku i crvenim se. »Hoću reći... nisam sigurna prima li zaldada uopće novac.«

»Aha, dobro«, kaže Tarquin malo suzdržano.

»Reći ću ti na koga da nasloviš ček kad doznam nešto više o tome«, kažem i gutam šampanjac. »Radije ga pode-ri.«

Dok je on polako parao papir, skrenula sam pogled u stranu. Gledam čašu sa šampanjcem, osjećajući da ću zaplakati. Pet tisuća funti. To bi mi promijenilo život. To bi sve riješilo.

Tarquin uzme šibice sa stola, zapali papir u pepeljari, a onda oboje gledamo plamen.

Zatim spusti šibice, nasmiješi mi se i kaže:

»Ispričaj me na trenutak.«

Ustaje od stola i kreće prema dnu restorana, a ja otpijam još gutljaj šampanjca. Zatim naslanjam glavu na ruke i uzdahnem. No dobro, razmišljam filozofski, možda dobijem pet tisuća na lutriji. Možda se kompjutor Dereka Smeatha zapali pa će morati poništiti sve moje dugove i početi iznova. Možda mi neki stranac zabunom plati Visu.

Možda se Tarquin vrati s WC-a i pita me hoću li se udati za njega.

Podižem pogled, a on znatiželjno pada na Couttsovu čekovnu knjižicu koju je Tarquin ostavio na stolu. To je čekovna knjižica petnaestog najbogatijeg čovjeka u zemlji. Ma daj! Pitam se kako izgleda iznutra. Vjerojatno ispisuje goleme iznose. Vjerojatno u jednom danu potroši više novca nego ja u godini.

Impulzivno privlačim čekovnu knjižicu i otvaram je. Ne znam što točno tražim... stvarno, nadam se da ću naći uzbudljivo goleme iznose. Ali prva isplata bila je samo 30 funti. Jadno. Listam dalje i pronalazim ček na £520. Na Arundel&Son, tko god oni bili. A zatim nailazim na jedan od £7515 za American Express. E, to je već nešto. Ali, stvarno, nije baš najzabavnije štivo na svijetu. To bi mogla biti bilo čija čekovna knjižica. Gotovo bi mogla biti i moja. Zatvaram je i guram natrag na mjesto, a onda podižem pogled. I dok to radim, srce mi se ledi. Tarquin gleda ravno u mene.

Stoji uz šank, a konobar ga usmjerava na drugi kraj restorana. Ali on ne gleda konobara.

Gleda mene. Kad su nam se pogledi sreli, želudac mi se zgrčio. Sranje.

Sranje. Što je točno vidio?

Brzo povlačim ruku s njegove čekovne knjižice i otpijam šampanjac. Zatim podižem pogled i pravim se da sam ga tek sad ugledala. Veselo mu se smijem, a on uzvraća osmijeh nakon kratke stanke. Zatim opet nestaje, a ja tonem u stolac dok mi srce užurbano tuče.

OK, ne paničari, pomišljam. Ponašaj se prirodno. Vjerojatno te nije ni vidio. Pa čak i da te vidio — nije najveći zločin na svijetu zaviriti u nečiju čekovnu knjižicu. Ako me pita što sam radila, reći ću da sam... provjeravala je li točno ispunio kontrolne odreske. Tako je. To ću reći, ako nešto spomene.

Ali nije. Vratio se za stol, šutke pospremio čekovnu knjižicu u džep i ljubazno pitao:

»Završila si?«

»Jesam«, odgovaram. »Da, hvala.«

Trudim se zvučati što prirodnije — ali sam svjesna toga da mi glas odaje osjećaj krivnje i da

GIGA

mi obrazi gore.

»Dobro«, kaže. »Platio sam račun... hoćemo onda?«

I to je to. Kraj izlaska. Besprije kornom ljubaznošću Tarquin me odvodi do izlaza iz pizzerije u parku, doziva taksi i plaća vozaču vožnju do Fulhama. Ne usuđujem se pitati želi li me otpratiti ili popiti još jedno piće na nekom drugom mjestu. U leđima osjećam hladnoću koja mi ne dopušta da izgovorim te riječi. Ljubimo se u obraz, on mi govori kako smo proveli ugodnu večer i ja mu opet zahvaljujem.

Sjedam u taksi i vraćam se u Fulham s kamenom u želucu pitajući se što je točno vidio.

Kad je taksi stao ispred naše kuće, rekla sam vozaču laku noć i potražila ključeve. Razmišljam kako ću si pripremiti vruću kupku, sjesti u kadu i mirno pokušati rekonstruirati što se točno tamo dogodilo. Je li Tarquin doista vidio kako listam njegovu čekovnu knjižicu? Možda je vidio samo kako je guram natrag prema njegovu mjestu. Možda nije ništa vidio.

Ali zašto se onda odjednom vratio sav ukočen i ljubazan? Sigurno je nešto vidio, u nešto posumnjao. A i primijetio je kako sam pocrvenjela i kako ga nisam mogla pogledati u oči. O, Bože, zašto uvijek moram izgledati tako kriva? Nisam čak ništa ni radila. Samo sam bila znatiželjna. Zar je to zločin?

Možda sam morala brzo nešto reći — našaliti se. Preokrenuti sve u lepršavu i zabavnu zgodu. Ali kako se šaliti o listanju nečije privatne čekovne knjižice? O, Bože, kako sam glupa. Zašto sam uopće dirala tu prokletu stvar? Morala sam samo sjediti i mirno pijuckati piće.

Ali, dodajmo u moju obranu... on ju je ostavio na stolu. Ne može onda biti tako tajnovit. I ne znam je li vidio kako je listam. Možda nije. Možda sam samo paranoična.

Dok guram ključ u bravu, osjećam se prilično dobro. OK, znači Tarquin nije sad bio baš prijateljski raspoložen, ali mu možda nije bilo dobro.

Ili me jednostavno ne želi požurivati. Sutra ću mu poslati zgodnu poruku, opet mu zahvaliti i predložiti da zajedno pogledamo nekog Wagnera. Odlična ideja. I još ću ponešto naučiti o preludijima tako da znam odgovoriti kad me pita na koji mislim. Tako je! Sve će biti u redu. Nisam se ni morala zabrinuti.

Otvaram vrata, otkopčavam kaput — i srce mi poskoči. Suze me čeka u hodniku. Sjedi na stubama i čeka me — čudna izraza lica.

»O, Bex«, kaže i prijekorno kima. »Baš sam razgovarala s Tarquinom.«

»Stvarno?« pitam pokušavajući zvučati prirodno, ali sam svjesna da mi glas treperi od straha. Okrećem se, skidam kaput i odmotavam šal pokušavajući dobiti na vremenu. Što joj je točno rekao?

»Mislim da nema smisla pitati te 'zašto'?« kaže nakon stanke.

»Pa«, mucam, zlo mi je. Bože, baš bi mi dobro došli cigareta.

»Ne optužujem te. Samo mislim da si mogla...«, trese glavom i uzdiše. »Nisi ga mogla nježnije odbiti? Zvučao je prilično uznemireno. Jadničak, a stvarno si mu se sviđala, znaš.« Ovo nema smisla. Nježnije ga odbiti?

»Što je točno...« ližem suhe usne. »Što ti je točno rekao?«

»Pa samo me nazvao kako bi mi rekao da si zaboravila kišobran«, kaže Suze. »Očito je konobar istrčao za vama. A ja sam ga, naravno, pitala kako je bilo...«

»I... što je rekao?«

»Pa«, kaže Suze i sliježe ramenima. »Rekao je da vam je stvarno bilo lijepo... ali da si prilično jasno pokazala kako ga ne želiš više vidjeti.«

»Oh.«

Spuštam se na pod, prilično slaba. Znači tako. Tarquin me vidio kako listam njegovu čekovnu knjižicu. Potpuno sam upropastila izgled.

Ali nije rekao Suze što sam napravila. Zaštitio me. Pretvarao se da sam ja odlučila da nećemo nastaviti. Bio je pravi gospodin.

GIGA

Zapravo — bio je pravi gospodin cijelu večer. Bio je dobar prema meni, drag i ljubazan. A ja sam mu cijelu večer samo lagala.

Odjednom sam poželjela zaplakati.

»Mislím da je to velika šteta«, kaže Suze. »Hoću reći, znam da sve to ovisi o tebi... ali on je tako drag dečko. I već godinama je zaljubljen u tebe! Bili biste savršén par.« Gleda me kao da mi se dodvorava. »I stvarno nema izgleda da opet izideš s njim?«

»Ja... iskreno mislim da nema«, odgovaram piskutavim glasom. »Suze... malo sam umorna. Išla bih u krevet.«

Ne pogledavši je u oči, ustajem i polako odlazim hodnikom prema svojoj sobi.

GIGA

LONDONSKA BANKA
London House Mill Street EC3R 4DW

Gđa Rebecca Boomwood
Stan 2
4 Burney Road
London SW6 8FD

20. ožujka 2000.

Poštovana gospođo Boomwood!

Hvala što ste nam uputili zahtjev za dodjelu kredita Londonske banke.

Na žalost »kupnja odjeće i šminke« nije procijenjena kao odgovarajuća namjena za dodjelu tako velikog neosiguranog zajma pa je naš Kreditni odjel odbio Vaš zahtjev.

Hvala Vam što ste se obratili Londonskoj banci.

S poštovanjem

Margaret Hopkins,
savjetnik Kreditnog odjela

GIGA

Endwich banka
PODRUŽNICA FULHAM
3 Fulham Road
London SW6 9JH

Gđa Rebecca Bloomwood
Stan 2
4 Burney Road
London SW6 8FD

24. ožujka 2000.

Poštovana gospodo Bloomwood!

Ovim pismom želim potvrditi naš sastanak u 9. 30 u ponedjeljak, 27. ožujka, ovdje u našoj poslovnici u Fulhamu. Molim Vas da se javite na recepciju.

Unaprijed se veselim našem susretu.

S poštovanjem

Derek Smeath,
direktor

ENDWICH BANKA UVIJEK MISLI NA VAS

Nikad se u životu nisam osjećala tako strašno kao kad sam se probudila sljedećeg jutra.
Nikad.

Prvo sam osjetila bol. Eksplozije bola kad sam pokušala pomaknuti glavu, kad sam pokušala otvoriti oči i kad sam se pokušala prisjetiti odgovora na osnovna pitanja: tko sam, koji je danas dan i jesam li već morala biti na nekom drugom mjestu.

Neko sam vrijeme mirno ležala jedva dišući. Zapravo, lice mi je gorjelo i gotovo sam počela hiperventilirati pa sam prisilno usporila disanje i počela disati normalno. *Udah... izdah, udah... izdah.* Sigurna sam da će mi se sjećanje vratiti i da ću se osjećati bolje. *Udah... izdah, udah... izdah.*

OK... Rebecca. Dobro. Ja sam Rebecca Bloomwood. *Udah... izdah, udah... izdah.*

Pizza. Jela sam pizzu. A s kim ono? *Udah... izdah, udah... izdah.*

S Tarquinom.

Izdah.

O, Bože. S Tarquinom.

Listala sam njegovu čekovnu knjižicu. Sve sam upropastila. Za sve sam ja kriva.

Preplavljuje me poznati val očajja pa zatvaram oči pokušavajući ublažiti bubnjanje u glavi.

Istodobno se sjećam da sam sinoć, kad sam se vratila u sobu, našla pola boce viskija koju sam jednom dobila od Škotskog osiguravajućeg društva i koja mi je još stajala na toaletnom stoliću. Otvorila sam je — makar ne volim viski — i popila... pa sigurno nekoliko čaša za pranje zuba. Što možda objašnjava zašto mi je sad tako zlo.

Polako pokušavam sjesti i oslušujem gdje je Suze, ali ne čujem ništa. Stan je prazan. Nema nikog osim mene.

Mene i mojih misli.

Koje, ruku na srce, ne mogu otrpjeti. Glava mi puca i osjećam se blijedo i nesigurno — ali moram se pokrenuti, zabaviti. Idem van, popit ću kavu na nekom mirnom mjestu i pokušati se pribitati.

Nekako sam se uspjela izvući iz kreveta, dovući do ormarića i pogledati u zrcalo. Ne sviđa mi se što vidim. Koža mi je zelena, usta suha, a kosa slijepljena uz naboranu kožu. Ali najgori je izraz očiju: tup, jadan, pun prezira prema samoj sebi. Sinoć sam imala priliku — fantastičnu priliku na srebrnom pladnju. A ja sam je bacila u smeće. Bože, ni za što nisam sposobna.

Nisam zaslužila živjeti.

Krećem na King's Road kako bih se izgubila u anonimnoj gužvi. Zrak je oštar i svjež. Dok hodam niz ulicu gotovo uspijevam zaboraviti prošlu večer. Gotovo, ali ne potpuno.

Ulazim u Aromu, naručujem veliki cappuccino i pokušavam ga normalno popiti. Ponašam se kao da je sve u redu i kao da sam ja samo još jedna djevojka u nedjeljnom šopingu. Ali ja to ne mogu. Ne mogu pobjeći od vlastitih misli. Škripe mi u glavi kao ploča koja se stalno ponavlja.

Da bar nisam uzela tu čekovnu knjižicu. Da bar nisam bila tako glupa. Sve je išlo jako dobro. Stvarno sam mu se sviđala. Držali smo se za ruke. Htio me opet pozvati van. O, Bože, kad bih bar mogla natrag, kad bih mogla vratiti tu večer...

Ne razmišljaj o tome. Ne razmišljaj o onome što se moglo dogoditi. To je nepodnošljivo. Da sam odigrala ulogu kako treba, vjerojatno bih sad pila kavu s Tarquinom.

Vjerojatno bih bila na dobrom putu da postanem petnaesta najbogatija žena u zemlji.

A ne... što?

U dugovima sam preko glave. U ponedjeljak ujutro sastajem se s direktorom banke. Nemam pojma što ću. Nemam pojma.

Sva jadona otpijam kavu i odmotavam čokoladicu. Nisam raspoložena za čokoladu, ali sam je odmah ugurala u usta.

GIGA

Najgore je — najgore od svega — to što mi se Tarquin zapravo počeo sviđati. Možda ga Bog nije obdario lijepim licem, ali jako je ljubazan, prilično smiješan, na svoj način. A broš je stvarno sladak.

I nije rekao Suze u čemu me zatekao. I vjerovao mi je dok sam mu pričala da volim pse, Wagnera i proklete violiniste iz Malavija. U sve je potpuno vjerovao.

O, Bože, sad ću se stvarno rasplakati.

Grubo otirem oči, praznim šalicu i ustajem. Na ulici oklijevam, a onda opet počnem žustro hodati. Možda mi povjetarac izbriše te nepodnošljive misli iz glave. Možda ću se sad dobro osjećati.

Ali ja hodam i hodam — i još se ne osjećam bolje. Glava me boli, oči su mi crvene i stvarno bi mi dobro došlo piće. Nešto malo od čega ću se osjećati malo bolje. Piće, cigareta ili...

Podižem pogled. Stojim ispred Octagona. Najdraže trgovine u svijetu. Tri kata odjeće, accesoirea, namještaja, darova, kavana i cvjećara koji vam žele cijeli dom ispuniti cvijećem. Imam novčanik.

Samo neku sitnicu da se razveselim. Majicu ili nešto. Možda pjenu za kupanje. Moram si nešto kupiti, neću potrošiti mnogo. Samo ću ući i...

Već se probijam kroz vrata. O, Bože, ovo je pravo olakšanje. Toplina, svjetlo. Tu mi je mjesto. Ovo je moje prirodno stanište.

Krećem prema majicama, ali nisam onoliko sretna koliko bih morala biti. Gledam stvari na policama, pokušavam probuditi uzbuđenje koje obično osjećam dok nešto kupujem — ali danas sam nekako prazna. Ipak, biram majicu bez rukava sa srebrnom zvijezdom u sredini, stavljam je preko ruke i ponavljam samoj sebi kako se već bolje osjećam. Onda primjećujem policu s kućnim ogrtačima. Dobro bi mi došao novi ogrtač, kad smo već kod toga.

Dok opipavam krasan bijeli ogrtač od mekog frotira, čujem neld glasić koji mi govori iza glave, poput stišanog radija. *Nemoj. Imaš dugove. Nemoj. Imaš dugove.*

Pa možda i imam. Ali iskreno, zar je to sad bitno? Prekasno je da bi se išta promijenilo. Kad već imam dugove, mogu biti i malo veći. Gotovo divljačld uzimam ogrtač s vješalice i stavljam ga preko ruke. Zatim uzimam iste mekane papuče. Nema smisla kupiti jedno bez drugoga.

Blagajna je tu odmah lijevo, ali je ignoriram. Još nisam gotova. Krećem prema pokretnim stubama i penjem se na kat s opremom za domaćinstvo. Vrijeme je za novu pernatu posteljenu. Bijelu, uz novi ogrtač. I par ukrasnih jastučića i prekrivač od lažnog krzna. Kad god dodam nešto svojoj hrpici, osjetim kako zadovoljstvo pršti u meni poput vatrometa. I na trenutak je sve u redu. Ali onda postupno blijede svjetla i iskrice pa opet ostajem u hladnome mraku. Grozničavo tražim još nešto. Golemu miršljivu svijecu. Jo Malone gel za tuširanje i vlažnu kremu. Potpourri ručne izrade. I kako što dodajem, vatromet pršti — a onda opet pada mrak. I vatrometi su svaki put sve kraći. Zašto zadovoljstvo nestaje? Zašto se ne osjećam sretnijom?

»Izvolite«, kaže glas koji mi prekida misli. Mlada prodavačica u Octagonovoj službenoj odjeći — bijeloj košulji i platnenim hlačama, prilazi i gleda moju hrpu na podu. »Želite li da vam nešto od ovoga pridržim dok vi kupujete?«

»O«, odgovaram tupo i gledam stvari koje sam nagomilala na podu. Sad je to već povelika hrpa. »Bez brige. Samo ću... platiti to što je ovdje.«

Nekako smo zajedno uspjele sve što sam uzela odgurati po podu od bukovine do granitnog stilskog pulta u sredini, a prodavačica je sve počela skenirati. Jastučićima je snižena cijena — što nisam primijetila — a dok ona provjerava točnu cijenu, iza mene se stvara red.

»To će biti 370, 56 funti«, napokon izgovara i smiješi mi se. »Kako plaćate?«

»Emm... na tekući, odgovaram i uzimam novčanik. Dok ona provlači karticu, gledam vrećice i pitam se kako ću sve to odnijeti doma.

Ali odmah bježim od tih misli. Ne želim razmišljati o domu. Ne želim razmišljati o Suze,

GIGA

Tarquinu ni o prošloj večeri. Ni o čemu.

»Oprostite«, ispričava se djevojka, »ali nešto nije u redu s vašom karticom. Račun je odbijen.« Vraća mi karticu. »Imate li drugu?«

»O«, odgovaram pomalo uzrujano. »Pa... evo Visa.«

To je baš neugodno. A zašto mi kartica nije u redu? Meni izgleda normalno. Morat ću se požaliti banci.

Banka. Sutra imam sastanak s Derekom Smeathom. O, Bože. Ne želim razmišljati o tome. Brzo, razmišljaj o nečem drugom. Pogledaj pod. Okreći se oko sebe. Iza mene se stvorio već prilično dugačak red i čujem nakašljava-nje. Svi čekaju mene. Dok mi se pogled susreće sa ženom iza mene, čudno se smiješim.

»Ne«, kaže djevojka. »Ni ova ne valja.«

»Molim?« šokirana sam. Kako — ne valja? Pa to je moja Visa kartica, za Boga miloga.

Prihvaćena je u cijelom svijetu. Što se događa? To nema smisla. Nema nikakvog...

Misli mi zastaju i počinje me preplavljivati čudna hladnoća. Sva ona pisma. Sva ona pisma koja sam spremala u ladicu toaletnog ormarića. Nisu valjda...

Ne. Nemoj mi reći da su mi poništili karticu. Ne mogu mi to učiniti.

Srce mi panično tuče. Znam da nisam baš bila sjajna u plaćanju računa — ali trebam Visu.

Trebam je. Ne mogu je samo tako poništiti. Odjednom sam potresena.

»Ljudi čekaju«, kaže djevojka pokazujući red. »Pa ako ne možete platiti...«

»Naravno da mogu«, odgovaram ukočena i svjesna crvenila na obrazima. Drhtavim rukama kopam po novčaniku i na kraju vadim srebrnu Octagon karticu. Bila je zakopana ispod drugih, pa je neko vrijeme nisam koristila. »Evo«, kažem. »Platit ću ovom.«

»Dobro«, kaže djevojka otesito i provlači karticu.

Dok šutke čekamo autorizaciju, počinjem se pitati jesam li platila račun za Octagon. Nedavno su mi poslali zločesto pismo. Nešto o neplaćenim računima. Ali sigurna sam da sam to odavno platila. Ili bar dio. Nisam? Sigurna sam...

»Samo moram na brzinu telefonirati«, kaže prodavačica gledajući u stroj. Uzima telefon koji stoji uz blagajnu i okreće broj.

»Bok«, kaže. »Da, mogu li ti dati broj računa...«

Iza mene netko glasno uzdiše. Osjećam kako mi obrazi sve više gore. Ne usuđujem se gledati oko sebe. Ne usuđujem se pomaknuti.

»Aha«, kaže prodavačica na kraju i spušta slušalicu. Dok diže pogled — a kad sam ugledala njezino lice, osjetila sam grčeve u želucu. Ne ispričava se i više nije ljubazna. Gruba je.

»Naša financijska služba moli da im se hitno javite«, kaže otesito. »Dat ću vam broj.«

»Dobro«, odgovaram i pokušavam zvučati opušteno. Kao da je to najnormalniji zahtjev. »OK.

Dobro, nazvat ću. Hvala.« Pružam ruku i tražim karticu. Soping me više ne zanima. Samo se želim što prije izvući.

»Oprostite, ali vaš račun je blokiran«, kaže prodavačica ne spuštajući glas. »Morat ću zadržati karticu.«

Zurim u nju i ne mogu vjerovati, osjećam kako mi se na licu vidi šok. Osjećam kako su se svi iza mene znatiželjno uskomešali kad su to čuli i počeli se gurkati laktovima.

»Ako nemate drugih sredstava...«, dodaje gledajući moju hrpu na pultu. Moj frotirski ogrtač.

Moja nova posteljina. Moja mirisna svijeća. Golema, upadljiva hrpa stvari. Stvari koje ne trebam. Stvari koje ne mogu platiti. Odjednom mi je zlo od pogleda na to.

Tupo stresem glavom. Osjećam se kao da me netko ulovio u krađi.

»Elsa!« doziva prodavačica. »Možeš li ovo riješiti, molim te. Mušterija ipak neće ništa kupiti.« Pokazuje stvari, a druga ih prodavačica odmiče na suprotan kraj, tupa izraza lica.

»Sljedeći, molim.«

GIGA

Žena iza mene istupa, izbjegavajući moj pogled od neugode, a ja se polako okrećem. Nikad u životu nisam bila toliko ponižena. Čini se da me cijeli kat gleda — svi kupci, svi prodavači, svi šapću i gurkaju se laktovima. *Jeste li vidjeli? Jeste li vidjeli što se dogodilo?*

Drhtavih nogu odlazim ne gledajući ni lijevo ni desno. Ovo je noćna mora. Moram se iz nje izvući što prije. Moram izići iz prodavaonice na ulicu i otići...

Kamo? Doma, vjerojatno.

Ali ne mogu se suočiti sa Suze i slušati o tome koliko je Tarquin sladak. Ili još gore, izložiti se opasnosti da naletim na njega. O, Bože. Zlo mi je od same pomisli.

Što ću? Kamo ću?

Tresem se i krećem niz pločnik, okrećući se od izloga koji mi se rugaju u lice. Što ću sad?

Kamo ću? Osjećam se praznom, gotovo ludom od panike.

Zastajem na uglu, čekam da se upali zeleno i tupo gledam u izlog pun kašmirskih pulovera s lijeve strane. Odjednom ugledam crveni Pringleov pulover za golf, a i oči mi naviru suze olakšanja. Postoji mjesto kamo mogu otići. Jedino kamo uvijek mogu otići.

Doma mami i tati.

Kad sam se tog popodneva nenajavljeno pojavila kod mame i tate i rekla da bih rado ostala nekoliko dana, nisu bili šokirani pa čak ni iznenađeni.

Zapravo toliko su se činili neiznenađenima da sam se počela pitati jesu li to očeldvali još otkako sam se preselila u London. Možda svađ tjedan čekaju da se pojavim na vratima bez kovčega i crvenih očiju? Mirni su kao bolnička hitna služba na intervenciji koju su uvježbali tek prošli tjedan.

Samo što se hitna služba ne bi svađala oko toga koji je najbolji način oživljavanja pacijenta. Nakon nekoliko minuta poželjela sam izići i pustiti ih da odluče kako će djelovati pa onda pozvoniti na vrata.

»Otiđi gore i napravi si lijepu toplu kupku«, rekla je mama čim sam spustila torbu.

»Pretpostavljam da si iscrpljena!«

»Ne mora se kupati, ako ne želi«, uzvraća tata. »Možda želi piće! Jesi za piće, zlato?«

»Misliš da je to pametno?« pita mama pogledavajući ga znakovitim »možda je alkić« pogledom koji ja, navodno, nisam primijetila.

»Ne želim piće, hvala«, odgovaram. »Ali bih rado šalicu čaja.«

»Naravno«, kaže mama. »Graham, pristavi vodu.« I opet ga znakovito pogleda. Čim je nestao u kuhinju, približila mi se i pitala tišim glasom:

»Dobro si, zlato? Nešto... nije u redu?«

O, Bože, kad se osjećaš loše, ništa te ne može lakše natjerati u suze od maminog sućutnog glasa.

»Pa«, počinjem slabašnim glasom. »Bila sam i bolje. Samo sam... u teškoj situaciji. Ali na kraju će biti dobro.« Sliježem ramenima i gledam u stranu.

»Jer...«, nastavlja još tiše, »tata nije tako staromodan kako izgleda. A ja znam da bi, ako je u pitanju... čuvanje malenog dok ti radiš...«

Molim?

»Mama, bez brige!« vičem oštro. »Nisam trudna!«

»Nisam ni rekla da jesi«, odgovorila je i pocrvenjela. »Samo sam ti htjela ponuditi našu potporu.«

Bože dragi, kakve ja to roditelje imam? Gledaju previše sapunica, u tom je problem. Zapravo, vjerojatno su se nadali da sam trudna. A otac mog djeteta je zločesti oženjeni ljubavnik kojeg bi mogli ubiti i zakopati u vrtu.

I što joj sad to znači »ponuditi potporu«? Moja mama to nikad nije izgovorila prije nego što je počela gledati *Ricki Lake* svako popodne.

»Dođi«, kaže. »Sjedni i popij čaj.«

Idem za njom u kuhinju i svi sjedimo uz šalicu čaja. I, moram reći, jako je lijepo. Vruć, jaki čaj i čokoladni bourbon keksi. Savršeno. Zažmirim i otpijem nekoliko gutljaja, a onda opet otvorim oči i ugledam roditelje kako znatiželjno zure u mene. Mama odmah mijenja izraz lica i smiješi se, a tata se malo nakašlje — ali vidim kako bi dali sve na svijetu samo da doznaju što ne valja.

»Onda«, kažem oprezno, a pogledi im skaču. »Oboje ste dobro?«

»O, da«, kaže mama. »Da, *mi* smo dobro.«

Opet tišina.

»Becky?« pita tata ozbiljno, a mama i ja pogledamo u njega. »Jesi li upala u neku nevolju za koju bismo morali znati? Reci nam samo ako želiš«, dodaje brzo. »A ja ti hoću reći da smo mi uvijek tu, ako trebaš pomoć.«

Opet *Ricki Lake*. Mama i tata bi stvarno morali više izlaziti.

»Dobro si, sunce?« pita mama nježno — a glas joj je tako mio i pun razumijevanja da i protiv svoje volje, spuštam šalicu drhtavim rukama i odgovaram: »Iskreno, sad imam nekih

GIGA

problema. Nisam htjela da se zabrinete pa vam dosad nisam ništa govorila...«, osjećam kako mi se suze skupljaju u očima.

»Što je?« pita mama panično. »O, Bože, nije valjda droga?«

»Ne, nije droga!« vičem. »Imam... ja samo imam... ja... mene...«, otpijam čaj. Ovo je još teže nego što sam mislila. Daj, Rebecca, reci.

Zatvaram oči i čvrsto stežem prste oko šalice.

»Istina je...«, govorim polako.

»Da?« pita mama.

»Istina je...« otvara oči. »Da me progoni muškarac. Zove se... Derek Smeath.«

Tišina. Čuje se samo piskutanje dok tata uvlači zrak.

»Znala sam!« kaže mama oštrim slomljenim glasom. »Znala sam! Znala sam da nešto nije u redu!«

»Svi smo znali da nešto nije u redu!« kaže tata i spušta laktove na stol. »Otkad to traje, Becky?«

»O, hmm... već mjesecima«, odgovaram i zurim u čaj. »Samo je... naporno. Nije ništa ozbiljno. Ali više ne mogu izdržati.«

»A tko je taj Derek Smeath?« pita tata. »Poznamo ga?«

»Mislim da ne. Srela sam ga... sreća sam ga na poslu.«

»Naravno!« kaže mama. »Mlada, zgodna cura kao ti, s uspješnom karijerom... znala sam da će se to dogoditi!«

»I on je novinar?« pita tata, a ja tresem glavom.

»Radi u Endwich banci. On... naziva i pravi se da je zadužen za moj račun. Stvarno je uvjerljiv.«

Trenutak šutnje, dok mama i tata pokušavaju to probaviti, a ja jedem još jedan čokoladni keks.

»Pa«, kaže mama napokon. »Mislim da moramo nazvati policiju.«

»Ne!« vičem, rasipajući mrvice po cijelom stolu. »Ne želim policiju! Nikad mi nije prijeto. On zapravo uopće nije pravi progonitelj. On je jednostavno davež. Htjela sam na neko vrijeme nestati...«

»Jasno«, veli tata i pogleda mamu. »To ima smisla.«

»Predlažem«, kažem stišćući ruke u krilu, »da vi, ako on nazove, velite da sam otputovala u inozemstvo i da nemate moj broj. A... ako nazove netko drugi recite isto, a to vrijedi čak i za Suze.«

»Sigurno?« pita mama mršteći se. »Ne bi bilo bolje nazvati policiju?«

»Ne!«, odgovaram brzo. »Tako bi se samo osjećao važnim. Samo želim nestati na neko vrijeme.«

»Dobro«, kaže tata. »Što se nas tiče, nisi ovdje.«

Pružila ruku preko stola i stišće moju. A kad sam ugledala zabrinutost na njegovu licu, zamrzila sam sebe zbog onoga što radim. Toliko me grize savjest da mislim da ću briznuti u plač i iskreno im sve priznati.

Ali... ne mogu. Jednostavno ne mogu ispričati svojim dragim roditeljima da je njihova navodno uspješna kći s navodno vrhunskim poslom zapravo neorganizirana, puna laži, zbrkana i do grla u dugovima.

I tako smo večerali (cumberlantsku pitu Waitrose) i zajedno pogledali adaptaciju Agathe Christie, a zatim sam otišla gore u svoju staru sobu, obukla staru spavaćicu i otišla u krevet. A kad sam se sljedeće jutro probudila, bila sam sretnija i odmornija nego u zadnje vrijeme. I dok tako zurim u strop svoje stare sobe, osjećam se sigurnom. Zaštićenom od svijeta, umotanom u kukuljicu. Neću dobivati nikakva zlokobna pisma, obavljati zločeste telefonske razgovore ni primati čudne posjetitelje. Sva je odgovornost pala s mojih ramena. Osjećam se kao da opet imam petnaest godina i kao da mi je domaća zadaća jedina briga. (A nisam je čak

GIGA

ni dobila.)

Sigurno je već bilo devet kad sam se probudila i ustala iz kreveta, i tada mi padne na pamet da će me za pola sata kilometrima daleko u Londonu u svom uredu čekati Derek Smeath. U želucu osjetim mali trzaj i na trenutak razmišljam o tome kako bih mogla nazvati banku i izmisliti neku ispriku. Ali čak i dok razmišljam o tome, znam da to neću napraviti. Ne želim čak ni priznati da banka postoji. Želim sve zaboraviti.

Ništa od toga više ne postoji. Nema banke, nema Vise, nema Octagona. Sve je eliminirano iz mog života — jednim potezom.

Nazvala sam samo u redakciju jer ne želim otkaz zbog izostanka. Nazvala sam u devet i dvadeset, prije nego što se Philip pojavi, i dobila Mavis na recepciji.

»Halo, Mavis?« cvilim. »Rebecca Bloomwood. Možeš reći Philipu da sam bolesna?«

»Sirovice!« kaže Mavis. »Bronhitis?«

»Nisam sigurna«, cvilim. »Naručena sam kod doktora. Sad moram ići. Bok.«

I to je to. Jedan telefonski poziv, i ja sam slobodna. Nitko ništa ne sumnja — a zašto bi?

Odmah mi je lakše. Tako je lako pobjeći. Tako jednostavno. Odavno sam to morala napraviti. U primislima mi se, poput malog zločestog gremlina, skriva misao da ne mogu ovdje zauvijek ostati. Da će me sve prije ili poslije početi dostizati.

Ali ne još — i to je bitno. Još dugo neće. A u međuvremenu neću o tome ni razmišljati.

Jednostavno ću popiti čaj, gledati *Morning Coffee* i isključiti mozak.

Ulazim u kuhinju, tata sjedi za stolom i čita novine. Osjeća se miris prepečenca i čuje Radio 4 u pozadini. Baš kao dok sam bila mlađa i još živjela doma. Tada je život bio jednostavan.

Život je bio tako lak. Nije bilo računa, zahtjeva, prijetećih pisama. Zapljuskuje me golem val nostalgije, okrećem se, točim vodu i trepcern.

»Zanimljive vijesti«, kaže tata listajući *Daily Telegraph*.

»Da?« pitam stavljajući vrećicu čaja u lončić. »A koje?«

»Prva škotska je preuzela Flagstaff životno osiguranje.«

»Da«, odgovaram. »Dobro. Da, mislim da sam čula da će se to dogoditi.«

»Svim Flagstaff ovim ulagačima bit će isplaćene velike svote neočekivane dobiti. Najveće dosad, kako se čini.«

»Nemoj«, trudim se zvučati zainteresirano. Uzimam *Vaš dom*, listam i počinjem čitati horoskop.

Ali nešto mi ne da mira. Flagstaff životno. Zašto mi to zvuči poznato? S kim sam o tome govorila?

»S Martinom i Janice!« vičem odjednom. »Oni su kod Flagstaffa! Već petnaest godina.«

»Onda će jako dobro proći«, kaže tata. »Sto si duže s njima, to više dobivaš.«

Okreće stranicu, a ja sjedam za stol s čajem i otvaram *Vaš dom* na stranici s receptima za uskrсне kolače. Nije pošteno, razmišljam ljutito. Zašto ja ne dobijem neočekivani dobitak? Zašto netko ne preuzme Endwich banku? Onda bi mi mogli isplatiti neočekivani dobitak koji bi bio dovoljno velik da pokrije moje prekoračenje. A Derek Smeath bi po mogućnosti dobio otkaz.

»Nešto si planirala za danas?« pita tata i podiže pogled.

»Nisam«, odgovaram i otpijam čaj.

Nešto sam planirala u životu? Nisam baš.

Ipak sam provela ugodno, mirno jutro i pomagala mami u sortiranju odjeće za rasprodaju starih stvari, a u pola jedan ušla sam u kuhinju napraviti sendvič. Kad sam pogledala na sat, kroz misli mi je prošla činjenica da sam prije tri sata morala biti u Endwich banci — ali sve je to tako daleko, kao udaljen zvuk. Cijeli moj londonski život sad se čini dalekim i nestvarnim. Tu mi je mjesto. Daleko od izluđujuće gužve, doma s mamom i tatom, živim opuštено. Nakon objeda odlazim u vrt s maminim katalogom i sjednem na klupu uz jabuku. Trenutak

GIGA

poslije, čujem glas preko ograde i podižem pogled. Susjed Martin. Hmmm. Nisam mu baš jako naklonjena u zadnje vrijeme.

»Bok, Becky«, kaže blago. »Dobro si?«

»Jesam, hvala«, odgovaram kratko. *I ne sviđa mi se tvoj sin*, najradije bih dodala. Ali opet, vjerojatno bi pomislili da odbijam istinu.

»Becky«, kaže Janice koja se pojavila iza Martina s vrtnom lopaticom u ruci. Prestrašeno me gleda. »Čuli smo za tvog... progonitelja«, šapće.

»Kriminalac«, dodaje Martin bijesno. »Takvi bi morali biti u zatvoru.«

»Ako ikako možemo pomoći«, kaže Janice. »Bilo kako. Samo reci.«

»Dobro sam, stvarno«, odgovaram smekšavajući se prema njima. »Samo želim ostati ovdje neko vrijeme. Maknuti se od svega.«

»Naravno«, kaže Martin. »Pametno.«

»Baš sam jutros govorila Martinu«, kaže Janice, »da bi morala uzeti čuvara.«

»Oprez nikad nije na odmet«, kaže Martin. »Danas sigurno ne.«

»Cijena slave«, kaže Janice žalosno kimajući. »Cijena slave.«

»Ma nema veze«, odgovaram pokušavajući pobjeći od progonitelja. »A kako ste vi?«

»O, mi smo oboje dobro«, kaže Martin. »Valjda.« Čudno, ali u glasu mu se osjeća prisilna vedrina. Zastao je, pogledao Janice, koja se mršti, i blago stresao glavom.

»Sigurno su vas razveselile vijesti«, kažem vedro. »O Flagstaffu.«

Tišina.

»Pa«, kaže Martin, »razveselile bi nas.«

»Nitko nije znao«, dodaje Janice sliježući ramenima. »Tako je to u životu. Sreća na lutriji.«

»A što?« pitam znatiželjno. »Mislila sam da će vam isplatiti veliki neočekivani dobitak.«

»Kako se čini...«, Martin trlja lice. »To se na nas ne odnosi.«

»Ali... ali zašto?«

»Martin ih je jutros nazvao«, kaže Janice. »Zanimalo ga je koliko ćemo dobiti. U novinama je pisalo da će dugogodišnji ulagači dobiti tisuće. Ali...« pogledava Martina.

»Ali što?« osjećam znak za uzbunu.

»Na nas se to ne odnosi«, kaže Martin čudnim glasom. »Jer smo promijenili investicijski fond. Naš bi stari fond došao u obzir, ali...« Nakašljava se. »Odnosno, nešto ćemo ipak dobiti, ali samo oko 100 funti.«

Blijedo ga gledam.

»Ali promijenili ste fond...«

»Prije dva tjedna«, odgovara. »To je ironično. Da smo još samo malo pričekali... Ipak, što je tu je. Nema smisla plakati.« Sliježe ramenima kao da se miri sa sudbinom i gleda Janice koja mu uzvraća osmijeh.

A ja gledam u stranu i grizem usnicu.

Preplavljuje me ružan osjećaj. Odlučili su promijeniti fond jer sam im ja to savjetovala. Pitali su me bi li promijenili fond, a ja sam rekla — samo naprijed. Ali kad malo bolje razmislim... nisam li već prije čula glasine o preuzimanju? O, Bože. Jesam li već znala? Jesam li mogla to spriječiti?

»Nismo mogli znati da će doći do neočekivanog dobitka«, kaže Janice i spušta ruku na njegovu. »Oni to tajе do zadnjeg trenutka, ne?«

Grlo mi se previše stegnulo da bih odgovorila. Sad se svega točno sjećam. Preuzimanje je prva spomenula Alicia. Dan prije nego što sam došla ovamo. A onda je to spomenuo i Philip u redakciji. Nešto kao da dioničari u fondovima dobiti prolaze dobro. Samo što... Nisam slušala. Mislim da sam tad uređivala nokte.

»Pretpostavljaju da bismo dobili dvadeset tisuća funti da smo ostali«, kaže Martin sumorno.

»Zlo mi je već kad na to pomislim. Ipak, Janice ima pravo. Nismo mogli znati. Nitko nije znao.«

GIGA

O, Bože. Za sve sam ja kriva. Za sve ovo sam ja kriva. Da sam samo upotrijebila mozak i *mislila* jednom u životu...

»O, Becky, nemoj biti tako uznemirena«, kaže Janice. »Nisi ti kriva! Nisi znala! Nitko nije znao! Nitko od nas nije mogao...«

»Znala sam«, žalosno odgovaram.

Tišina puna zgražanja.

»Molim?« pita Janice slabim glasom.

»Nisam baš znala«, odgovaram gledajući u zemlju, »ali sam načula glasine o tome. Morala sam vas upozoriti kad ste me pitali. Morala sam vam reći da pričekate. Ali... nisam mislila. Nisam se sjetila.« Prsiljavam se podignuti pogled i susrećem se s Martinovim zapanjenim izrazom lica. »Stvarno... stvarno mi je žao. Za sve sam ja kriva.«

Trenutak tišine, dok se Martin i Janice pogledavaju, ja pogrbljujem leđa i prezirem samu sebe. Čujem telefon i kako se netko ide javiti.

»A tako«, progovara Martin. »Ma... budi bez brige. To se događa.«

»Ne optužuj sebe, Becky«, kaže Janice ljubazno. »Mi smo sami odlučili promijeniti fond, a ne ti.«

»I zapamti, ti si pod velikim pritiskom«, dodaje Martin sućutno mi spuštajući ruku na rame.

»Otkako te progone.«

Sad ću stvarno zaplakati. Ne zaslužujem njihovu ljubaznost. Izgubili su 20.000 funti jer sam ja bila previše lijena da bih pratila događaje u koje bih morala biti upućena. Pa ja sam financijska novinarka, za Boga miloga.

I tako sam odjednom, u vrtu svojih roditelja, pala na najniže grane u životu. Sto ja imam u životu? Ništa. Baš ništa. Ne znam kontrolirati troškove, ne znam svoj posao i nemam dečka. Povrijedila sam najboljeg prijatelja, lagala roditeljima — a sad sam uništila i susjede. Morala bih od svega dignuti ruke i otići u budistički samostan.

»Becky?«

Prekinuo nas je tatin glas, a ja začuđeno podižem pogled. Prilazi nam preko travnjaka, uznemirena lica.

»Becky, nemoj se uzrujati«, kaže, »ali baš sam sad razgovarao s tim Derekom Smeathom.«

»Molim?« pitam osjećajući kako mi lice blijedi od jeze.

»S progoniteljem?« viče Janice, a tata joj mudro kima.

»Baš je neugodan. Bio je dosta agresivan u razgovoru sa mnom.«

»Ali kako zna da je Becky ovdje?« pita Janice.

»Očito je išao na sreću«, kaže tata. »Bio sam jako pristojan, jednostavno sam mu rekao da nisi ovdje i da nemam pojma gdje si.«

»A... a što je on rekao?« pitam prigušenim glasom.

»Blebetao je neke gluposti o sastanku koji si imala s njim«, tata tresе glavom. »Tip je očito poremećen.«

»Morate promijeniti broj«, savjetuje Martin. »I ne stavljajte ga u imenik.«

»Ali odakle je telefonirao?« pita Janice dok joj glas postaje sve uzbuđeniji. »Mogao bi biti bilo gdje!« Počinje se nervozno ogledati po vrtu kao da očekuje da bi mogao iskočiti iz grma.

»Točno«, kaže tata. »Becky, mislim da bi sad morala ući. S takvim tipovima se nikad ne zna.«

»Dobro«, kažem tupo. Ne mogu vjerovati da se to događa. Gledam tatino blago, zabrinuto lice i odjednom bih najradije briznula u plač. Zašto nisam njemu i mami rekla istinu? Zašto sam se dovela u ovu situaciju?

»Izgledaš prilično potreseno, draga«, kaže Janice i pogladi me po ramenu. »Popij čaj.«

»Da«, odgovaram. »Mislim da hoću.« A tata me nježno odvodi prema kući kao da sam invalid.

GIGA

Sve izmiče kontroli. Sad se osjećam kao totalna propalica, a više se ne osjećam ni sigurnom. Osjećam se izloženom i na rubu propasti. Sjedim na kauču uz mamu, pijem čaj, gledam *Odbrojavanje* i svaki put kad začujem neki zvuk izvana, nervozno skačem.

A što ako Derek Smeath stiže ovamo? Koliko mu treba od Londona? Sat i pol? Dva, ako je gužva u prometu?

On to ne bi napravio. On je zaposlen čovjek.

Ali bi *mogao*.

A mogao bi poslati službenike. O, Bože. Muškarce prijetećeg izgleda u kožnim jaknama.

Želudac mi se grči od straha. Počinjem se osjećati kao da stvarno imam progonitelja.

Dok počinju reklame, mama uzima katalog prepun vrtlarskog pribora. »Pogledaj ovo krasno pojilo za ptice«, kaže. »Naručit ću ga za vrt.«

»Sjajno«, mrmljam, ali se ne uspijevam koncentrirati.

»Imaju i krasne posude za prozore«, kaže. »Dobro bi ti došle posude za prozore u stanu.«

»Da«, odgovaram. »Možda.«

»Da ti naručim koju? Nisu skupe.«

»Ne, dobro je.«

»Možeš platiti čekom ili na Visu...«, kaže okrećući stranicu.

»Ne, stvarno, mama«, odgovaram, a glas mi postaje nešto oštriji.

»Mogla bi nazvati i reći im broj kartice, a oni će ti dostaviti...«

»Mama, prestani!« vičem. »Ne želim ih, dobro?«

Mama me iznenađeno pogleda, pomalo prijekorno, i okreće sljedeću stranicu kataloga. A ja joj uzvraćam pogled puna panike. Moja Visa ne valja. Tekući mi je blokiran. Ništa ne radi. A ona nema pojma o tome.

Ne razmišljaj o tome. Ne razmišljaj o tome. Grabim stari broj *Radio Timesa* sa stolića i počinjem listati.

»Baš šteta za Martina i Janice, jelda«, veli mama podižući pogled. »Zamisli, promijenili su fond dva tjedna prije preuzimanja! Baš nemaju sreće.«

»Znam«, mrmljam gledajući u stranicu s popisom. Ne želim da me itko podsjeća na Martina i Janice.

»Strašna podudarnost«, kaže mama vrteći glavom. »Izgleda da je kompanija lansirala novi fond neposredno prije preuzimanja. Znaš, sigurno ima mnogo ljudi koji su napravili isto što i Martin i Janice — i izgubili. Strašno.« Gleda televiziju. »O, pogledaj ovaj početak.«

Počinje svirati vesela glazba *Odbrojavanja*, a iz televizora se prolama buran pljesak. Ali ja ne slušam, čak i ne gledam samoglasnike i suglasnike. Razmišljam o onome što je mama maloprije rekla. Strašna podudarnost — ali to baš i nije bila podudarnost. Banka je pisala Janice i Martinu i predložila im promjenu fonda. Čak su im ponudili i poticaj. Sat.

Zašto su to napravili?

Odjednom sam se uznemirila. Želim vidjeti pismo Flagstaff životnog osiguranja — i otkriti točno koliko dugo prije preuzimanja je poslano.

»SVRŠETAK«, kaže mama gledajući u ekran. »Ne, ima jedno slovo previše. Čekaj. Može se reći SVRŠECI?«

»Samo ću... skočiti u susjedstvo«, kažem i ustajem. »Odmah se vraćam.«

Dok je Martin otvarao vrata, vidjela sam kako on i Janice sjede pred televizorom i gledaju *Odbrojavanje*.

»Bok«, pozdravljam plaho. »Pitala sam se... možemo li na brzinu razgovarati?«

»Naravno«, kaže Martin. »Uđi! Jesi za sherry!«

»O«, odgovaram zatečena. Hoću reći, nisam protiv pića, ali još nije pet sati. »Pa... može.«

»Nikad nije prerano za sherry!« kaže Martin.

»Ja ću popiti još jedan, hvala Martin«, začuje se Janicin glas iz dnevne sobe.

Nemoj me. Pa oni su alkoholičari!

GIGA

O, Bože, možda sam i za to ja kriva. Možda su ih financijske teškoće natjerale da potraže utjehu u alkoholu i dnevnom TV programu.

»Samo sam se pitala«, govorim nervozno dok Martin toči tamnosmeđi sherry u veliku čašu.

»Samo me zanimalo, mogu li pogledati pismo koje ste dobili od Flagstaff osiguranja, ono u kojemu traže da promijenite fond? Zanima me kad je poslano.«

»Stiglo je onoga dana kad smo se sreli«, kaže Martin. »Zašto ga želiš vidjeti?« Podiže čašu.

»U tvoje zdravlje.«

»Živjeli«, kažem i otpijam gutljaj. »Samo me zanima...«

»Dođi u dnevnu sobu«, prekida me i vodi kroz hodnik. »Evo, ljubavi«, dodaje Janice čašu sa sherryjem. »Čin!«

»Čin!« odgovara. »Sad su brojke! Moram se koncentrirati.«

»Mislila sam da bih mogla malo istražiti«, šapćem Martinu dok sat u *Odbrojavanju* otkucava krug. »Tako mi je krivo.«

»Pedeset puta četiri je dvjesto«, kaže Janice odjednom. »Šest minus tri je tri, puta sedam je dvadeset jedan i samo dodaš.«

»Bravo, ljubavi!« kaže Martin i nešto traži po hrastovoj komodi. »Evo pisma«, kaže. »Želiš napisati članak o tome?«

»Možda«, odgovaram. »Nećete imati ništa protiv?«

»Protiv?« sliježe ramenima. »Ne, mislim da nećemo.«

»Sšššš!« oglasi se Janice. »Sad je glavna zagonetka.«

»Dobro«, šapćem. »Ja ću... ja bih to uzela, smijem?«

»Eksplodirati!« viče Janice. »Ne, eksploatirati!«

»I... hvala za sherry.« Otpijam veliki gutljaj, stresem se od njegove ljepljive slatkoće, spustim čašu i odšuljam se iz sobe.

Polu sata poslije sjedim u svojoj sobi. Već sam nekoliko puta pročitala pismo Flagstaff životnoga i sigurna sam da je u njemu nešto sumnjivo. Koliko je ulagača moralo promijeniti fond nakon te strašne ponude s nagradnim satom — pa su na kraju izgubili pravo na dobit? Odnosno, koliko je novca uštedio Flagstaff? Odjednom me to stvarno zanima. I još više od toga, stvarno želim o tome pisati. Prvi put u životu, stvarno sam zainteresirana za financijsku priču.

I ne želim o tome više pisati u usranoj *Uspješnoj štednji*.

Posjetnica Erica Foremana još mi je u novčaniku, a njegov izravni telefon otisnut je na vrhu. Uzimam je. Gledam trenutak, a onda odlazim telefonirati i pokušati ga zainteresirati za problem prije nego što se predomislim.

»Eric Foreman, *Dnevni svijet*«, javlja se pomalo tiho.

O Bože, ja ću to stvarno napraviti?

»Bok«, pozdravljam nervozno. »Ne znam da li me se sjećaš. Ja sam Rebecca Bloomwood iz *Uspješne štednje*. Sreli smo se na presici Sacruma.«

»Točno«, kaže veselo. »Kako si, srce?«

»Dobro«, odgovaram i stežem rukom slušalicu. »Savršeno... Baš sam se pitala da li ti još ide ona serija članaka 'Mogu li vjerovati financijašu'?«

»Ide«, kaže Eric Foreman. »Zašto?«

»Tako...«, gutam slinu. »Ovaj, mislim da imam priču koja bi te mogla zanimati.«

Još nikad se nisam toliko potrudila oko nekog članka. Nikad.

I, zamisli, još nikad nisu od mene tražili da ga napišem tako brzo. U *Uspješnoj štednji* imamo mjesec dana za članak — i još se žalimo. Kad je Eric Foreman rekao »možeš ga napisati do sutra«, mislila sam da se šali. Veselo sam odgovorila: »Naravno!« I gotovo dodala: »Šaljem ti ga za pet minuta!« Onda mi je, na vrijeme, postalo jasno da je ozbiljan. Nemoj me!

Pa sam već rano ujutro bila s diktafonom kod Martina i Janice, točno bilježila sve informacije o njihovu ulaganju i pokušavala dodati mnogo srcepateljnih pojedinosti, kako mi je savjetovao Eric.

»Moramo izazvati pozornost i sućut«, rekao mi je preko telefona. »Bez dosadnih financijskih izvješća. Nek nam bude žao tih ljudi. Rasplači nas. Obični ljudi koji teško rade i koji su mislili da se mogu osloniti na ono malo uštede koje bi im morala donijeti sigurnu starost. A opljačkali ih debelokošci. U kakvoj kući žive ti ljudi?«

»Hmmm... u kući s četiri spavaonice u Surreyu.«

»Za Boga miloga, nemoj to napisati!« dreknuo je. »Hoću poštene, siromašne i ponosne. Nikad od države nisu tražili ni penija, štedjeli su za stare dane. Vjerovali uglednoj financijskoj tvrtki. A dobili su pljusku posred lica.« Zastao je. Zazvučalo je kao da čačka zube. »I tako, u tom stilu. Misliš da možeš?«

»Pa... ovaj... mogu! Naravno!« zamuckivala sam.

O, Bože, pomislila sam čim sam spustila slušalicu. O, Bože, u što sam se uvalila?

Ali sad se više ne mogu predomisliti, prekasno je. Još moram uvjeriti Janice i Martina da se žele pojaviti u *Današnjem svijetu*. Problem je u tome što to baš i nije *Financial Times*. Pa čak ni obični *Times*. (Ipak, kako sam ih podsjetila, moglo je biti mnogo gore. Mogao je biti Sun — u kojemu bi završili između modela u toplessu i zamagljene paparazzi snimke Posh Spice.) Na sreću, oduševilo ih je što sam se toliko zauzela za njih pa se čini da im je svejedno za koje novine pišem. A kad su čuli da će doći fotograf i slikati ih, čovjek bi pomislio da im se najavila Kraljica.

»Moja frizura!« zavapila je Janice gledajući se u zrcalo. »Imam vremena naručiti Maureen da mi napravi fen frizuru?«

»Ne baš. I izgledate jako lijepo«, umirujem je. »Uostalom, morate izgledati što prirodnije. Kao... poštene, obični ljudi.« Gledam oko sebe po dnevnoj sobi, pokušavajući otkriti dirljive pojedinosti koje ću ubaciti u članak.

Čestitka za godišnjicu braka koju su dobili od sina ponosno stoji na ulaštenoj polici iznad kamina. Ali ove godine Martin i Janice Webster neće slaviti.

»Moram nazvati Phyllis!« kaže Janice. »Neće vjerovati!«

»Niste bili u vojsci?« pitam ozbiljno Martina. »Ili... vatrogasac? Bilo što slično. Prije nego što ste postali trgovački putnik.«

»Ne baš«, kaže Martin mršteći se. »Samo sam u školi bio izviđač.«

»O, može«, odgovaram vedro. »I to će biti dobro.«

Martin Webster dodiruje svoju izviđačku značku koju je ponosno nosio u mladosti. U životu je teško radio i služio drugima. A sad bi, u mirovini, morao uživati u nagradi koju zaslužuje.

Ali, debelokošci su ga prevarili i oteli mu ono što mu pripada. Današnji svijet pita...

»Fotokopirao sam ti sve dokumente«, kaže Martin. »Sve papire. Ne znam hoće li to koristiti...«

»O, hvala«, odgovaram i uzimam od njega hrpu papira. »Sve ću to dobro pročitati.«

Kad je poštene Martin Webster primio pismo u kojemu ga Flagstaff životno osiguranje poziva da promijeni investicijski fond, on je svoj novac povjerio ljudima za koje je mislio da znaju što je najbolje za njega.

Dva tjedna poslije otkrio je da su ga prevarili za 20.000 funti neočekivane dobiti.

GIGA

»Žena mi je oboljela od toga«, kaže. »Tako sam zabrinut.«

Hmmm.

»Janice?« pitam je usput. »Kako se osjećate? Nije vam... loše?«

»Iskreno, malo sam nervozna«, kaže gledajući se u zrcalo. »Nikad nisam dobro ispala na slici.«

»Živci su mi na rubu«, kaže gospođa Webster rastrganim glasom. »Nikad se u životu nisam osjećala tako izigranom.«

»Mislim da sad imamo dovoljno«, kažem ustajući i isključujući diktafon. »Možda malo promijenim ono što je snimljeno — samo da priča bude uvjerljiva. Nemate ništa protiv?«

»Ne, naravno!« kaže Janice. »Napiši što hoćeš, Becky! Vjerujemo ti.«

»I što će se sad dogoditi?« pita Martin.

»Morat ću razgovarati s Flagstaffovcima«, kažem. »Dopustiti im da se brane.«

»Da se brane?« pita Martin. »Nema obrane za ono što su nam napravili!«

»Znam«, kažem i smiješim mu se. »Točno.«

Kad sam se vratila u sobu, puna sam pozitivnog adrenalina. Samo moram nabaviti izjavu od nekoga iz Flagstaffa pa mogu početi pisati članak. Nemam puno vremena: mora biti gotov do dva da bi ušao u sutrašnje izdanje. Bože, kako je to uzbudljivo. Zašto mi se dosad posao nije činio tako uzbudljivim?

Žustro uzimam telefon i okrećem Flagstaffov broj — a tamo mi žena na centrali kaže da na sva novinarska pitanja odgovaraju njihovi predstavnici za tisak. Dala mi je broj koji mi se čini poznatim, malo se mrštim, a onda zovem.

»Dobar dan«, kaže mekan glas. »Brandon Communications.«

O Bože, naravno. Odjednom sam malo nesigurna. Riječ »Brandon« pogodila me ravno u želudac. Potpuno sam zaboravila Lukea Brandona. Iskreno, potpuno sam zaboravila ostatak svog života. I, ruku na srce, ne želim da me itko na njega podsjeća.

Ali, dobro — pa ne moram razgovarati s njim osobno.

»Dobar dan«, odgovaram. »Ovdje Rebecca Bloomwood. Emmmm... Htjela sam razgovarati s nekim o Flagstaff osiguranju.«

»Samo malo, da provjerim...«, kaže glas. »Da, oni su klijenti Lukea Brandona. Spojit ću vas s njegovom asistenticom...« Glas nestaje prije nego što sam uspjela išta reći.

O, Bože.

O, Bože, ne mogu. Ne mogu razgovarati s Lukeom Brandonom. Pitanja su mi zabilježena na papiru koji držim ispred sebe, ali samo tupo zurim u njih. Sjećam se poniženja koje sam osjetila onog dana u Harrodsu. Onog strašnog udara u želudac kad sam čula pokroviteljski ton u njegovu glasu i kad mi je odjednom postalo jasno što misli o meni, što sam ja njemu. Pajac. Ništa.

OK, ja to mogu, čvrsto sam odlučila. Mogu. Bit ću stroga i poslovna, postaviti ću pitanja i...

»Rebecca!« začula sam glas. »Kako si!? Ovdje Alicia.«

»O«, odgovaram iznenađeno. »Mislila sam da ću razgovarati s Lukeom. O Flagstaff životnom osiguranju.«

»Da«, kaže Alicia. »Luke Brandon je jako zaposlen čovjek. Sigurna sam da ja mogu odgovoriti na sva tvoja pitanja.«

»Dobro«, odgovaram i zastajem. »Ali oni nisu tvoji klijenti.«

»Sigurna sam da u ovom slučaju to nije bitno«, odgovara i smije se. »Sto te zanima?«

»Dobro«, odgovaram i gledam popis. »Je li Flagstaff namjerno pozvao svoje ulagače da promijene fond neposredno prije nego što su objavili neočekivanu dobit? Neki su mnogo izgubili, znaš.«

»Aha...«, kaže. »Hvala, Camilla, meni s dimljenim lososom i salatom.«

»Molim?«

»Oprosti, da, slušam te«, kaže. »Zapisala sam... Mislim da ću ti se morati poslije javiti i

GIGA

odgovoriti na to pitanje.«

»Brzo trebam odgovor!«, kažem. »Rok mi istječe za par sati.«

»Može«, kaže Alicia. Odjednom joj je glas prigušen. »Ne, s dimljenim lososom. No dobro, može s kineskom piletinom. Da.« Opet se dobro čuje. »Onda, Rebecca, imaš još koje pitanje? Znaš što, poslat ću ti naš najnoviji press materijal. Tu ćeš naći odgovor na sva pitanja. A možeš nam i faksirati pitanja.«

»Dobro«, odgovaram osorno. »Dobro, poslat ću.« I spuštam slušalicu.

Onda mi je postalo jasno da se prema meni uvijek ovako odnose kad nazovem ured za novinare. Nikome se ne žuri odgovoriti na moja pitanja. Uvijek sam na čekanju, uvijek mi odgovore da će me nazvati, a onda ne nazovu. Prije mi to nije smetalo — prilično me zabavljalo čekati na telefonu i slušati Greensleeves (bar ne moram raditi). Nikad me nije zanimalo doživljavaju me ljudi ozbiljno ili ne.

Ali danas mi nije svejedno. Danas mi se ono što radim doista čini bitnim i želim da me dozive ozbiljno.

Pokazat ću ja njoj, razmišljam bijesno. Pokazat ću im svima, pa i Lukeu Brandonu, da nisam pajac.

Iznenada stečenom odlučnošću uzimam tatin pisaći stroj. Ubacujem papir, uključujem diktafon, duboko udahnem i počinjem tipkati.

GIGA

REBECCA BLOOMWOOD

THE PINES
UL. ELTON 43
OXSHOTT
SURREY

FAX ZA

ERICA FOREMANA

DANAŠNJI SVIJET

OD

REBECCE BLOOMWOOD

28. ožujka 2000.

Dragi Eric,

prilazem članak od 950 riječi o Flagstaff životnom osiguranju i izgubljenom neočekivanom dobitku. Nadam se da će ti se svidjeti.

S poštovanjem

Rebecca Bloomwood,
financijska novinarka

Sljedeće jutro budim se u šest. Znam da je to jadno, ali uzbuđena sam kao dijete na Božić (ili, točnije, kao ja na Božić.)

Ležim u krevetu, govorim samoj sebi da budem odrasla, da ostanem u krevetu i da ne razmišljam o tome — ali ne mogu odoljeti. Misli su mi pune novina poslaganih na hrpe na svim kioscima u cijeloj zemlji. Svih primjeraka *Današnjeg svijeta* koje dostavljači bacaju na otirače; svih ljudi koji će otvoriti novine, zijevnuti i pitati se što je novo.

I što će vidjeti?

Vidjet će moje ime! Rebecca Bloomwood bit će otisnuto u *Današnjem svijetu!* Moje ime prvi put u nacionalnim novinama. »Piše Rebecca Bloomwood«. Baš zvuči cool. »Piše Rebecca Bloomwood«.

Znam da je članak uvršten jer me Eric Foreman jučer popodne nazvao i rekao mi da je urednik jako zadovoljan. I stavili su ga na stranicu u boji — pa će slika Janice i Martina biti u boji. Sve će biti istaknuto. Ne mogu vjerovati. *Današnji svijet.*

Dok tako ležim, pada mi na pamet kako je na kioske iza ugla već stigla hrpa *Današnjeg svijeta*. Cijela hrpa netaknutih, neotvorenih primjeraka. A kiosk se otvara... Kad se otvara? U šest, koliko se sjećam. A sad je šest i pet. Znači da bih, teoretski, mogla odmah otići i kupiti jedan primjerak kad bih željela. Mogla bih ustati, navući nešto na sebe, sići do kioska i kupiti novine.

Neću, naravno. Nisam baš tako jadna i očajna da dojurim čim se prodavaonica otvori, samo da bih vidjela svoje ime. Pa što mislite, tko sam ja? Ne, poslije ću se usput odšetati — možda u jedanaest ili u podne — uzeti novine i prelistati ih gotovo nezainteresirano, a onda se odšetati natrag doma. Možda ih i ne kupim. Pa već sam vidjela svoje ime otisnuto u novinama. Nije to nešto. Ne mora se od toga raditi svečanost.

Sad ću se okrenuti i nastaviti spavati. Ne znam zašto sam se tako rano probudila. Valjda su me probudile ptice. Hmm... zatvaram oči, namještam jastuk, razmišljam o nečem drugom... pitam se što ću doručkovati kad se probudim.

Ali još nikad nisam vidjela svoje ime u *Današnjem svijetu*, upozorava me glasić u podsvijesti. Nikad ga nisam vidjela u nacionalnim novinama.

O, Bože, to me ubija. Ne mogu više čekati, moram ga vidjeti.

Brzo ustajem iz kreveta, navlačim odjeću i šuljam se niza stubu. Zatvaram vrata i osjećam se baš kao ona djevojka koja u pjesmi Beatlesa napušta dom. Vani je zrak svjež i oštar, ulica je potpuno mirna. Bože, kako je lijepo rano ustati. Zašto češće ne ustajem u šest? To bih morala raditi svaki dan. Brza šetnja prije doručka, onako kao što to rade u New Yorku. Potrošim gomilu kalorija i vratim se doma na energetske doručak — muesle i svježi sok od naranče. Savršeno. Tako ću odsad živjeti.

Ali kad sam došla do niza prodavaonica, srce mi je počelo tući pa sam nehotice počela hodati pogrebnim korakom. Sad kad sam tu, postajem nervozna. Nisam baš sigurna da li uopće želim vidjeti svoje ime otisnuto. Možda kupim samo Mars čokoladicu i vratim se doma. Ili bombone od mentola, ako ih imaju.

Oprezno guram vrata i trznem se na »ping!« koji je odjeknuo dok sam ih otvarala. Danas ne želim na sebe privlačiti pozornost. A što ako je tip za pultom pročitao moj članak i misli da je smeće? O, Bože, ovo mi grize živce. Nisam smjela postati novinarka. Morala sam postati kozmetičarka, što sam oduvijek željela. Možda nije prekasno. Prekvalificirat ću se, otvoriti salon...

»Bok, Becky!«

Podižem pogled i osjećam kako mi se lice izobličava od čuda. Martin Webster stoji kraj pulta i drži primjerak *Današnjeg svijeta*. »Bio sam budan«, objašnjava plaho. »Htio sam doći i baciti pogled...«

GIGA

»O«, odgovaram. »Emmm... i ja.« Nonšalantno slije-žem ramenima. »Ionako sam bila budna...«

Pogled mi pada na novine i osjećam kako mi se želudac okreće. O Bože. Izgubit ću živce. Molim te, ubij me brzo.

»I — kako... kako izgleda?« pitam prigušenim glasom.

»Pa«, kaže Martin gledajući stranicu kao da se čudi. »Stvarno je velik članak.« Kad je okrenuo novine prema meni skoro sam se srušila. Tamo je, u boji, slika Martina i Janice koji jaderno stoje pred kamerom, a ispod naslov: PAR KOJI SU PREVARILI DEBELOKOŠCI IZ FLAGSTAFF ŽIVOTNOG OSIGURANJA.

Tresući se uzimam novine od Martina. Pogled mi bježi preko stranice do prvog stupca... i tu je! »Piše Rebecca Bloomwood«. To je moje ime! To sam ja!

Začuje se ping i oboje se okrećemo prema vratima. A tamo, ne mogu doći k sebi od čuda, stoji moj tata.

»O«, kaže i zbunjeno se nakašlje. »Mama je htjela da kupim jedne novine. A kako sam već bio budan...«

»I ja«, odgovara Martin brzo.

»Da, i ja«, odgovaram.

»Onda«, kaže tata, »... unutra je?«

»O, da«, odgovaram, »unutra je.« Okrećem novine tako da može vidjeti.

»Isuse«, kaže. »Veliko je.«

»Fotografija je dobra, jelda?« pita Martin pun entuzijazma. »Lijepo se vide cvjetovi na zastorima.«

»Da, fotografija je sjajna«, slažem se.

Neću se ponižavati i pitati što misli o samom članku. Ako želi pohvaliti što sam napisala, pohvalit će. Ako ne — onda stvarno nije bitno. Bitno je da sam ja ponosna.

»I Janice izgleda jako lijepo, mislim«, kaže Martin koji još gleda fotografiju.

»Jako lijepo«, slaže se tata. »Iako malo tužno.«

»Vidiš, ti profesionalci znaju pogoditi rasvjetu«, kaže Martin. »Vidiš kako sunce pada baš tu, na njezino...«

»A moj članak«, vapim žalosno. »Sviđa vam se?«

»O, jako je dobar!« kaže Martin. »Oprosti, Becky, morao sam te prije pohvaliti! Još ga nisam pročitao, ali čini se da točno prikazuje situaciju. Ispao sam junak!« Mršti se. »Iako se nikad nisam borio na Falklandima, znaš.«

»A dobro«, odgovaram na brzinu. »To nije ni tu ni tamo.«

»I sve si to jučer napisala?« pita tata. »Na mom pisaćem stroju?« Izgleda jako začuđen.

»Da«, odgovaram samozadovoljno. »Dobro izgleda, jelda? Vidio si potpis? 'Piše Rebecca Bloomwood'.«

»Janice će biti oduševljena«, kaže Martin. »Kupit ću dva primjerka.«

»Ja ću kupiti tri«, kaže tata. »Baku će zanimati.«

»A ja ću kupiti jedan«, odgovaram. »Ili možda dva.« Nehajno grabim nekoliko i tresnem ih na pult.

»Šest primjeraka?« pita prodavačica. »Sigurni ste?«

»Trebam za arhivu«, odgovaram i blago se zacrvenim.

Kad smo došli doma, mama i Janice čekale su na vratima, očajnički želeći vidjeti novine.

»Moja frizura!« zajaukala je Janice čim je vidjela sliku. »Strašna je! Što su mi to napravili?«

»Ne, nije strašna, ljubavi!« buni se Martin. »Izgledaš jako lijepo.«

»Zastori su ti prekrasno ispali, Janice«, kaže mama gledajući joj preko ramena.

»Jesu, jelda?« dodaje Martin hitro. »To sam i ja rekao.«

Odustajem. Kakvu ja to imam obitelj koja je više zainteresirana za zastore nego za vrhunsko financijsko novinarstvo? Uostalom, baš me briga. Hipnotizirana sam potpisom. »Piše Rebecca

GIGA

Bloomwood«. »Piše Rebecca Bloom-wood«.

Kad su svi pogledali novine, mama je pozvala Janice i Martina k nama na doručak, a tata je otišao pristaviti kavu. Ozračje je prilično veselo i svi se smiju. Mislim da nitko od nas još ne može povjerovati u to da su Janice i Martin u *Današnjem svijetu*. (A ja, naravno, u ono »piše Rebecca Bloomwood«.)

U deset se iskradam i zovem Erica Foremana. Onako, usput, znaš. Samo da ga obavijestim da sam vidjela članak.

»Dobro je ispao, ha?« pita veselo. »Urednik se stvarno zapalio za tu seriju članaka pa ako naiđeš na još nešto, samo me nazovi. Sviđa mi se tvoj stil. Baš je pravi za *Današnji svijet*.«

»Odlično«, odgovaram, iako mi nije jasno je li to kompliment ili ne.

»O, a kad sam već kod toga«, dodaje, »daj mi podatke o tvom bankovnom računu.«

Želudac mi se zgrčio. Zašto Eric Foreman želi podatke o mojem bankovnom računu? Sranje, zar će provjeravati stanje mojeg računa? Provjeravat će moju kreditnu sposobnost?

»Danas se sve obavlja preko računa«, kaže. »Četiri stotine funti. To je u redu?«

Molim? O čemu on to...

O, Bože, pa on će mi *platiti*. Naravno da će mi platiti. Naravno!

»U redu je«, odgovaram. »Nema problema. Dat ću ti... broj mojeg računa, može?«

Četiri stotine funti! Zbunjeno tražim čekovnu knjižicu. Samo tako! Ne mogu vjerovati.

»Odlično«, kaže Eric Foreman zapisujući podatke. »Ja ću ti to riješiti s računovodstvom.«

Zatim zastaje. »Reci mi, tebe se može angažirati za druge članke? Ljudske priče i to?«

Može li me se angažirati? On se šali?

»Sigurno«, odgovaram trudeći se da ne zvučim previše oduševljeno. »Zapravo... vjerojatno će mi draže biti financije.«

»Dobro«, kaže. »Pratit ću što bi moglo biti za tebe. Kao što sam rekao, mislim da je tvoj stil pravi za nas.«

»Sjajno«, odgovaram. »Hvala.«

Kad sam spustila slušalicu, na licu mi se pojavio širok osmijeh. Moj stil je pravi za *Današnji svijet*! Ha! Napokon sam našla svoje mjesto!

Telefon opet zvoni, a ja dižem slušalicu misleći da je to možda već Eric Foreman koji mi nudi novi posao.

»Halo, Rebecca Bloomwood«, odgovaram poslovnim glasom.

»Rebecca«, kaže otresito Luke Brandon — srce mi se sledilo. »Možeš li mi, molim te, odgovoriti koji se klinac događa?«

Sranje.

Sranje, stvarno je ljut. Na trenutak sam paralizirana. Grlo mi je suho, ruka mi se znoji. O, Bože. Sto ću odgovoriti? Što ću mu odgovoriti?

Ali, čekaj malo. Pa ja nisam napravila ništa loše.

»Ne znam na što misliš«, odgovaram pokušavajući dobiti na vremenu. Samo budi mirna, pomišljam. Mirna i hladna.

»Na tvoj bijedan pokušaj u *Današnjem svijetu*«, odgovara nemilosrdno. »Na tvoj jednostran, neujednačen, vjerojatno klevetnički člančić.«

U prvom trenutku sam tako šokirana da ne mogu govoriti. Bijedan? Klevetnički?

»Nije bijedan!« vičem. »To je dobar članak. I sigurno nije klevetnički. Sve mogu dokazati.«

»I pretpostavljam da bi iznošenje druge strane priče bilo nezgodno«, odgovara bijesno.

»Pretpostavljam da si bila prezaposlena pisanjem svojeg šund romana da bi se obratila Flagstaffu i zatražila njihovu verziju događaja. Radije si napisala dobru priču nego da je pokvariš uravnoteženim prikazom.«

»Pokušala sam dobiti drugu stranu priče!« vičem bijesno. »Jučer sam nazvala tvoju glupu PR tvrtku i relda im da pišem članak!«

Tišina.

GIGA

»S kim si razgovarala?« pita Luke.

»S Aliciom«, odgovaram. »Postavila sam joj vrlo jasno pitanje o Flagstaffovim stajalištima o promjeni fondova, a ona je rekla da će me nazvati. Rekla sam joj da imam vrlo kratak rok.« Luke nestrpljivo uzdahne.

»A kog si jarca razgovarala s Aliciom? Flagstaff je moj klijent, a ne njezin.«

»Znam! To sam joj i relda! Ali ona mi je rekla da si ti jako zaposlen čovjek i da ona može odgovoriti na moja pitanja.«

»I relda si joj da pišeš za *Današnji svijet*?«

»Nisam«, odgovaram i osjećam kako crvenim. »Nisam posebno relda za koga pišem. Ali bih joj relda da me pitala. Jednostavno ju nije bilo briga. Pretpostavila je da ja ne mogu raditi ništa bitno.« I protiv volje, glas mi postaje nabijen emocijama. »I bila je u krivu. Svi ste bili u krivu. A možda ćete sad prema svakom imati poštovanja. A ne samo prema ljudima za koje *mislite* da su bitni.«

Prekidam, pomalo uspuhana, a onda nastupi tišina puna zbunjenosti.

»Rebecca«, Luke napokon progovara, »ako je to zbog onoga što se neki dan dogodilo između nas... ako je ovo neka jadna osveta...«

Bože, sad ću stvarno eksplodirati.

»Ne vrijeđaj me!« vičem. »Ne pokušavaj ovo pretvoriti u osobni problem! To nema nikakve veze s tim! Kriva je nesposobnost tvoje firme! Ja sam bila profesionalna do kraja. Dala sam vam priliku da mi date i svoju stranu priče. *Imali* ste priliku. A ako ste zajebali, nisam ja za to kriva.«

Ne dajući mu priliku za odgovor, tresnula sam slušalicu.

Prilično sam se potresena vratila u kuhinju. Kad sam pomislim da mi se Luke Brandon nekad sviđao. Kad samo pomislim da sam mu došla za stol. Kad samo pomislim da sam mu dopustila da mi posudi dvadeset funti. On je samo arogantan, egoističan, šovinst...

»Telefon!« vikne mama. »Da se javim?«

O, Bože. Pa nije valjda opet on. Hoće se ispričati. Samo neka ne misli da će me lako pridobiti. Stojim iza svake riječi koju sam izgovorila. A to ću mu i reći. Zapravo, dodat ću...

»Za tebe, Becky«, zove me mama.

»Dobro«, odgovaram hladno i odlazim do telefona. Ne žurim se, ne paničarim, imam potpunu kontrolu.

»Halo?« javljam se.

»Rebecca? Eric Foreman.«

»O!« odgovaram iznenađena. »Bok!«

»Imam novosti vezane uz tvoj članak.«

»Da?« pitam pokušavajući zvučati mirno. Ali mi se želudac grči. A što ako sam nešto doista pogrešno razumjela? Sranje, pa provjerila sam sve činjenice. Nisam?

»Baš sad su me zvali iz uredništva emisije *Morning Coffee*«, kaže. »Znaš koja je to? Rory i Emma. Zanima ih tvoja priča.«

»Molim«, pitam priglupo.

»Rade novu seriju financijskih priloga. 'Upravlajte svojim novcem'. Svaki tjedan pozovu financijskog savjetnika koji gledateljima govori kako da obuzdaju lovu.« Eric Foreman nastavlja tišim glasom. »Iskreno, iscrpili su sve teme. Imali su hipoteke, kreditne kartice robnih kuća, mirovine, uobičajene teme...«

»Točno«, odgovaram, pokušavajući zvučati pametno. Ali dok mi polako postaje jasno o čemu govori, osjećam se pomalo zbunjeno. Rory i Emma su čitali moj članak? Rory i Emma? Odjednom ih zamišljam kako zajedno drže novine i gurkaju se kako bi što bolje vidjeli. Ali to je naravno blesavo. Pa oni imaju svaki svoj primjerak.

»I tako, žele da sutra dođeš u emisiju«, kaže Eric Foreman. »Razgovarati o toj neočekivanoj dobiti, upozoriti gledatelje. To te zanima? Ako ne, mogu im reći da si prezaposlena.«

GIGA

»Ne!« odgovaram brzo. »Ne. Reci im...«, gutam. »Da me zanima.«
Spuštam slušalicu i osjećam se malaksalo. Ne mogu vjerovati. Bit ću na televiziji.

GIGA

BANK OF HELSINKI
HELSINKI HOUSE
124 LOMBARD ST
LONDON EC2D 9YF

Rebecca Bloomwood
c/o William Green
39 Farringdon Square
London EC4 7TD

27. ožujka 2000.

Hyvä Rebecca Bloomwood

Oli erittäin hauska tavata teidat viime viikolla, vaikka tapaa-minen jäikin lyhyeksi. Olitte selvästi hermostunut, mikä on aivan ymmärrettävää. Siitä huolimatta minä ja kollegani ihailimme tavallisuudesta poikkeavaa luonteenlaatuanne. Olemme varmoja, että teistä olisi yhtiöllemme paljon hyötyä, ja mielellämme tapaisimme teidat uudestaan, ehkä lounaan merkeissä.

Haluaisin onnitella teitä suurenmoisesta artikkelistanne »**Današnji svijet**« — lehdessä. Olette selvästi taitava ilmaise-maan ajatuksianne, ja on suuri ilo päästä pian keskustelemaan kanssanne äidinkielellani. Toivoisin että ottaisitte minuun yhteyttä yllä mainitulla osoitteella.

Parhain terveisin
Ystävällisesti

Jan Virtanen

Automobil koji će me odvesti u televizijski studio stigao je točno u 7.30. Kad se oglasilo zvono na vratima, skočili smo mama, tata i ja, makar smo deset minuta čekali u napetoj tišini. »Onda«, kaže tata grubo, pogledavajući na sat. »Evo ih.«

Otkako sam mu jučer rekla za dogovor, tata je najavljavao da se automobil neće pojaviti i da će me sam morati voziti u studio. Sinoć je čak razradio put i nazvao strica Malcolma da bude na raspolaganju ako zatreba. (Iskreno, mislim da se tome čak i veselio.)

»O, Becky«, kaže mama drhtavim glasom. »Sretno, sunčice.« Pogleda me i strese glavom.

»Naša mala Becky bit će na televiziji. Ne mogu vjerovati.«

Ustala sam, ali me tata zaustavio.

»Pričekaj, prije nego što otvoriš vrata, Becky«, kaže. »Sigurna si? Znaš kakvom se riziku izlažeš?« Pogleda mamu koja grize usne.

»Bit će dobro!« odgovaram pokušavajući zvučati umiru-juće. »Ozbiljno, tata, sve smo to već prošli.«

Sinoć je tati odjednom palo na pamet da će moj progonitelj znati gdje sam, ako se pojavim na televiziji. Najprije je odlučan tvrdio da sve moram otkazati pa sam morala dugo ponavljati njemu i mami da ću u TV studiju biti potpuno sigurna. Čak su govorili o čuvaru, možete vjerovati? Kako bi izgledalo kad bih se pojavila s čuvarom?

Zapravo, bilo bi prilično cool i tajnovito, ha? Sranje. Možda je to bila baš dobra ideja.

Zvono se opet oglasilo, a ja sam skočila na noge.

»Dobro«, kaže tata. »Čuvaj se.«

»Hoću, bez brige!« odgovaram i podižem torbu. Odlazim mirno prema vratima pokušavajući sakriti uzbuđenje. Ali u sebi se osjećam laka kao leptirić.

Ne mogu vjerovati koliko sve ide dobro. Ne samo da ću biti na televiziji — nego će svi biti ljubazni prema meni! Jučer sam imala nekoliko telefonskih razgovora s pomoćnicom producenta emisije *Morning Coffee*, koja je stvarno draga djevojka. Zove se Zelda. Prošle smo točno kroz sve što ću govoriti u emisiji, a onda smo se dogovorile za auto koji će doći po mene — a kad sam joj rekla da sam kod roditelja i da nemam prikladne odjeće, malo je razmislila, a onda rekla da mogu izabrati nešto iz njihove garderobe. Pa to je stvarno cool. Mogu izabrati iz garderobe! Nadam se da ću to poslije moći zadržati.

Kad sam otvorila vrata, želudac me zabolio od uzbuđenja. Tamo je, na prilazu, uz sjajan automobil stajao čovjek srednjih godina u modrom sakou i s kapicom. Moj privatni vozač! Ovo postaje sve bolje.

»Gospođica Bloomwood?« pita vozač.

»Da«, odgovaram ne prestajući se smiješiti od zadovoljstva. Htjela sam uhvatiti kvaku na vratima — ali on me preduhitrio, otvorio vrata, stao sa strane i pričekao da uđem. Bože, kao da sam filmska zvijezda!

Okrećem se prema kući i gledam mamu i tatu kako stoje na stubama i zijevaju od čuda.

»Onda — bok!« govorim pokušavajući zvučati mirno, kao da se uvijek vozim s vozačem.

»Vidimo se poslije!«

»Becky, to si ti?« začuje se glas iz susjedstva, a s druge strane živice pojavljuje se Janice u kućnoj haljini. Začudeno je pogledala kad je vidjela auto, a onda skrene pogled prema mami koja sliježe ramenima kao da želi reći: »Znam, nije li to nevjerovatno?«

»Jutro, Janice«, kaže tata.

»Jutro, Graham«, kaže Janice zbunjeno. »O, Becky! Nikad nisam vidjela ništa slično. Sve ove godine... Kad bi te Tom samo mogao vidjeti...« Zastala je i pogledala mamu. »Slikali ste je?«

»Nismo!« kaže mama očajno. »Nije nam palo na pamet. Graham, brzo — otiđi po aparat.«

»Ne, čekaj, donijet ću kameru!« kaže Janice. »Dolazim za sekundu. Mogli bismo snimiti auto kako skreće na prilaz i Becky kako izlazi kroz vrata... a možda bismo mogli staviti *Četiri*

GIGA

godišnja doba u podlogu, a onda prijeći na...«

»Ne!« viknula sam kad sam primijetila kako je preko vozačeva lica preletio smiješak. Bože, kako je to neugodno. A tako mi je dobro išlo nonšalantno i profesionalno ponašanje.

»Nemamo vremena za slikanje. Moram ići u studio!«

»Da«, kaže Janice, odjednom zabrinuto. »Da, ne smiješ zakasniti.« Sa strahom pogleda na sat kao da se boji da će emisija odmah početi. »Počinje u jedanaest, ne?«

»U jedanaest počinje program«, kaže tata. »Video namjesti za pet do, tako sam svima rekao.«

»To ćemo i napraviti«, kaže Janice. »Za svaki slučaj.« Uzdahnula je. »Neću se usuditi otići ni na zahod cijelo jutro, samo da ne propustim emisiju!«

Dok ulazim u auto, vlada zastrašujuća tišina. Vozač otmjeno zatvara vrata i odlazi na vozačko mjesto. Spuštam prozor i smijem se mami i tati.

»Becky, ljubavi, što ćeš poslije?« pita mama. »Vraćaš se ovamo ili ideš u stan?«

Odmah osjećam kako mi smiješak nestaje, spuštam pogled pretvarajući se da pokušavam zatvoriti prozor. Ne želim razmišljati o tome što će biti poslije.

Zapravo, ne mogu ni zamisliti što će biti poslije. Bit ću na telki... i nema više od toga. Ostatak mog života isključen je i pospremljen u ladicu u stražnjem dijelu glave i ne želim se ni sjećati da je tamo.

»Nisam... nisam sigurna«, kažem. »Vidjet ću.«

»Vjerojatno će te poslije voditi na objed«, kaže tata upućeno. »Ti tipovi s televizije stalno jedu zajedno.«

»I piju«, dodaje Janice i smije se.

»U Ivyju«, kaže mama. »Tamo se sastaju glumci, jel-da?«

»Ivy više nije in!« uzvraća tata. »Vodit će je u Groucho Club.«

»Groucho Club!« kaže Janice pljesnuvši rukama. »Tamo odlazi Kate Moss?«

Ovo postaje smiješno.

»Mislim da bismo mogli krenuti«, kažem, a vozač kinine.

»Sretno, srce!« dovikuje tata. Zatvaram prozor i naslanjam se, auto počinje presti i krećemo. Neko se vrijeme vozimo u tišini. Povremeno pogledavam kroz prozor kako bih provjerila gleda li itko u moj auto s vozačem i pita se tko sam (možda nova glumica u *Easten-derima*). Makar tako brzo jurimo da mi se vjerojatno lice ne vidi dobro.

»Onda«, kaže vozač nakon nekog vremena. »Prvi put nastupate u *Morning Coffee*?«

»Da«, odgovaram i odmah osjećam kako mi se veseli osmijeh lijepi preko lica. Bože, moram prestati s tim. Kladam se da se Jeremy Paxman ne počne glupo cerekati s vald put kad ga netko pita nastupa li u emisiji *University Challenge*. Vjerojatno se podsmjehne, kao da želi reći *Naravno, nastupam u University Challenge, ti mali priglupi...*

»A zašto vi idete tamo?« pita vozač prekidajući mi misli.

Skoro sam odgovorila »postati slavna i dobiti besplatnu odjeću«, kad sam shvatila što me pita.

»Zbog financijske priče«, odgovaram hladnokrvno. »Napisala sam članak u *Današnjem svijetu*, a producenti su to pročitali i pozvali me u emisiju.«

»Već ste bili na televiziji?«

»Nisam«, priznajem s oklijevanjem. »Ne, nisam.«

Stali smo na semaforu, a vozač se okrenuo i pogledao me.

»Bit ćete dobro«, odgovara. »Samo nemojte dopustiti da vas živci pojedu.«

»Živci?« pitam i smijem se. »Nisam živčana! Ja se... veselim.«

»To mi je drago čuti«, kaže vozač i opet se okreće. »Onda ćete biti dobro. Neki sjednu tamo, pomisle kako su dobro, opušteni, beskraino sretni... a onda ugledaju crveno svjetlo i sine im da ih gleda dva i pol milijuna ljudi u cijeloj zemlji. Pa se uspaničare. Ne znam zašto.«

»O«, odgovaram nakon male stanke. »Ja... ja nisam takva! Bit ću dobro!«

»Dobro«, kaže vozač.

»Dobro«, ponavljam kao jeka, nešto manje sigurna, i gledam kroz prozor.

GIGA

Bit ću dobro. Naravno da hoću. Nikad u životu nisam bila nervozna pa neću ni sad...

Dva i pol milijuna ljudi.

Isuse. Kad malo bolje razmisliš... to je mnogo. Dva i pol milijuna ljudi sjedi doma, zuri u ekran. U moje lice. Čekaju što ću reći.

O, Bože. OK, ne razmišljaj o tome. Ne smijem zaboraviti kako sam se dobro pripremila.

Sinoć sam do iznemoglosti vježbala pred zrcalom i na pamet znam sve što ću reći.

Sve mora biti jednostavno, rekla je Zelda — jer 76 posto gledatelja su domaćice koje se brinu za djecu koja imaju jako kraticu koncentraciju. Stalno se ispričavala zbog, kako je rekla, »zaglupljujućeg učinka« i ponavljala da to sigurno frustrira financijske stručnjake poput mene — a ja sam se, naravno, složila s njom.

Ali, budimo iskreni, sad mi je mnogo lakše. Zapravo, što je niža razina, to bolje, što se mene tiče. Hoću reći, napisati članak za *Današnji svijet* sa svim bilješkama pri ruci, bilo je jedno, ali odgovarati na teška pitanja uživo na televiziji, nešto posve drugo. (To me, zapravo zastrašuje — ali nisam to rekla Zeldi. Ne želim da misli da sam totalna glupača.)

Uostalom, najprije ću reći: »Da vam netko ponudi sat ili 20.000 funti, što biste izabrali?«

Onda će Rory i Emma odgovoriti: »Dvadeset tisuća, naravno!« A ja ću reći: »Točno, dvadeset tisuća funti.« Kratko ću zastati, kako bi gledatelji razumjeli o kolikoj je svoti riječ — a zatim ću reći: »Na žalost, kad je Flagstaff ponudio svojim klijentima sat kao nagradu za promjenu fonda, nisu im rekli da će na taj način izgubiti 20.000 funti neočekivane dobiti!«

To zvuči prilično dobro, ne čini vam se? Rory i Emma postaviti će nekoliko laldh pitanja poput: »Što možemo napraviti da bismo se zaštitili?« A ja ću dati lijepe, jednostavne odgovore. A na kraju ćemo, da ne kompliciramo previše, razgovarati o tome što se sve može kupiti za 20.000 funti.

Zapravo, tome se najviše veselim. Već sam smislila tonu stvari. Znete li da se za 20.000 funti može kupiti 52 Guccijeva sata i još vam ostane dovoljno za torbu?

Studio *Morning Coffee* je u Maida Valeu. I dok smo se približavali ulazu, poznatom iz emisije, osjećam blago uzbuđenje. Stvarno sam tu! Stvarno ću biti na televiziji!

Vratar nam domahuje, zaustavljamo se pred golemim dvostrukim vratima, a vozač mi otvara vrata. Dok izlazim, noge mi se pomalo tresu, ali se prisiljavam samouvjerenom hodati uz stube, do predvorja i do recepcije.

»Došla sam u *Morning Coffee*«, predstavljam se i smijem onome što sam rekla. »Hoću reći...«

»Da znam«, odgovara djevojka ljubazno, ali umorno. Traži moje ime na popisu, okreće telefonski broj i kaže: »Jane? Rebecca Bloomwood je stigla.« Zatim mi pokazuje red mehaničkih naslonjača i kaže: »Uskoro će netko doći po vas.«

Odlazim do naslonjača i sjednem nasuprot ženi srednjih godina raščupane crne kose s jantarnom ogrlicom oko vrata. Pali cigaretu, a ja, makar inače ne pušim, odjednom osjećam kako bi i meni dobro došla.

Ma nisam nervozna. Samo bih rado jednu cigaretu.

»Oprostite«, doziva djevojka s recepcije. »Ovo je ne-pušačka zona.«

»Sranje«, odgovara žena promuklim glasom. Povlači dugi dim, a zatim gasi cigaretu na tanjurić i smiješi mi se urotnički. »Vi ste gost u emisiji?« pita.

»Jesam«, odgovaram. »A vi?«

Žena kima. »Predstavljam novu knjigu *Krvavocrveni zalazak sunca*.« Počinje intrigantno šaptati. »Napeta priča o ljubavi, pohlepi i ubojstvu, smještena u okrutan svijet južnoameričkih perača novca.«

»Isuse«, velim. »To zvuči stvarno...«

»Dat ću vam primjerak«, prekida me. Poseže u Mulberry torbu koja stoji uz nju i izvlači tvrdo ukoričenu knjigu živih boja. »Podsjetite me kako se zovete?«

Da je podsjetim?

GIGA

»Rebecca«, odgovaram. »Rebecca Bloomwood.«

»Za Beccu«, kaže žena glasno i švrlja na prvu stranicu. »S ljubavlju i dobrim željama.« Potpisuje i pruža mi knjigu.

»Isuse«, kažem. »Hvala...« brzo gledam korice knjige. »Elisabeth.«

Elisabeth Plover. Iskreno, nikad za nju nisam čula.

»Pretpostavljam da se pitate kako sam upoznala tako nasilan, opasan svijet«, kaže Elisabeth. Naginje se prema meni i gleda me velikim zelenim očima. »Tri duga mjeseca živjela sam s peračem novca. Voljela ga, učila od njega... a onda sam ga izdala.« Glas joj umire u drhtavom šapatu. »Još se sjećam njegova pogleda dok su ga policajci odvlačili. Znao je što sam napravila. Znao je da sam ja njegov Juda. A ipak mislim da me, na neki čudan način, zbog toga volio.«

»Ideš«, dodajem impresionirana. »I sve je to bilo u Južnoj Americi?«

»Da«, odgovara nakon kratke stanke. »Ali perači novca su isti u cijelom svijetu.«

»Rebecca?« začula sam glas prije nego što sam stigla odgovoriti. Obje smo podignule pogled i ugledale kako nam se žustro približava djevojka glatke smeđe kose, u trapericama i crnoj polo majici. »Ja sam Zelda. Čule smo se jučer.«

»Zelda!« viče Elisabeth i ustaje. »Kako si, draga?« Pruža ruke, a Zelda zuri u nju.

»Oprostite«, kaže, »jesmo li se...« Zastala je kad joj je pogled pao na moj primjerak *Krvavocrvenog zalaska sunca*. »Da, naravno, točno. Elisabeth Plummer. Jedan od naših istraživača odmah će doći. U međuvremenu, popijte kavu.« Smiješi joj se, a onda okreće prema meni. »Spremni ste, Rebecca?«

»Jesam!« odgovaram žustro i skačem. (Moram priznati, osjećam se povlaštenom jer je Zelda osobno došla po mene. Pa očito ne silazi zbog svakog.)

»Drago mi je da smo se upoznale«, kaže Zelda dok se rukujemo. »Drago mi je što ste došli u emisiju. Evo, kao i obično, ovdje je totalna ludnica... tako da, ako se slažete, možemo odmah u šminku pa ćemo usput razgovarati.«

»Naravno«, odgovaram trudeći se da ne zvučim previše uzbuđeno. »Dobra ideja.« Šminka! Baš cool!

»Došlo je do male promjene plana koju vam moram objasniti«, kaže Zelda. »Ne morate se brinuti... Bella se javila?« dodaje djevojci na recepciji.

Djevojka odmahuje glavom, a Zelda promrmlja nešto kao »glupa krava«.

»Dobro, idemo«, kaže i kreće prema vratima. »Bojim se da je danas veća ludnica nego inače. Jedan od naših redovitih gostiju nas je iznevjerio pa mu tražimo zamjenu, a u kuhinji se dogodila nezgoda...« Gura vrata i krećemo niz hodnik prekriven zelenim tepihom i prepun ljudi. »Uz to danas su došli Heaven Sent 7«, dodaje preko ramena. »Što znači da nam je centrala preopterećena jer obožavatelji stalno nazivaju, a mi moramo pronaći garderobe za sedam golemih ega.«

»Točno«, odgovaram nonšalantno. Ali odjednom ne mogu distai. Heaven Sent 7? Ali... oni su stvarno slavni! I ja ću biti u istoj emisiji! Uzpoznat ću se s njima. Možda poslije svi skupa odemo na piće i postanemo stvarno dobri prijatelji. Malo su mlađi od mene, ali to nije bitno. Bit ću im kao starija sestra.

A možda i iziđem s nekim od njih! Bože, pa da. S onim zgodnim tamnokosim. Nathanom. (Ili je Ethan? Svejedno mi je kako se zove.) Pogledi će nam se sresti nakon emisije, a on će me tiho pozvati na večeru bez ostalih. Otići ćemo u neki restorančić i prvo će sve biti mirno i diskretno, ali onda će nas otkriti novinari pa ćemo postati jedan od onih stvarno slavni parova koji stalno odlaze na premijere. A ja ću na sebi imati...

»OK, tu smo«, kaže Zelda, a ja omamljeno podižem pogled.

Stojimo na vratima sobe prepune zrcala i svjetiljaka. Tri osobe sjede na stolcima pred zrcalima, s ogrtačima dok im mlade djevojke u traperu nanose modernu šminku,- a još jednoj osobi suše kosu. U pozadini svira glazba, čuje se prijateljsko brbljanje, a u zraku se miješaju

GIGA

miris laka za kosu, pudera i kave.

To je, u grubim crtama, moj prikaz raja.

»Evo«, kaže Zelda dok me vodi prema crvenokosoj djevojci. »Chloe će vas našminkati, a zatim ćemo skočiti do garderobe, OK?«

»Dobro«, odgovaram ne uspijevajući s lica skinuti oduševljen osmijeh dok gledam Chloeinu šminku. Ima milijun kistića, lončića i tubica rasutih po stoliću ispred nas, sve dobrih marki kao Chanel i MAC.

Bože, kako je to sjajan posao. Oduvijek sam znala da moram postati vizažistica.

»A sad o vašem nastupu«, nastavlja Zelda dok sjedam u stolac koji se okreće. »Kao što sam već rekla, malo smo promijenili koncepciju pa će biti malo drukčije nego što smo se prije dogovorile...«

»Zelda!« doziva je muški glas izvana. »Bella te treba na telefon!«

»O, sranje«, kaže Zelda. »Čuj, Rebecca, sad moram ići i preuzeti taj poziv, ali vratit ću se odmah. OK?«

»Dobro!« odgovaram veselo, dok mi Chloe stavlja pelerinu i veže kosu širokom trakom. U pozadini na radiju svira moja omiljena pjesma Lennyja Kravitz. Ne može biti bolje.

»Lice ću vam samo očistiti i tonirati, a zatim nanijeti podlogu«, kaže Chloe. »Zatvorite oči, molim vas...«

Zatvaram oči i nakon nekoliko sekundi osjećam kako mi utrljava u lice hladnu, kremastu tekućinu. Najljepši osjećaj na svijetu. Mogla bih sjediti ovdje cijeli dan.

»Onda«, kaže Chloe nekon nekog vremena. »U kojem dijelu emisije vi sudjelujete?«

»Emmmm... o financijama«, odgovaram neodređeno. »Napisala sam članak o financijama.« Iskreno, tako sam opuštena, da se gotovo i ne sjećam zašto sam došla.

»O, da«, kaže Chloe, vješto nanoseći podlogu na moje lice. »Maloprije su razgovarali o nekim financijskim pitanjima.« Uzima paletu sjenila za oči, izmiješa nekoliko boja, a onda uzme kistić. »Vi ste, znači, stručnjak za financije.«

»Pa«, kažem i skromno sliježem ramenima. »Znate.«

»Oooo«, kaže Chloe i počinje mi nanositi sjenilo na kapke. »Ja nemam pojma o novcu.«

»Ni ja!« cvili tamnokosa djevojka s druge strane sobe. »Moj je računovođa odustao od objašnjavanja. Čim izgovori 'porezna godina', ja poludim.«

Htjela sam puna razumijevanja odgovoriti: »I ja!« I prebaciti temu na ženske razgovore. Ali mi je na vrijeme sinulo da to možda neće zvučati dobro. Napokon, ja sam, navodno, financijski stručnjak.

»Sve je prilično jednostavno«, kažem umjesto toga i dobacujem samouvjeren osmijeh. »Kad shvatiš tri osnovna načela.«

»Stvarno?« pita tamnokosa djevojka i zastane s fenom u ruci. »A koja su to?«

»O«, nakašljem se i nastavljam. »Em, pa, prvo je...«, zastajem i trljam nos. Bože, mozak mi ne radi.

»Oprostite, Rebecca«, kaže Chloe, »moram vas prekinuti«. Hvala Bogu. »Mislila sam na usne staviti boju maline. Može?«

Tako čavrljajući nisam ni primijetila što mi je napravila od lica. Ali kad sam bolje pogledala svoj odraz, ne mogu vjerovati. Oči su mi goleme. Odjednom imam lijepe jagodice... stvarno, izgledam kao druga osoba. Zašto, zaboga, ne nosim svaki dan ovakvu šminku?

»O!« uzdišem. »Ovo je fantastično!«

»Lakše je jer ste tako mirni«, primjećuje Chloe i nešto traži u crnom nesaseru. »Neki ljudi dođu ovamo i tresu se. Čak i slavni. Jedva ih našminkamo.«

»Stvarno?« pitam i naginjem se naprijed, spremna na trač. Ali prekida nas Zeldin glas.

»Oprostite, Rebecca!« više. »Kako si? Šminka je dobra. A kosa?«

»Lijepo je ošišana«, kaže Chloe, podiže pramenove moje kose i opet ih spušta baš kao Nicky Clarke. »Samo ćemo je malo počesljati.«

GIGA

»Dobro«, kaže Zelda. »A onda ćemo otići zajedno do garderobe.« Bacila je pogled na nešto u mapi, a onda sjela kraj mene. »OK, Rebecca, moramo razgovarati o vašem dijelu emisije.«
»Odlično«, odgovaram istim poslovnim tonom. »Pripremila sam se baš onako kako si htjela. Jednostavno i izravno.«

»Aha«, kaže Zelda. »Gledajte, u tome je problem. Sinoć smo na kolegiju razgovarali i, to će vam biti drago čuti, ne moramo biti prejednostavni.« Smiješi se. »Moći ćete biti stručni koliko god želite! Grafikoni... brojke...«

»O, dobro«, odgovaram zatečena. »Pa... dobro! Sjajno! Iako bih ipak mogla spustiti razinu...«
»Želimo izbjeći prilagođavanje gledateljima. Pa nisu idioti!« Zelda govori nešto tišim glasom.
»Uz to, jučer smo dobili rezultate nove ankete gledatelja... i, kako se čini, 80 posto misli da neki ili svi sadržaji naše emisije imaju previše pokrovitelj ski ton. Uglavnom, to moramo promijeniti. Zato smo vaš dio emisije potpuno promijenili!« Smiješi mi se. »Htjeli bismo, umjesto jednostavnog razgovora, imati raspravu na visokoj razini.«

»Raspravu na visokoj razini?« ponavljam trudeći se da se ne čuje koliko sam se uzrujala.
»Apsolutno!« kaže Zelda. »Želimo vruću raspravu! Sukob mišljenja, povišen glas. Te stvari.«
Mišljenje? Pa ja nemam mišljenje.

»Dobro onda?« pita Zelda i mršti se. »Izgledate pomalo...«

»Dobro sam!« prisiljavam se na vedar osmijeh. »Samo... se veselim! Rasprava. Sjajno!«
Nakašljavam se. »A... a s kim ću raspravljati?«

»S predstavnikom Flagstaffa«, kaže Zelda pobjednički. »Licem u lice s neprijateljem. Bit će to sjajna emisija!«

»Zelda!« netko je doziva izvan sobe. »Opet Bella!«

»O, za Boga miloga!« kaže Zelda i skače. »Rebecca, vraćam se za sekundu.«

»Dobro«, uspijevam reći. »Vidimo se odmah.«

»OK«, kaže Chloe veselo. »Dok je nema, staviti ćemo ruž.« Uzima dugu četkicu i počinje mi šminkati usnice, a ja zurim u svoj odraz i pokušavam biti mirna, pokušavam ne paničariti. Ali srce mi užurbano lupa i grlo mi se steže. Ne mogu gutati. Nikad u životu nisam bila tako prestrašena.

Ne mogu sudjelovati u stručnoj raspravi! Ja to jednostavno ne mogu. Ja nemam mišljenje, nemam činjenice, ne znam ništa...

O, Bože, zašto sam uopće poželjela biti na televiziji?

»Rebecca, možete li pokušati držati usnice mirnima?« pita Chloe začuđeno. »Stvarno drhte.«

»Oprostite«, šapćem i zurim u svoj odraz kao ukočen zec. Ima pravo, sva se tresem. O, Bože, nije dobro. Moram se smiriti. Zen. Sretne misli.

Pokušavam se opustiti pa gledam odraz u zrcalu. U pozadini vidim Zeldu koja stoji u hodniku i razgovara na telefon bijesna izraza lica.

»Da«, odgovara kratko. »Da. Ali, bitno je, Bella, to što smo vam platili da budete dostupni. I što da ja sad radim, jebemu?« Podiže pogled, ugleda nekoga i podiže ruku u znak pozdrava.

»Dobro, Bella, jasno mi je da...«

U hodniku se pojavljuju svijetlokosa žena i dva muškarca, a Zelda im kima kao da se ispričava. Ne vidim im lica, ali vidim da nose otmjene kapute i drže aktovke, a jedan muškarac ima fascikl prepun papira. Plavušin kaput je prilično zgodan, pomišljam. I ima Fendijevu torbu od konjske kože. Pitam se tko je to.

»Alia«, govori Zelda. »Aha. Pa, ako možete predložiti drugu osobu koja će zvati...«

Podiže obrve prema plavuši koja sliježe ramenima i okreće se kako bi pogledala plakat na zidu. I dok to radi, meni je srce skoro stalo.

Prepoznala sam je. To je Alicia. Alicia iz Brandon Communicationsa stoji pet metara od mene.

Gotovo sam se htjela nasmijati nerazmjernu cijele priče. Što ona ovdje radi? Što dugonoga kokoš Alicia radi ovdje, za Boga miloga?

GIGA

Jedan se muškarac okreće kako bi joj nešto rekao — vidim mu lice i mislim da i njega poznajem. I on je Bran-donovac. Jedan od onih mladih, vatrenih tipova s dječjim licem. Ali zašto su svi oni sad ovdje? Što se događa? Pa nije valjda...

Nisu valjda ovdje zbog...

Ne. Ma ne. Odjednom mi je hladno.

»Luke!« iz hodnika dopire Zeldin glas, a meni se grči želudac. »Baš mi je drago što ste došli. Uvijek nam je jako drago kad nam možete doći u emisiju. Znae, pojma nisam imala da vi predstavljate Flagstaff, dok mi Sandy nije rekla...«

U zrcalu vidim kako mi lice ostaje bez boje.

Ovo nije istina. Molim te, reci da nije istina.

»Novinarka koja je pisala članak već je ovdje«, kaže Zelda, »i objasnila sam joj što se događa. Mislim da će to biti sjajna emisija, ako se vas dvoje posvađate!«

Polako odlazi niz hodnik, a ja u zrcalu ugledam Aliciu i njezine marljive mladiće kako je slijede. Zatim mi se u vidokrugu našao i treći muškarac. A želudac mi bolno zavija. Ne mogu se zaustaviti. Polako se okrećem kad ulazi.

Pogled mi se susreće s ozbiljnim tamnim očima Lukea Brandona i nekoliko sekundi poslije zurimo jedno u drugo. Zatim naglo skreće pogled i odlazi hodnikom. A ja nemoćno zurim u svoj obojen odraz i osjećam se bolesnom od panike.

TOČKE ZA TELEVIZIJSKI RAZGOVOR

JEDNOSTAVNI, OSNOVNI FINANCIJSKI SAVJETI

1. Što biste radije: sat ili dvadeset somova? Odgovor očit.
2. Flagstaff je pokrao nedužne klijente. Čuvajte se.
Emmm...
3. Uvijek budi pažljiv s novcem.
4. Ne stavljajte sve u jedan investicijski fond, nego podijelite na više.
5. Ne gubite zbog pogreške.
6. Nemojte

ŠTO SE SVE MOŽE KUPITI ZA 20. 000 FUNTI

1. Zgodan auto, možda mali BMW
2. Biserna i dijamantska ogrlica iz Aspreya i veliki dijamantni prsten
3. Tri večernje haljine modnih kreatora, recimo Johna Galliana
4. Veliki Steinway glasovir
5. Pet predivnih Conranovih kožnih sofa
6. 52 Gucci sata + torba
7. Dostava cvijeća svaki dan, sljedeće 42 godine
8. 55 štenaca labradora s rodovnikom
9. 80 kašmirskih pulovera
10. 666 Wonderbra grudnjaka
11. 454 vlažne kreme Helena Rubinstein
12. 800 boca šampanjca
13. 2.860 pizza fiorentina
14. 15.384 paketića Pringlesa
15. 90.909 paketića Pola 16.

U 11.25 sjedim na smeđem naslonjaču u zelenoj sobi. Odjevena sam u tamnomodri lasper Conran kostim, svjetlucave najlonke i salonke od antilopa. Kad se tome doda šminka i fenom osušena kosa, nikad u životu nisam bolje izgledala. Ali ne mogu uživati u svom izgledu. Ne mogu uživati ni u čemu. Mogu samo razmišljati o činjenici da ću za petnaest minuta sjediti na kauču i raspravljati o financijama s Lukeom Brandonom.

Rasplačem se od same pomisli na to. Ili se počnem smijati. Kao da je riječ o nekoj bolesnoj šali. Luke Brandon protiv mene. Luke Brandon s IQ genij alca i prokletim fotografskim pamćenjem — protiv mene. Pregazit će me. Izmasakrirat će me.

"Dušo, pojedi croissant«, kaže Elisabeth Plover koja sjedi preko puta mene i žvače *pain au chocolat*. »Fantastični su. Svaki zalogaj je kao zraka zlatnoga provansalskog sunca.«

»Ne, hvala«, odgovaram. »Nisam... nisam gladna.«

Nije mi jasno kako može jesti. Iskreno, mislim da ću svaki čas povratiti. Kako se, zaboga, ljudi mogu pojavljivati na televiziji svaki dan? Kako to radi Fiona Phillips? Nije čudo da su svi tako mršavi.

»Naša sljedeća tema!« Roryjev glas dopire s televizijskog monitora u kutu sobe i obje se odjednom okrećemo da bismo vidjele ekran prekriven slikom plaže u zalazak sunca. »Kako je živjeti s gangsterom, a onda se izložiti pogibelji i izdati ga? Naša sljedeća gošća napisala je potresan roman na temelju svoje mračne i opasne prošlosti...«

»... a zatim uvodimo novu seriju rasprava«, skviči Emma. Slika se mijenja pa sad prikazuju kovanice koje padaju na pod, a moj se želudac grči. »*Morning Coffee* skreće pozornost na financijski skandal, a dvoje vodećih stručnjaka s tog područja uključit će se u raspravu.«

To sam ja? O, Bože, ne želim biti vodeći stručnjak s tog područja. Idem doma na čaj.

Slika se odjednom mijenja, a na ekranu se pojavljuje muškarac u kuharskoj kapi koji se smiješi i maše bakljom. Gledam ga nekoliko sekundi, a onda opet spuštam pogled i stišćem šake u krilu. Ne mogu vjerovati da ću uskoro ja biti na ekranu. Sjediti na sofi. Pokušavati smisliti nešto pametno.

Da bih se raznodila, stoti put razmotam zgužvani list papira A4 i čitam svoje bijedne bilješčice. Možda neće biti tako loše, nadam se, dok mi pogled tko zna koji put kruži istim bilješkama. Možda se bez razloga brinem. Vjerojatno će sve biti na razini opuštenog razgovora. Smiješit ćemo se i prijateljski razgovarati. Napokon...

»Dobro jutro, Rebecca«, s vrata do mene dopire glas. Polako podižem pogled — i dok to činim, mislim da ću usahnuti. Na vratima stoji Luke Brandon. U besprijekornom tamnom odijelu, sjajne kose i obraza brončanih od šminke. Čeljust mu je stisnuta, pogled oštar i poslovan. Kad se sreo s mojim, nije ni trepnuo.

Nekoliko se trenutaka bez riječi gledamo. Čujem kako mi srce glasno bubnja u ušima. Lice mi je užareno ispod šminke. Zatim, prizivajući sve skrivene snage, uspijevam mirno izgovoriti:

»Bok, Luke.«

Svi su zašutjeli od znatiželje kad je ušao u sobu. Zainteresirao je čak i Elisabeth Plover.

»Znam to lice«, kaže naginjući se naprijed. »Znam ga. Vi ste glumac, jelda? Sekspirijanski, naravno. Mislim da sam vas prije tri godine gledala u *Learu*.«

»Mislim da niste«, odgovara Luke kratko.

»Imate pravo!« kaže Elisabeth udarivši po stolu. »Bilo je to u *Hamletu*. Dobro se sjećam.

Očajnička bol, krivnja, konačna tragedija...« Svečano trese glavom. »Nikad neću zaboraviti vaš glas. Svaka je riječ bila kao ubod noža.«

»Žao mi je«, kaže Luke na kraju i pogleda me. »Rebecca...«

»Luke, evo konačnih brojki«, prekida ga Alicia koja ulijeće u prostoriju i predaje mu komad papira. »Bok, Rebecca«, dodaje podmuklo me gledajući. »Spremna?«

»Jesam, da«, odgovaram gužvujući svoj A4 papir u kuglicu. »Jako sam se dobro pripremila.«

GIGA

»Drago mi je«, kaže Alicia i gleda u čudu. »Morala bi to biti zanimljiva rasprava.«

»Da«, odgovaram prkosno. »Jako zanimljiva.«

Kravitina.

»Baš mi se javio John iz Flagstaffa«, dodala je Alicia Lukeu tišim glasom. »Jako mu je stalo do toga da spomeneš novu seriju koju su nazvali Pogled u budućnost. Naravno, rekla sam...«

»Ovo je pokušaj ograničavanja štete«, odgovara strogo Luke. »A ne jebena reklamna kampanja. Može biti sretan ako...« Pogledao me, a ja okrećem pogled kao da me uopće ne zanima o čemu govori. Mirno pogledam sat i zadržim od straha. Deset minuta. Još deset minuta.

»OK«, kaže Zelda ulazeći u sobu. »Elisabeth, spremni smo za vas.«

»Sjajno«, kaže Elisabeth uzimajući zadnji zalogaj čokoladnog croissanta. »Sad dobro izgledam?« Ustaje, a iz krila joj pada kiša mrvica.

»U kosi vam je komadić croissanta«, kaže Zelda podiže ruku i uklanja ga. »Što vam drugo mogu reći, osim toga?«

Hvata moj pogled, a mene napada histerična želja za cerekanjem.

»Luke!« kaže mladić dječjeg lica i ulazi s mobitelom. »John Bateson za tebe. A stiglo je i nekoliko paketa...«

»Hvala, Tim«, kaže Alicia, uzima pakete i otvara ih. Izvlači hrpu papira i počinje ih brzo pregledavati, obilježavajući svaki čas nešto olovkom. U međuvremenu, Tim sjedne, otvori laptop i počne tipkati.

»Da, John, jasno mi je što hoćeš«, kaže Luke tihim, strogim glasom. »Ali kad bi me bar jednom poslušao...«

»Tim«, kaže Alicia podižući pogled. »Možeš li brzo provjeriti prihode na Flagstaff mirovine Premium u proteklih tri, pet i deset godina?«

»Naravno«, kaže Tim i počinje tipkati u kompjutor.

»Tim«, kaže Luke podižući pogled s telefona. »Možeš mi isprintati nacrt priopćenja za tisak za Flagstaff Pogled u budućnost? Hvala.«

Ne mogu vjerovati što vidim. Oni su ovamo preselili ured, ovamo u zelenu sobu emisije *Morning Coffee*. Cijeli ured tvrtke Brandon Communications, kompjutori, modemi i telefoni... protiv mene i mog zgužvanog lista A4 papira.

Dok gledam kako Timov laptop efikasno bljuje stranice, a Alicia predaje listove papira Lukeu, obuzima me hladnoća. Ma dajte molim vas. Ja njih ne mogu pobijediti. Nemam ni najmanje izgleda. Mogu se odmah predati. Reći im da sam bolesna. Pobjeći doma i sakriti se pod poplun.

»Svi smo dobro?« pita Zelda provirujući kroz vrata. »Idemo za sedam minuta.«

»Dobro«, kaže Luke.

»Dobro«, dodajem drhtavim glasom.

»Oh, Rebecca, stigao je paket za vas«, kaže Zelda. Ulazi u sobu i predaje mi veliku četvrtastu kutiju. »Vraćam se za minutu.«

»Hvala Zelda«, odgovaram iznenađeno i odjednom ohrabrena počinjem otvarati kutiju.

Nemam pojma tko mi to šalje... ali je sigurno pomoć. Možda posebne informacije koje mi u zadnji čas šalje Eric Foreman. Grafikon ili podaci koje mogu iznijeti u ključnom trenutku. Ili kakav tajni dokument za koji Luke ne zna.

Jednim okom primjećujem kako su svi Brandonovci prestali raditi ono što su radili i gledaju. Eto, sad će oni vidjeti svoje. Ne dobivaju samo oni pakete u zelenu sobu. Nemaju samo oni izvore. Napokon sam odlijepila traku i otvorila kutiju.

Dok svi gledaju, prema nebu leprša golem crveni balon napumpiran helijem s natpisom SRETNO. Za uzicu je pričvršćena čestitka koju otvaram ne gledajući nikoga.

Iste sekunde poželjela sam da to nisam napravila.

»Sreća te pratila, sreća te pratila, što god radila tralala-la«, pjeva elektronski glasić.

GIGA

Zatvaram čestitku i osjećam kako mi obrazi gore. Bože, kako me sram. S druge strane sobe čujem smijuljenje, podižem pogled i vidim kako se Alicia cereka. Nešto šapće Lukeu kojemu se na licu vidi kako se zabavlja.

Smije mi se. Svi se smiju Rebeci Bloomwood i njezinom raspjevanom balonu. Nekoliko trenutaka sam skamenjena. Obrazi mi gore, grlo mi je suho, nikad se nisam osjećala jasnije u svom poslu.

A onda, s druge strane sobe, do mene dopire Aliciin zločest komentar i smijeh — duboko u sebi pucam. Jebite se, pomišljam. Jebite se. Vjerojatno su samo ljubomorni. Jer oni nisu dobili balone.

Prkosno otvaram čestitku i čitam poruku.

»Zasjalo ti sunce il' počelo sniježiti, na kraju ćeš ih sve pobijediti«, pjevao je glasić. »Glavu gore, moraš hrabra biti, što god bilo, mi ćemo te bodriti.«

Dragoj Becky, čitam, s ljubavlju i zahvalnošću za svu pruženu pomoć. Ponosni smo što smo te upoznali. Tvoji prijatelji, Janice i Martin.

Zurim u kartu, čitam te riječi i osjećam toplinu u očima. Janice i Martin bili su mi dobri prijatelji sve ove godine — makar je njihov sin obično derište. Uvijek su bili dobri prema meni, čak i kad sam im dala takav katastrofalan savjet. Dugujem im toliko. I neću ih iznevjeriti.

Trepnula sam nekoliko puta, duboko udahнула i ugledala Lukea Brandona kako zuri u mene svojim tamnim bezličnim očima.

»Prijatelji«, kažem hladno. »S dobrim željama.«

Pažljivo spuštam čestitku na stolić, pazeći da ostane otvorena i da nastavi pjevati, a onda povlačim balon sa stropa i vežem ga za stolac.

»OK«, do nas dopire Zeldin glas. »Luke i Rebecca. Spremni?«

»Ne možemo biti spremniji«, odgovaram mirno i prolazim kraj Lukea prema vratima.

Dok prolazimo hodnicima prema studiju, ni Luke ni ja ne progovaramo ni riječ. Bacam pogled prema njemu dok skrećemo — a lice mu je još čeličnije nego što je bilo u zelenoj sobi. Pa dobro. I ja mogu biti čelična. Mogu biti čvrsta i poslovna. Odlučno podižem bradu i počinjem koračati dugim koracima pretvarajući se da sam Alexis Carrington iz *Dinastije*.

»Dakle, vas dvoje se već poznajete?« pita Zelda koja ide između nas.

»Da, slučajno«, odgovara Luke kratko.

»Poslovno«, dodajem jednako kratko. »Luke je uvijek pokušavao promicati neke jadne financijske proizvode. A ja sam uvijek pokušavala izbjegavati njegove pozive.«

Zelda se smije s odobravanjem, a Lukeove oči bijesno sijevaju. A meni je svejedno. Svejedno mi je hoće li se naljutiti ili neće. Zapravo, što se on više ljuti, to se ja osjećam bolje.

»Znači, Luke, sigurno vas je razljutio Rebeccin članak u *Današnjem svijetu*«, kaže Zelda.

»Nije me razveselio«, odgovara Luke.

»Nazvao me kako bi mi se požalio, možete vjerovati?« dodajem ležerno. »Ne podnosiš istinu, ha, Luke? Ne možeš podnijeti kad netko vidi što se skriva ispod reklamnoga sjaja? Možda bi morao promijeniti posao, znaš.«

Tišina. Okrećem se kako bih pogledala Lukea. Toliko je bijesan da mislim kako će me udariti. Onda mu se izraz lica mijenja i ledenim glasom odgovara:

»Idemo u studio, privesti kraju ovu zajebanciju, može?«

Zelda me začuđeno pogleda, a ja joj uzvraćam osmijehom. Nikad još nisam vidjela Lukea tako bijesnog.

»OK«, kaže Zelda dok se približavamo studiju. »Tu smo. Ne govorite dok ulazimo.«

Gura vrata, uvodi nas, a na trenutak moja hladno-krvnost posrće. Potresena sam i prestrašena kao Laura Dern u *jurskom parku* kad je prvi put vidjela dinosaura. Jer tu je — u svoj svojoj veličini. *Morning Coffee* uživo. Sofa, biljke i sve ostalo, sve osvjetljeno najsajnijim i najblještavijim svjetiljkama koje sam ikad u životu vidjela.

Ovo je nestvarno. Koliko milijardi puta sam sjedila doma i sve to gledala na televiziji? A sad ću biti dio toga. Ne mogu vjerovati.

»Imamo nekoliko minuta do reklama«, kaže Zelda i vodi nas preko podija i gomile kablova.

»Rory i Emma su još s Elisabeth u knjižnici.«

Pokazuje nam da sjednemo na suprotne strane stolića i ja to, oprezno i napravim. Sofa je tvrđa nego što sam očekivala i nekako... drukčija. Sve je drukčije. Bože, kako je čudno. Svjetla mi tako bliješte u lice da jedva bilo što vidim, a nisam sigurna ni kako bih sjedila. Djevojka dolazi i isprepliće mi mikrofona ispod bluze i pričvršćuje ga za ovratnik. Nemoćno podižem ruku kako bih popravila kosu, a Zelda odmah dojuri.

»Nemojte se toliko micati, Rebecca. Može?« kaže. »Ne želimo slušati previše komešanja.«

»Dobro«, kažem. »Oprostite.«

Odjednom mi se čini da ne govorim normalno. Kao da mi je u grlo netko nagurao vatu.

Pogledavam najbližu kameru i s jezom primjećujem kako je usmjerena u mene.

»OK, Rebecca«, kaže Zelda i opet juri prema meni, »još jedno zlatno pravilo — ne gledajte kameru, može? Ponašajte se prirodno!«

»Dobro«, odgovaram grubo.

Ponašaj se prirodno. Ništa lakše.

»Trideset sekundi do vijesti«, kaže gledajući na sat. »Sve u redu, Luke?«

»U redu«, odgovara Luke mirno. Sjedi na sofi kao da je tamo cijeli život. Tipično.

Muškarcima je svejedno kako izgledaju.

Gniježdim se na svom mjestu, nervozno povlačim suknju i poravnavam kaputić. Svi kažu da ti televizija dodaje pet kila, što znači da mi noge izgledaju stvarno debelo. A da ih drukčije prekrižim? Da ih uopće ne prekrižim? Ali onda ću možda izgledati još deblje.

GIGA

»Book!« začula sam kreštav glas s druge strane studija prije nego što sam se uspjela odlučiti. Naglo podižem glavu i osjećam uzbuđenje u želucu. Emma March osobno! Na sebi ima ružičast kostim i žuri se prema sofi, dok je u stopu prati Rory, čija čeljust izgleda još više četvrtasto nego obično. Bože, kako je čudno vidjeti slavne u živo. Nekako ne izgledaju stvarni.

»Bok!« veselo pozdravlja Emma i sjeda na sofu. »Vi ste znači face za financije, ha? Isuse, kako mi se piški.« Mršti se prema svjetlu. »Koliko traje ovaj prilog, Zelda?«

»Bok!« kaže Rory i rukuje se sa mnom. »Roberta.«

»Rebecca!« kaže Emma i sažalno koluta očima. »Beznadan slučaj.« Gnijezdi se na sofi.

»Isuse, stvarno mi je sila.«

»Sad je kasno«, kaže Rory.

»Nije nezdravo zadržavati kad ti je sila?« Emma se zabrinuto mršti. »Nismo jednom imali telefonski poziv o tome? Nazvala je ona čudna cura koja je relda da ide jednom dnevno. A dr. James je rekao... što je ono rekao?«

»Pojma nemam«, kaže Rory veselo. »Ti telefoni meni uvijek idu na jedno uho unutra... Upozoravam vas, Rebecca«, dodaje okrećući se meni. »Ja nemam pojma o financijama. Nije to za mene.« Široko mi se smiješi, a ja mu slabašno uzvraćam.

»Deset sekundi«, viče Zelda sa strane, a ja osjećam grčeve u želucu. Kroz zvučnike čujem temu emisije *Morning Coffee* koja označuje kraj reklama.

»Tko počinje?« pita Emma žmirkajući prema blesime-tru. »O, ja.«

Znači to je to. Osjećam se tupo od straha. Ne znam kamo bih gledala, ne znam kad ću govoriti. Noge mi drhte, a ruke držim čvrsto stisnute u krilu. Svjetla mi zasljepljuju oči, kamera mi se približava s lijeva, ali je pokušavam ignorirati.

»Dobro došli!« iznenada progovara Emma u kameru. »Što biste vi izabrali? Sat ili 20.000 funti?«

Molim? Šokirana sam. To je moja rečenica. To sam ja htjela reći.

»Odgovor je očit, zar ne?« nastavlja Emma veselo. »Svi bismo radije 20.000.«

»Naravno!« prekida Rory uz veseo osmijeh.

»Ali kad su ulagači u Flagstaffovo životno osiguranje primili pismo kojim ih pozivaju na promjenu fonda«, kaže Emma, odjednom se uozbiljivši, »nisu znali da će, ako to učine, izgubiti 20.000 neočekivanog dobitka. Rebecca Blo-omwood je novinarka koja je otkrila ovu priču — Rebecca, mislite li da je ovakva prevara česta?«

Odjednom svi gledaju mene i čekaju odgovor. Kamera je usmjerena u moje lice, studio je utihnuo.

Dva i pol milijuna ljudi gleda me u svome domu.

O, Bože. Ne mogu disati.

»Mislite da bi ulagači morali biti oprezni?« požuruje me Emma.

»Da«, uspijevam izgovoriti čudnim, muklim glasom. »Da, mislim da bi.«

»Luke Brandon predstavlja Flagstaff životno osiguranje«, kaže Emma okrećući se na drugu stranu. »Mislite li...«

Sranje, razmišljam. To je bilo jadno. Jadno! Sto mi se to dogodilo s glasom, za Boga miloga? Sto se dogodilo sa svim mojim pripremljenim odgovorima?

Sad uopće ne slušam Lukeov odgovor. Idemo, Rebecca. Usredotoči misli. Koncentriraj se.

»Morate znati jedno«, govori Luke tečno, »nitko nema pravo na neočekivanu dobit. Ovo nije prevara!« Smiješi se Emmi. »Ovdje je jednostavno posrijedi nekoliko ulagača koji su postali malo previše pohlepni. Misle da su promašili... pa namjerno izlažu tvrtku lošem publicitetu. A s druge strane, tisuće su ljudi imali koristi od Flagstaff životnog osiguranja.«

Molim? Što on to govori?

»Znači tako«, kaže Emma kimajući. »Vi biste, Luke, rekli da...«

»Čekajte malo!« iznenada ih prekidadam. »Samo... samo malo. Gospodine Brandon, jeste li vi

GIGA

maloprije *ulagače* nazvali pohlepnima?»

»Ne sve«, kaže Luke. »Ali neke — da.«

Gledam u njega i ne mogu vjerovati, ježim se od strahote. Prisjećam se Janice i Martina — milih, najmanje pohlepnih ljudi u svijetu — i toliko sam bijesna da ne mogu govoriti.

»Istina je da je većina ulagača u Flagstaff životno osiguranje imala rekordnu dobit u proteklih pet godina«, Luke nastavlja govoriti Emmi koja pametno kima. »I za to bi se morali brinuti. Za kvalitetno ulaganje. A ne za neočekivanu dobit s neba. Napokon, Flagstaff je i osnovan kako bi donio...«

»Ispravite me, ako se varam, Luke«, prekidam ga prisiljavajući se da govorim mirno.

»Ispravite me ako se varam — ali ja mislim da je Flagstaff osnovan kao uzajamna tvrtka. Za uzajamnu korist svih članova. A ne za dobit nekih na račun drugih.«

»Apsolutno«, odgovara Luke bez oklijevanja. »Ali to ne daje pravo svakom ulagaču na 20.000 funti neočekivane dobiti, zar ne?«

»Možda ne«, odgovaram, a glas mi se blago penje. »Ali sigurno im daje pravo na pomisao da ih tvrtka u koju su ulagali petnaest godina neće navesti na krivi put. Janice i Martin Webster vjerovali su Flagstaffu. Vjerovali su u savjet koji su dobili. I pogledajte kamo ih je to povjerenje dovelo!«

»Ulaganja su igra na sreću«, uzvraća Luke blago. »Nekad dobiješ, a nekad...«

»Nije bila posrijedi sreća!« vičem bijesno. »Naravno da nije bila posrijedi sreća! Nećete mi valjda reći da su im potpuno slučajno savjetovali da promijene fond baš dva tjedna prije objave neočekivane dobiti?«

»Moji su klijenti jednostavno dali ponudu za koju su mislili da će povećati vrijednost portfeljima njihovih klijenata«, kaže Luke smiješeći mi se. »Tvrde da su jednostavno htjeli napraviti nešto u korist svojih klijenata. Tvrde da...«

»Vi, znači, kažete da su vaši klijenti nesposobni?« uzvraćam. »Kažete da su imali najbolje namjere — ali su zeznuli?«

Lukeove oči sijevaju od bijesa, a ja osjećam radost.

»Nije mi jasno...«

»Mogli bismo tako raspravljati cijeli dan!« ubacuje se Emma meškoljeći se na svom mjestu.

»Ali, prijeđimo na...«

»Molim vas, Luke«, prekidam je. »*Molim vas*. Ne može biti i jedno i drugo.« Naginjem se naprijed, pokazujući rukom. »Ili su u Flagstaffu nesposobni ili su namjerno pokušali sačuvati novac. Kako god bilo, pogriješili su. Websterovi su bili vjerni klijenti i morali su dobiti novac. Mislim da ih je Flagstaff životno osiguranje namjerno ohrabrio na promjenu fonda kako ne bi dobili neočekivanu dobit. Pa to je bar očito.«

Oko sebe tražim potporu i vidim Roryja kako tupo gleda u mene.

»Sve je to meni previše stručno«, kaže smiješeći se. »Malo komplicirano.«

»OK, postavimo sve drukčije«, dodajem brzo. »Zamislimo...« Zatvaram oči i tražim primjer.

»Zamislimo... da smo u prodavaonici odjeće!« Opet otvaram oči. »Ušla sam u prodavaonicu odjeće i izabrala prekrasan kašmirski kaput Nicole Farhi. OK?«

»OK«, kaže Rory oprezno.

»Obožavam Nicole Farhi!« kaže Emma razmećući se. »Predivno pletivo.«

»Točno«, kažem. »OK, zamislimo da stojim u redu za blagajnu, ne zanima me ništa drugo, kad mi priđe prodavačica i kaže: 'Zašto ne biste loipili drugi kaput umjesto ovog? Bolje je kvalitete — i dodat ćemo besplatnu bočicu parfema.' Nemam razloga ne povjerovati prodavačici pa mislim kako je to sjajna ponuda i kupujem drugi kaput.«

»Dobro«, kaže Rory kimajući. »Zasad vas pratim.«

»Ali kad sam izišla iz prodavaonice«, dodajem oprezno. »Vidim da drugi kaput nije Nicole Farhi i nije od pravog kašmira. Vraćam se — i ne žele mi vratiti novac.«

»Oderali su vas!« viče Rory kao da je baš sad otkrio težinu cijelog problema.

GIGA

»Točno«, nastavljam. »Oderali su me. A bitno je to što je Flagstaff imao tisuće klijenata. Nagovorili su ih da odustanu od svog prvog izbora i izaberu fond u kojem dobivaju 20.000 manje«. Zastajem i sređujem misli. »Možda Flagstaff životno osiguranje nije prekršilo zakon. Možda nisu prekršili nijedno pravilo. Ali u ovome svijetu postoji prirodna pravda, a nju su prekršili, nju su pregazili. Ti su klijenti zaslužili neočekivanu dobit. Bili su vjerni, dugogodišnji klijenti i zaslužili su je. A ako ste imalo poštene, Luke Brandon, i vi znate da su je zaslužili.«

Bez daha završavam govor i gledam Lukea. Zuri u mene, ali mu ne mogu protumačiti izraz lica — i protiv volje osjećam kako mi želudac nervozno titra. Gutam, pokušavam odmaknuti pogled od njegovoga — ali ne mogu pomaknuti glavu. Kao da su nam se pogledi slijepili.

»Luke?« govori Emma. »Imate li odgovor na Rebeccin zaključak?«

Luke ne odgovara. Zuri u mene i ja zurim u njega, osjećajući kako mi srce kuca kao u zeca.

»Luke«, ponavlja Emma pomalo nestrpljivo. »Imate li...«

»Da«, kaže Luke. »Imam. Rebecca...«, strese glavom, gotovo se smije samome sebi, a onda opet podiže pogled. »Rebecca, u pravu ste.«

U studiju zavlada muk.

Otvaram usta, ali ne mogu progovoriti.

Jednim okom vidim Roryja i Emmu kako se pogledavaju, iznenađeni.

»Oprostite, Luke«, kaže Emma. »Hoćete reći...«

»U pravu je«, kaže Luke i sliježe ramenima. »Rebecca je apsolutno u pravu.« Uzima čašu vode, naslanja se i otpija gutljaj. »Ako želite moje iskreno mišljenje, ti su klijenti zaslužili neočekivanu dobit. I ja bih volio da su je doista dobili.«

Nemoguće. Luke se slaže sa mnom. Kako se može slagati sa mnom?

»Aha«, kaže Emma pomalo uvrijeđeno. »Znači, promijenili ste mišljenje?«

Stanka, Luke zamišljeno gleda u čašu vode. A zatim podiže pogled i kaže:

»Moju je tvrtku Flagstaff životno osiguranje angažiralo za odnose s javnošću. Ali to ne znači da se ja osobno slažem sa svime što oni rade — pa čak ni da znam za to.« Zastaje. »Iskreno, nisam imao pojma o tome dok nisam pročitao u Rebeccinom članku u *Današnjem svijetu*, koji je, kad smo već kod toga, sjajan primjer istraživačkoga novinarstva«, dodaje kimajući mi.

»Čestitam.«

Nemoćno zurim u njega i ne mogu čak ni promrmljati: »Hvala.« Nikad u životu nisam bila tako zatečena. Želim stati, gurnuti glavu među dlanove i o svemu polako i pažljivo razmisлити — ali ne mogu jer sam na televiziji uživo. Gleda me dva i pol milijuna ljudi širom zemlje. Sranje, nadam se da mi noge dobro izgledaju.

»Da sam ja Flagstaffov klijent i da mi se to dogodilo, bio bih jako ljut«, nastavlja Luke.

»Postoji nešto što se zove vjernost klijenta, postoji nešto što se zove otvorena igra. I nadam se da će svaki moj klijent kojega budem zastupao u javnosti, poštovati oba načela.«

»Tako znači«, kaže Emma i okreće se kameri. »Ovo je... pravi preokret! Luke Brandon koji predstavlja Flagstaff životno osiguranje sad kaže da je ono što su oni učinili bilo loše. Imate li još komentara, Luke?«

»Iskreno«, kaže Luke uz iskrivljen osmijeh. »Nisam siguran da ću poslije ovoga predstavljati Flagstaff životno osiguranje.«

»A«, kaže Rory naginjući se pametno naprijed. »A možete li nam reći zašto?«

»Daj, molim te, Rory!« viče Emma nestrpljivo. Koluta očima, a Luke se nasmije.

Odjednom se svi smiju, a pridružujem se i ja — pomalo histerično. Hvatam Lukeov pogled i osjećam sijevanje u grudima, a zatim opet brzo skrećem pogled.

»Dobro, eto«, kaže Emma iznenada, smiri se i smiješi u kameru. »Toliko od financijskih stručnjaka — a nakon stanke slijedi: povratak vrućih hlačica na modne piste...«

»... i celulitne kreme — jesu li stvarno uspješne?« dodaje Rory.

»Uz naše posebne goste — Heaven Sent 7 — koji će pjevati uživo iz studija.«

GIGA

Iz zvučnika se razliježe tema, a Rory i Emma skaču na noge.

»Sjajna rasprava«, kaže Emma i odjuri. »Oprostite, sila mi je.«

»Sjajno«, dodaje Rory iskreno. »Nisam razumio ni riječ — ali razgovor je bio sjajan.« Udara Lukea po leđima, a meni pruža ruku i zatim juri iz studija.

Odjednom je sve gotovo. Sve je završilo. Ostali smo samo Luke i ja. Sjedimo jedno nasuprot drugog i još nas obasjavaju blještava svjetla, a mikrofoni su nam još pričvršćeni za revere.

Pomalo sam šokirana. Osjećam blagu vrtoglavicu.

Sve se to doista dogodilo?

»Eto«, kažem na kraju i nakašljem se.

»Eto«, ponavlja Luke smiješeći se. »Čestitam.«

»Hvala«, odgovaram i nemoćno grizem usnice u tišini.

Pitam se je li u velikoj nevolji. Ako je napad na klijenta u emisiji uživo na televiziji elcivalent skrivanju odjeće od kupaca.

Je li doista promijenio mišljenje zbog mog članka. Zbog mene.

Ali ne mogu ga to pitati. Mogu?

Tišina je sve bučnija dok ja napokon ne udahnem duboko.

»Ti si...«

»Ja sam...«

Progovorili smo u istom trenutku.

»Ne«, kažem crvena u licu. »Ti reci. Ja nisam... Ti reci.«

»OK«, kaže Luke i sliježe ramenima. »Htio sam te samo pitati mogu li te pozvati danas na večeru.«

Gledam ga zatečena.

Kako on to misli — na večeru? Misli...

»Na mali poslovni razgovor«, nastavlja. »Jako mi se svidjela tvoja ideja o promociji fondova u skladu sa siječanjskim rasprodajama.«

Što to?

Koja ideja? O čemu on to...

O, Bože. *To*. On to ozbiljno? To je bio samo još jedan od mojih glupih »bubnula i ostala živa« trenutaka.

»Mislim da bi to mogla biti izvrsna promocija za jednog našeg klijenta«, kaže, »pa sam se pitao da li bi htjela biti savjetnik u tom projektu. Kao freelancer, naravno.«

Savjetnik. Freelancer. Projekt.

Ne mogu vjerovati. Ozbiljan je.

»O«, odgovaram i gutam slinu neobjašnjivo razočarana. »Tako. Pa... mislim da sam večeras slobodna.«

»Dobro«, kaže Luke. »Hoćemo li se sastati u Ritzu?«

»Ako hoćeš«, odgovaram kao da sam tamo stalni gost.

»Dobro«, ponavlja Luke, a oči mu se zacakle od smijeha. »Veselim se.«

A onda mi je — o Bože, na vlastito zgražanje, prije nego što sam stigla samu sebe zaustaviti, izletjelo zlobno: »A što je sa Sachom? Zar ona nema planove za večeras?«

Pocrvenila sam prije nego što sam uspjela sve izgovoriti. Sranje. Zašto sam to rekla?

Duga šutnja tijekom koje sam poželjela zbrisati nekamo i krepati.

»Sacha je otišla prije tjedan dana«, rekao je Luke na kraju, a ja sam podigla glavu.

»O«, odgovaram slabašnim glasom. »O, Bože.«

»Bez upozorenja — spakirala je kovčeg i otišla.« Luke podiže pogled. »Ipak... moglo je biti i gore.« Slegnuo je ramenima. »Zamisli da sam kupio i torbu.«

O, Bože, sad ću se početi i cerekati. Ne smijem se cerekati. *Ne smijem*.

»Stvarno mi je žao«, uspjela sam izgovoriti.

»Meni nije«, odgovorio je Luke gledajući me ozbiljno i u tom je trenutku smijeh zamro u

GIGA

meni. Gledam ga nervozno i osjećam kako mi srce počinje tući.

»Rebecca! Luke!«

Okrećemo se i vidimo Zeldu kako se približava studiju s mapom u ruci.

»Fantastično!« više. »Baš ono što smo htjeli. Luke, bili ste sjajni. A Rebecca...« Prilazi mi i sjeda kraj mene na sofu i gladi me po ramenu. »Vi ste bili divni pa smo razmišljali: želite li gostovati i u dijelu emisije u kojem gledatelji traže savjet od stručnjaka?«

»Molim?« zurim u nju. »Ali... ali ja to ne mogu! Nisam ja nikakav stručnjak.«

»Hahahaha! Jako dobro!« Zelda se s odobravanjem smiješi. »Kod vas je sjajno to, Rebecca što ste jednostavni. Vi ste spoj financijskog gurua i djevojke iz susjedstva. Informativni, ali pristupačni. Puni znanja, ali čvrsto na zemlji. Financijski stručnjak s kakvim bi mnogi rado razgovarali. Što mislite, Luke?«

»Mislim da će Rebecca sjajno obaviti taj posao«, kaže Luke. »Ne mogu zamisliti nekog kvalificiranijeg. Isto tako mislim da ti se više ne bih smio naći na putu.« Ustao je i nasmiješio mi se. »Vidimo se poslije, Rebecca. Bok, Zelda.«

Zbunjeno gledam kako preko isprepletenih kablova odlazi prema izlazu i nadam se da će se okrenuti.

»Dobro«, kaže Zelda i stiće mi ruku. »Idemo vas dotjerati.«

Stvorena sam za televiziju. To je istina. Stvorena sam za televiziju.

Opet sjedimo na sofi, Rory, Emma i ja, a Anne iz Leedsa oklijevajući priznaje da nikad nije prijavila porez.

Gledam Emmu i smiješim se, a ona mi uzvraća. Ja sam dio ekipe. Dio tima. Nikad se u životu nisam osjećala tako dobro i sretno.

Čudno je to što sam, kad su mene intervjuirali bila nervozna i jezik mi se zavezao — ali sad sam s druge strane sofe i u svom sam elementu. Bože, mogla bih to raditi cijeli dan. Više mi ni jaka svjetla ne smetaju. Osjećam se normalno. A vježbala sam i najbolji način sjedenja pred zrcalom (koljena spojena, noge prekrížene u gležnju) — i držim se toga.

»Počela sam čistiti«, kaže Anne, »i nikad nisam na to ni pomišljala. Ali sad me poslodavac pitao jesam li plaćala porez. Meni to nije ni palo na pamet.«

»O, Bože«, kaže Emma i gleda me. »Anne je očito u neprilici.«

»Apsolutno«, odgovaram sućutno. »Ali, Anne, najprije morate znati da možda nećete morati platiti porez, ako ste ispod praga. A drugo, još imate mnogo vremena za poreznu prijavu.«

Još je nešto čudno. Bog zna kako, ali *ja znam odgovore na sva pitanja*. Znam sve o hipotekama i o životnim osiguranjima, mirovinama. Ja to znam! Prije nekoliko minuta Kenneth iz St. Austela je pitao koje je godišnje ograničenje za ISA — i ja sam odgovorila 5.000 funti bez razmišljanja. Kao da je neki dio mog mozga brižljivo čuvao svaku informaciju koju sam ikad napisala u *Uspješnoj štednji* pa je sad, kad mi treba, sve tamo. Pitajte me što god hoćete! Pitajte me... o pravilima o porezu na dobit za kućevlasnike. Hajde, pitajte me.

»Da sam ja na vašem mjestu, Anne«, završavam, »nazvala bih mjesnu poreznu upravu i zatražila savjet. I ne bojte se!«

»Hvala«, kaže Anne slomljenim glasom. »Hvala vam puno, Rebecca.«

»Nadam se da će vam to pomoći, Anne«, odgovara Emma i smiješi se kameri. »A sad idemo do Davine koja će nam pročitati vijesti i prognozu. A onda ćemo, jer imamo mnogo vaših poziva, nastaviti kontakt program u sklopu emisije *Upravlajte svojim novcem*.«

»Javljaju se mnogi s novčanim problemima«, kaže Rory.

»Naravno«, odgovara Emma. »A mi želimo pomoći. Pa kakvo god bilo vaše pitanje, veliko ili malo, molim vas nazovite za savjet Rebecce Bloomwood na 0333 4567.« Na trenutak zastane i smije se u kameru, a onda opet opušta u stolcu dok se svjetla gase. »Ovo ide jako dobro!« kaže veselo dok šminkerica trči i popravljaju joj puder na licu. »Jelda, Zeldi?«

»Fantastično je«, kaže Zeldi dok izlazi iz mraka. »Linije nisu bile toliko opterećene još otkako smo imali emisiju *Upoznajte Spice Girls*« Gleda me znatiželjno. »Jeste li ikad bili na tečaju televizijskoga prezentiranja, Rebecca?«

»Nisam«, odgovaram iskreno. »Nisam. Ali... često gledam televiziju.«

Zeldi umire od smijeha.

»Dobar odgovor! OK, vraćamo se za trideset sekundi.«

Emma mi se smije i gleda komadić papira, a Rory se naslanja i proučava نکته. Prema meni se ponašaju kao da sam i ja profesionalac, razmišljam veselo. Ponašaju se prema meni kao da sam jedna od njih.

Nikad nisam bila tako sretna. Nikad. Čak ni onda kad sam našla korzet Vivienne Westwood za 60 funti u Harvey Nicholisu. (Zapravo, pitam se gdje je. Moram ga jednom obući.) Ovo je bolje od svega. Život je savršen.

Naslanjam se puna zadovoljstva i bezbrižno gledam oko sebe po studiju kad mi čudan poznat lik uhvati pogled. Zagledam se još bolje, a koža mi se počinje osipati. U kutu stoji čovjek — i iskreno rečeno, sigurno haluciniram, jer mi izgleda baš kao...

»I... evo nas opet s vama«, kaže Rory, a moja pažnja vraća se na snimanje. »Danas gledatelji postavljaju financijska pitanja, velika i mala. Naš stručnjak u studiju je Rebecca Bloomwood,

GIGA

a sljedeći gledatelj je Fran iz Shrew-sburyja. Fran?«

»Da«, kaže Fran. »Bok, Rebecca.«

»Bok, Fran«, odgovaram toplo se smiješeći. »I u čemu je problem?«

»U zbrci sam«, kaže Fran. »Ne znam... Ne znam što ću.«

»U dugovima ste, Fran?« pita Emma puna obzira.

»Jesam«, kaže Fran i potreseno uzdiše. »Račun mi je u nedopuštenom minusu, dužna sam na sve kreditne kartice, posudila sam novac od sestre... i jednostavno ne mogu prestati trošiti. Ja... ja obožavam kupovati.«

»A što kupujete«, pita Rory sa zanimanjem.

»Zapravo ne znam«, kaže Fran nakon stanke. »Odjeću za sebe, odjeću za djecu, stvari za kuću, gluposti. A onda stignu računi... a ja ih bacam.«

Emma me značajno pogleda, a ja opet začuđeno gledam.

»Rebecca?« pita. »Fran očito ima problema. Sto bi morala napraviti?«

»Pa, Fran«, odgovaram ljubazno. »Najprije se morate hrabro suočiti s problemom. Otiđite u banku i recite im da imate teškoća. Oni nisu čudovišta! Žele pomoći.« Okrećem se izravno u kameru i iskreno gledam u objektiv. »Bježanje neće ništa riješiti, Fran. Sto dulje odgađate, to će biti gore.«

»Znam«, odgovara Fran drhtavim glasom. »Znam da ste u pravu, ali nije lako.«

»Znam«, odgovaram sućutno. »Znam da nije. Izdržite, Fran.«

»Rebecca«, kaže Emma. »Da li bise rekli da je to čest problem?«

»Na žalost«, odgovaram okrećući se njoj. »Mnogi jednostavno ne stavljaju financijsku sigurnost na prvo mjesto.«

»O, Bože«, kaže Emma i žalosno trese glavom. »To nije dobro.«

»Ali nikad nije kasno«, nastavljam. »Čim skrenu u tu ulicu i kad se suoče s odgovornošću, život im se mijenja.«

Samouvjereno odmahujem rukom i dok to radim, pogled mi obuhvaća cijeli studio. I... da. O, moj Bože, to je on.

Ne haluciniram.

To je stvarno on. Stoji u kutu, ima badge posjetitelja i pijucka nešto iz plastične šalice kao da spada ovamo. Derek Smeath stoji u studiju *Morning Coffee*, na deset metara od mene.

Derek Smeath iz Endwich banke.

To je... nemoguće.

Moguće je. To je Derek Smeath. Ne razumijem. Što on radi ovdje?

O, Bože, sad zuri ravno u mene.

Srce mi tuče, teško gutam, pokušavam se kontrolirati.

»Rebecca?« pita Emma, a ja se prisiljavam vratiti u emisiju. Ne mogu se sjetiti ni o čemu smo razgovarali. »Vi, znači mislite da bi Fran morala otići u svoju banku?«

»Mm... da... točno«, odgovaram, a obrazi mi odjednom crvene.

Sto ću sad? Zuri u mene. Ne mogu pobjeći.

»Znači«, kaže Emma, »vi mislite da će Fran uspjeti srediti život kad se suoči sa stvarnošću.«

»Točno«, odgovaram kao automat i prisiljavam se veselo nasmijati Emmi. Ali duboko u meni, moja samouvjerena radost hlapi. Derek Smeath je ovdje. Ne mogu ga blokirati, ne mogu ga zaboraviti.

I odjednom svi dijelovi mojeg života koje sam tako brižno zakopala, počinju izbijati na površinu. Ne želim ih se prisjećati — ali nemam izbora. Pristižu i uvlače mi se u mozak.

Jedna strašna istina za drugom.

»I tako«, kaže Rory. »Nadajmo se da će Fran poslušati Rebeccin savjet.«

Svađa sa Suze, katastrofalan izlazak s Tarquinom. Ružan hladan osjećaj počinje mi kliziti niz kralježnicu.

»Sljedeći je na redu«, kaže Emma, »John iz Lutona. John?«

GIGA

»Bok, Rebecca«, začuje se glas. »Dok sam bio mali imao sam policu osiguranja, ali sam izgubio sve papire. Sad bih želio pokupiti lovu, znate što mislim?«

Visa mi je otkazana. Octagon kartica zaplijenjena pred cijelim mnoštvom. Bože, kako je to bilo ponižavajuće.

OK, prestani. Koncentriraj se, koncentriraj se.

»To je, zapravo, prilično čest problem«, odgovaram. »Sjećate se kod koje tvrtke je policia otvorena?«

»Ne«, kaže John. »Nemam pojma.«

Moj bankovm račun. Tisuće funti duga. Derek Smeath.

O, Bože, zlo mi je. Želim nekamo pobjeći i sakriti se.

»Ipak biste je morali pronaći«, nastavljam smiješeći se na silu. »Potragu biste mogli početi u agenciji koja se za to specijalizirala. To vam mogu provjeriti, ali mislim da se zovu...«

Sav moj strašan neorganiziran život. Sve je tu. Čeka me kao golemi pauk. Udarit će me u glavu čim završi ovaj telefonski razgovor.

»Na žalost, isteklo nam je vrijeme«, kaže Emma kad sam završila. »Puno hvala našem financijskom stručnjaku, Rebeci Bloomwood. Sigurna sam da ćemo svi poslušati njezine mudre riječi. Nakon stanke pogledajte rezultate šminkanja u Newcastleu i Heaven Sent 7, uživo iz studija.«

Stanka — a onda se svi opuštaju.

»Dobro«, kaže Emma, gledajući na papir. »Što je sljedeće?«

»Jako dobro, Rebecca«, kaže Rory veselo. »Odlično.«

»O, Zelda«, doziva Emma skačući. »Mogu na brzinu razgovarati s tobom? Bilo je super, Rebecca«, dodaje. »Stvarno super.«

Odjednom oboje nestaju. A ja ostajem sama, izložena i ranjiva, očajnički pokušavam izbjeći pogled Dereka Smeatha i razmišljati što brže mogu.

Možda bih se mogla iskrasti na stražnji izlaz.

Ili ostati ovdje. Sjediti dok rnu ne dosadi i dok ne ode. Pa neće se valjda usuditi ući u studio. Možda bih se mogla *pretvarati da sam netko drugi*. Bože, tako je. Sa svom ovom šminkom, gotovo i izgledam kao netko drugi.

Uostalom — odjednom mi sine — tko kaže da me uopće primijetio? Vjerojatno je ovdje zbog nekog posve drugog razloga. Vjerojatno će biti u emisiji. Točno. Nema veze sa mnom. Pa ću lijepo ustati, žurno proći kraj njega i sve će biti u redu.

»Oprosti«, kaže muškarac u trapericama. »Ali moram premjestiti sofu.«

»O, dobro«, odgovaram i skačem. Dok sam to radila zabunom sam uhvatila pogled Dereka Smeatha. Još me gleda. Čeka me.

O, Bože.

OK, bit će dobro — samo nastavi hodati. Samo nastavi hodati i praviti se da ga ne poznaješ.

Namjerno izbjegavajući njegov pogled, ustajem, duboko udahnem i žustro krenem kroz studio. Bez spoticanja i nepromijenjena izraza lica, pogleda čvrsto uperena u dvostruka vrata, dobro mi ide. Samo još nekoliko koraka. Samo još nekoliko...

»Gospođice Bloomwood.« Glas me pogađa u zatiljak kao metak i na trenutak pomišljam kako bih ga mogla ignorirati. Možda čak i potrčati prema vratima. Ali Zelda i Emma stoje u blizini. Sigurno su čule kako me doziva. Ne mogu se izvući.

Okrećem se i uvjerljivo se iznenadim kao da sam ga tek sad prvi put primijetila.

»O, dobar dan, to ste vi!« kažem vedro. »Kakvo iznenađenje. Kako ste?«

Tehničar nam pokazuje da se stišamo, a Derek Smeath me čvrsto gura iz studija u predvorje. Okreće se prema meni, a ja mu se samouvjereno smiješim. Možda sve ostane na običnom razgovoru.

»Gospođice Bloomwood...«

»Danas je baš krasno vrijeme«, odgovaram. »Slažete se?«

GIGA

»Gospođice Bloomwood, naš sastanak«, kaže Derek Smeath strogo.

O, Bože, nadala sam se da je zaboravio.

»Naš sastanak«, ponavljam zamišljeno. »Emm...« Onda mi odjednom sine. »Točno. To je sutra. Baš se veselim.«

Derek Smeath gleda kao da će eksplodirati.

»Nije sutra! Bio je u ponedjeljak. A vi niste došli!«

»Oh«, nastavljam. »Oh, taj sastanak. Da, oprostite. Htjela sam doći, stvarno. Samo... samo...« Ali ne mogu smisliti nijednu dobru ispriku. Sve sam ih potrošila. Pokunjeno se povlačim i grizem usnicu osjećajući se kao zločesto dijete.

»Gospođice Bloomwood«, kaže Derek Smeath umorno. »Gospođice Bloomwood...« Trlja lice rukama i podiže pogled. »Znate li otkad vam šaljem pisma? Znate li otkad vas pokušavam dovesti u banku na sastanak?«

»Hmm... nisam sigurna.«

»Šest mjeseci«, kaže Derek Smeath i zastaje. »Šest dugih mjeseci isprika i izbjegavanja. Sad bih samo volio da razmislite što to za mene znači. Znači bezbrojna pisma.

Bezbrojne telefonske pozive. Sate vremena i truda, mog i moje asistentice Erike. Truda koji bi se, iskreno rečeno, korisnije moglo potrošiti na nešto drugo.« Burno se razmahuje plastičnom čašom, a kava mu se prolijeva na pod. »Zatim sam vam ugovorio sastanak. Napokon sam pomislio da ste ozbiljno doživjeli svoju situaciju... A vi se ne pojavite. Potpuno nestanete.

Nazovem vas doma kako bih otrio gdje ste — i tamo me napadnu kao da vas progonim!«

»O da«, odgovaram i ispričavam se. »Oprostite. To je bio moj tata. On je malo čudan.«

»Gotovo sam digao ruke od vas«, kaže Derek Smeath povišenim glasom. »Gotovo sam digao ruke. A onda jutros prolazim kraj prodavaonice televizora i što vidim na šest različitih ekrana — nestala Rebecca Bloomwood daje savjete naciji. A o čemu ih savjetuje?« Počinje se tresti od smijeha. (Bar ja mislim da je to smijeh.) »O financijama! Vi savjetujete britansku javnost o... financijama!«

Ljutito ga gledam. Pa nije to tako smiješno.

»Čujte, jako mi je žao što nisam došla na taj zadnji sastanak«, odgovaram pokušavajući zvučati poslovno. »Tada sam imala nekih teškoća. Ali ako bismo mogli zakazati novi...«

»Zakazati novi!« viče Derek Smeath kao da sam ispalila najbolji vic na svijetu. »Zakazati novi!«

Gledam ga ljutito. Ne doživljava me ozbiljno. Uopće ne sluša što mu govorim. Govorim mu da želim doći na sastanak — i doista želim — a ja sam njemu smiješna. Kao da sam klaun.

Pa nije ni čudo, prekida me glasić u glavi. *Pomisli samo kako si se ti ponašala. Pomisli kako si se ti ponašala prema njemu. Iskreno, čudo je da uopće s tobom pristojno razgovara.*

Podižem pogled, lice mu se još grči od smijeha... a ja se osjećam krivom.

Jer, doista, mogao je biti puno zločestiji prema meni. Mogao mi je odavno oduzeti karticu. Ili tražiti ovrhu. Ili

me staviti na crnu listu. Zapravo je, na ovaj ili onaj način, bio dobar prema meni.

»Čujte«, dodajem brzo. »Molim vas. Dajte mi još jednu priliku. Doista želim srediti financije. Želim podmiriti dug. Ali mi vi morate pomoći. Ja sam...«, gutam. »Molim vas da mi pomognete, gospodine Smeath.«

Duga stanka. Derek Smeath gleda oko sebe kamo bi odložio šalicu, vadi bijeli rupčić iz džepa i briše čelo. Onda ga baca i gleda me.

»Ozbiljni ste«, progovara napokon.

»Jesam.«

»Doista ćete se potruditi?«

»Hoću. I...«, grizem usnicu. »I jako sam vam zahvalna za sva popuštanja. Stvarno jesam.«

Odjednom sam na rubu suza. Želim biti dobra. Želim srediti život. Želim da mi on kaže što da radim.

GIGA

»Dobro«, kaže Derek Smeath napokon. »Da vidimo što se možemo dogovoriti. Dođite sutra u moj ured točno u 9.30 pa ćemo malo popričati.«

»Hvala«, odgovaram a cijelo mi se tijelo opušta. »Hvala vam, bit ću tamo, obećajem.«

»Svakako dođite«, kaže. »Više nema isprika.« Zatim mu blagi smješak prelazi preko lica.

»Usput«, dodaje pokazujući studio. »Mislim da ste bili jako dobri. Nastavite davati savjete.«

»O«, odgovaram iznenađeno. »Pa... hvala. To je stvarno...« nakašljam se. »Recite mi, kako ste uopće ušli u j studio. Mislila sam da imaju strogo osiguranje.«

»I imaju«, odgovara Derek Smeath. »Ali kći mi radi na televiziji.« Iskreno se nasmije.

»Radila je baš u ovoj emisiji.«

»Stvarno?«

»Stvarno?« ne mogu vjerovati.

Bože, pa to je sjajno. Derek Smeath ima kćer. Vjerojatno ima cijelu obitelj, kad smo već kod toga. Ženu i sve to. Tko bi mislio?

»Idem«, kaže i ispija kavu iz plastične šalice. »Ovo je bio malo nepredviđen izlet.« Strogo me pogleda. »I vidimo se sutra.«

»Doći ću«, odgovaram brzo dok on kreće prema izlazu. »I... hvala. Puno hvala.«

Dok nestaje s vidika, rušim se u najbliži stolac. Ne mogu vjerovati, baš sam imala ugodan, civiliziran razgovor s Derekom Smeathom. S Derekom Smeathom! I baš je drag. Bio je jako dobar prema meni, a kći mu radi na televiziji... tko zna, možda i nju upoznam. Možda se sprijateljim s cijelom obitelji. To bi baš bilo sjajno! Počet ću odlaziti k njima na večere, njegova će me žena toplo zagrliti kad stignem, a ja ću joj pomagati pripremiti salatu i slično...

»Rebecca«, do mene dopire glas, a ja se okrećem i ugledam Zeldu kako mi se približava s mapom.

»Bok«, odgovaram veselo. »Kako ide?«

»Sjajno«, kaže i privlači stolac. »Sad bih s vama malo razgovarala.«

»O«, kažem. »OK. O čemu?«

»Mislimo da ste bili sjajni danas«, kaže Zelda i prekriži noge. »Blistavi. Razgovarala sam s Emmom, Roryjem i višim producentom«, zastaje da bi ostavila dojam, »i svi vas žele ponovno vidjeti u emisiji.«

Ne mogu vjerovati.

»Hoćete reći...«

»Ne svaki tjedan«, kaže Zelda. »Ali prilično redovito. Mislili smo možda tri puta mjesečno. Mislite li da bi vam posao to dozvolio?«

»Ja... ne znam«, odgovaram zbunjeno. »Mislim da bi.«

»Sjajno!« kaže Zelda. »Vjerojatno ćemo uvući i vaš časopis, da i oni budu zadovoljni.« Nešto je zapisala na komadić papira i pogledala. »Vi nemate agenta? Onda ću o novcu razgovarati izravno s vama.« Zastaje i spušta pogled prema fasciklu. »Mi nudimo, po snimanju...«

Guram ključ u bravu i polako otvaram vrata stana. Kao da je prošlo sto godina otkako sam ovdje zadnji put bila i osjećam se kao potpuno druga osoba. Odrasla sam. Ili se promijenila. Ili nešto drugo.

»Bok!« govorim oprezno u tišinu i spuštam torbu na pod. »Ima li...«

»Bex!« Suze je zinula od čuda kad se pojavila na vratima dnevne sobe. Na sebi ima crne tajice i drži napola dovršen okvir od traperu u ruci. »O, Bože! Gdje si bila? Što si radila? Vidjela sam te na *Morning Coffee* i nisam mogla vjerovati! Pokušala sam nazvati i razgovarati s tobom, ali su mi rekli da moram imati financijski problem. A ja sam rekla, OK, kako investirati pola milijuna funti, ali su mi odgovorili da to baš i nije...« Stala je. »Bex, gdje si bila? Što se dogodilo?«

Nisam odmah odgovorila. Zurim u hrpu pisama adresiranih na mene na stoliću. Bijelih službenih omotnica, smeđih omotnica s prozorčićem, prijetećih omotnica: »Zadnja opomena«. Najstrašnija hrpa pisama koju sam ikad vidjela.

Ali nekako... nekako mi se više ne čine zastrašujućima.

»Bila sam kod roditelja«, odgovorila sam podižući pogled. »A onda sam bila na televiziji.«

»Ali zvala sam tvoje roditelje! Rekli su da ne znaju gdje si!«

»Znam«, odgovaram crveneći se. »Oni su me... štitili od progonitelja.« Podižem pogled, a Suze zuri u mene i ništa ne razumije. Sto je razumljivo. »Uostalom«, odgovorim braneći se, »ostavila sam ti poruku na sekretarici i rekla ti da se ne brineš i da sam dobro.«

»Znam«, cvili Suze, »ali to uvijek rade u filmovima. I to znači su te zločesti oteli i da ti je pištolj uperen u glavu. Ozbiljno, mislila sam da si mrtva! Mislila sam da su te sasjekli na komadiće.«

Opet je gledam. Ne šali se. Stvarno je bila zabrinuta. Odjednom se osjećam strašno. Nisam smjela tako nestati. Bilo je to totalno nepromišljeno, neodgovorno i sebično.

»O, Suze.« Odjednom pojurim i čvrsto je zagrlim. »Stvarno mi je žao. Nisam htjela da se brineš.«

»Nema veze«, kaže Suze i grli me. »Malo sam bila zabrinuta — ali sam znala da si dobro kad sam te vidjela na televiziji. Bila si fantastična, kad smo već kod toga.«

»Stvarno?« pitam, a oko kutka usana titra mi smješak. »Stvarno to misliš?«

»O da!« kaže Suze. »Mnogo bolja od onog bezveznjaka Lukea Brandona. Bože, kako je arogantan.«

»Da«, odgovorila sam nakon kratke stanke. »Da, slažem se. Ali poslije je bio jako fin prema meni.«

»Stvarno?« pita Suze nezainteresirano. »Svejedno, bila si sjajna. Može kava?«

»Super«, odgovaram, a ona nestaje u kuhinji.

Uzimam pisma i račune pa ih polako počinjem listati. Nekad bi me to natjeralo u slijepu paniku. Zapravo, odletjela bi ravno u smeće i ne bi ih ni pročitala. Ali znaš što? Danas ne osjećam ni najmanji strah. Ozbiljno, kako sam mogla biti tako luda? Kako sam mogla biti takva kukavica? Ovaj put ću se sa svim suočiti. Sjest ću, uzeti čekovnu knjižicu i zadnje bankovne izvode pa ću sustavno proći kroz cijelu zbrku.

Zurim u hrpu omotnica u ruci i odjednom se osjećam odraslom i odgovornom. Dalekovidnom i mudrom. Sredit ću život i odsad brižno voditi financije. Potpuno sam promijenila odnos prema novcu.

Uz to...

OK. Ma, nisam vam to htjela odmah reći. Ali *Morning Coffee* će mi plaćati hrpu love. Hrpu. Ne biste vjerovali, ali za svaku emisiju dobivat ću...

O, kako mi je sad neugodno. Recimo da je... da je prilično mnogo. Hi hi!

Ne mogu se prestati smiješiti. Lebdim otkako su mi rekli. Bitno je to što ću sad lako platiti sve

GIGA

te račune. I Visu i Octagon i vratiti dug Suze... i sve! Napokon, *napokon* ću srediti život. »Onda, zašto si samo tako nestala?« pita Suze koja se vratila iz kuhinje i prestrašila. »Što je?« »Ne znam«, odgovaram i uzdišem spuštajući pisma na stol u hodniku. »Morala sam se samo odmaknuti kako bih mogla razmisliti. Bila sam zbunjena.« »Zbog Tarquina?« pita Suze odjednom, a ja se počinjem kočiti. »Dijelom«, odgovaram nakon stanke i gutam. »Zašto? On ti je...« »Znam da ti se ne sviđa Tarkie«, kaže Suze tužno, »ali ja mislim da se ti njemu još sviđaš. Došao je neku večer i ostavio ti ovo pismo.« Pokazuje bež omotnicu zataknutu za zrcalo. Uzimam je drhtavim prstima. O, Bože, što piše? Oklijevam, a onda je otvaram i iz nje ispada ulaznica. »Opera!« kaže Suze i podiže je. »Večeras.« Podiže pogled. »Bože, kakva je sreća što si se danas vratila, Bex.«

Draga Rebecca, ne mogu vjerovati u ono što čitam. Oprosti što sam bio suzdržan i što ti se nisam prije javio. Ali, što više vremena prolazi, to mi je jasnije koliko sam uživao u našem izlasku i koliko bih volio da se to ponovi. Prilazem ulaznicu za Die Meistersinger u Operi. Ja ću svakako biti tamo, a ako mi se možeš pridružiti, bit ću oduševljen.

S ljubavlju,

Tarquin Cleath-Stuart

Zurim u pismo, potpuno zbunjena. Što to znači? Da me Tarquin ipak nije vidio kako listam njegovu čekovnu knjižicu? Da je vidio — ali mi je odlučio oprostiti? Da je totalno shizoidan? »O, Bex, moraš otići!« kaže Suze čitajući mi preko ramena. »Moraš ići. Bit će očajan ako ne dođeš. Stvarno mislim da mu se sviđaš.« »Ne mogu ići«, odgovaram spuštajući pismo. »Večeras imam poslovni sastanak.« »Ma ništa zato!« kaže Suze. »Možeš ga otkazati.« »Ne... ne mogu. Jako je bitan.« »O«, kaže Suze pokunjeno. »A što je sa sirotim Tarkie-jem? Sjedit će tamo i čekati te, uzbuđen...« »Otiđi ti umjesto mene«, predlažem. »Ti otiđi.« »Stvarno?« Suze napravi grimasu i gleda ulaznicu. »Mislim da bih mogla. Volim operu. Ali iskreno...« Podigne pogled. »A s kim ideš na poslovni sastanak?« »S... s Lukeom Brandonom«, kažem nastojeći zvučati bezbrižno. Ali ne pomaže, počinjem crvenjeti. »S Lukeom Brandonom?« pita Suze sa zanimanjem. »Ali zašto...« Gleda me, a izraz lica joj se polako mijenja. »O, ne. Bex! Nemoj mi reći...« »To je samo poslovni sastanak«, odgovaram izbjegavajući njezin pogled. »To je sve. Dvoje poslovnih ljudi sastaju se radi razgovora o poslu. U... poslovnoj situaciji. I to je sve.« I jurim u sobu.

Poslovni sastanak. Odjeća za poslovni sastanak. Pogledajmo. Izvlačim svu odjeću iz ormara i spuštam je na krevet. Modri kostim, crni kostim, ružičasti kostim. Beznadno. Prugasti kostim? Hmm. Možda bi bio pretjeran. Bež kostim... previše podsjeća na vjenčanje. Zeleni kostim... taj ne donosi nesreću ili nešto slično? »Onda, što ćeš obući?« pita Suze i viri kroz otvorena vrata moje sobe. »Kupit ćeš nešto novo?« Lice joj se razvedrilo. »Hej, idemo u šoping?« »U šoping?« pitam rastreseno. »Hm... možda.« Obično bih, naravno, zgrabila priliku za šoping. Odmah bih pojurila. Ali danas nekako... O,

GIGA

ne znam. Gotovo sam prenapeta za šoping. Previše uzbuđena. Mislim da ne bih bila koncentrirana.

»Bex, nisi me čula?« čudi se Suze. »Rekla sam: 'Idemo u šoping'.«

»Da, znam.« Gledam je, a onda uzimam crni top i kritično ga gledam. »Mislim da ćemo to odgoditi za drugi put.«

»Hoćeš reći...« Suze zastaje. »Hoćeš reći da ne želiš ići u šoping?«

»Točno.«

Trenutak tišine, a ja podižem pogled i vidim Suze kako zuri u mene.

»Ne razumijem«, odgovara i zvuči uznemireno. »Zašto si tako čudna?«

»Nisam čudna!« Sliježem ramenima. »Samo mi se ne ide u šoping.«

»O, Bože, nešto nije u redu«, cvili Suze. »Znala sam. Možda si stvarno bolesna.« Ulijeće u sobu i pipa mi čelo. »Imaš temperaturu? Nešto te boli?«

»Ne!« smijem se. »Ne, naravno.«

»Udarila si se u glavu?« Maše mi rukom ispred lica. »Koliko prstiju vidiš?«

»Suze, dobro sam«, odgovaram odmičući joj ruku. »Stvarno. Samo... nisam raspoložena za šoping.« Prisanjam sivi kostim. »Kako ti se ovo čini?«

»Stvarno, Bex, zabirnuta sam za tebe«, kaže Suze i tresse glavom. »Mislim da bi morala na pregled. Tako si... drukčija. To je zastrašujuće.«

»Da, dobro.« Uzimam bijelu bluzu i smiješim joj se. »Možda sam se promijenila.«

Trebalo mi je cijelo popodne da izaberem odjeću. Puno sam isprobavala, miješala i usklađivala, a onda sam se sjetila stvari u dnu ormara (jednom *moram* obući te ljubičaste traperice). A na kraju je izbor pao na jednostavno i izravno. Moj najljepši crni kostim (rasprodaja u Jigsawu prije dvije godine), bijelu majicu (M&S) i crne antilop čizme do koljena (Dolce & Gabanna, ali sam mami rekla da su iz BHS-a. Što je bila velika pogreška jer ih je i ona htjela pa sam morala izmišljati da su sve rasprodane.) Obukla sam se, podigla kosu i pogledala se u zrcalo.

»Jako lijepo«, kaže Suze zadivljeno s vrata. »Jako seksi.«

»Seksi?« osjećam razočaranje. »Ne želim izgledati seksi! Želim izgledati poslovno.«

»Zar ne možeš biti oboje istodobno?« predlaže Suze. »Poslovna i seksi.«

»Ja... ne«, govorim nakon stanke i gledam u stranu. »Ne, ne želim.«

Ne želim da Luke Brandon misli kako sam se dotjerala za njega. Ne želim mu dati ni najmanju priliku da pomisli kako sam pogrešno shvatila bit ovog sastanka. Ne kao prošli put. Bez upozorenja kroz tijelo mi prolazi novi osjećaj poniženja, kad sam se sjetila onog strašnog trenutka u Harvey Nicholisu. Snažno sam protresla srce pokušavajući ga pročistiti, smiriti ga. Zašto sam uopće pristala na tu večeru.

»Želim izgledati što ozbiljnije i što poslovnije«, odgovaram i mrštim se.

»Onda znam«, kaže Suze. »Trebaš *accessoire*. Neke poslovne *accessoire*.«

»Sto? Kalendar?«

»Recimo...«, Suze zamišljeno zastaje. »OK, znam. Čekaj malo...«

Stižem u Ritz pet minuta poslije dogovorenog vremena u 7.30 i kad krećem prema restoranu, vidim Lukea kako već opušteno sjedi i pijucka nešto slično džinu i toniku. Nije u istom odijelu u kojem je bio jutros, moram primijetiti, i ima drugu košulju, tamnozelenu. Zapravo izgleda... Dobro. Prilično dobro. Prilično je zgodan.

Ne izgleda baš poslovno.

A kad malo bolje razmislim, ni ovaj restoran nije jako poslovan. Kristalni lusteri, zlatne vrpce i meki ružičasti stolci, prekrasno oslikan strop u oblacima i cvijeću. Cijela prostorija svjetluca i izgleda...

Pa, najprije mi na pamet pada riječ »romantično«.

GIGA

O, Bože. Srce mi nervozno tuče i brzo bacam pogled u svoj odraz u zrcalu u pozlaćenom okviru. Na sebi imam crni Jigsaw kostim, bijelu majicu i crne čizme od antilopa kao što sam planirala. Ali sam pod ruku dodala šuštavi primjerak *Financial Timesa*, na nos nasadila naočale s okvirom od kornjačevine (sa staklima bez dioptrije), u jednoj ruci nosim nespretnu aktovku, a u drugoj — Su-zein *piece de resistance* — AppleMac laptop.

Možda sam malo pretjerala.

Htjela sam uzmaknuti i pogledati mogu li na brzinu ostaviti aktovku u garderobi (ili je, iskreno, samo spustiti na stolac i otići), kad je Luke podignuo pogled, opazio me i nasmiješio se. Jebeš ga sad. Prisiljena sam nastaviti dalje plišanim tepihom i truditi se da izgledam što opuštenije makar sam jednu ruku čvrsto stisnula uz tijelo da mi ne ispadne *FT*.

»Bok«, pozdravio me Luke kad sam stigla do stola. Ustao je kako bi me pozdravio, a meni onda sine da se ne mogu rukovati jer držim laptop. Zbunjeno spuštam aktovku na pod, premještam laptop u drugu ruku — pritom mi skoro ispadne *FT* — i, pomalo već crvena u licu, pružam ruku.

Na Lukeovu se licu na trenutak vidjelo kako se zabavlja dok mi svečano pruža ruku. Pokazuje prema stolcu i pristojno čeka dok spuštam laptop na stolnjak, spreman za uporabu.

»Impresivan stroj«, kaže. »Jako... visoka tehnologija.«

»Da«, odgovaram i kratko mu se osmjehnem. »Često ga koristim za pisanje bilježaka na poslovnom sastanku.«

»A«, kaže Luke kimajući. »Dobro si organizirana.«

Očito očekuje da ga uključim pa pokušavam pritisnuti enter. To bi, bar tako veli Suze, moralo oživjeti ekran. Ali ništa se ne događa.

Usput opet pritišćem tipku — i još se ništa ne događa. Nabadam je pretvarajući se da mi je prst slučajno skliznuo — i opet ništa. Sranje, ovo je neugodno. Zašto ikad slušam Suze?

»Imaš problema?« pita Luke.

»Ne!« odgovaram odjednom i zatvaram laptop. »Samo sam... kad sam bolje razmislila, zaključila da ga danas neću trebati.« Uzimam notes iz torbe. »Ovdje ću unositi bilješke.«

»Dobra ideja«, kaže Luke blago. »Jesi li za šampanjac?«

»O«, odgovaram, »Pa... može.«

Podiže pogled i nasmiješeni konobar dotrči s bocom. Nemoj me. Krug.

Ali ja se neću smijati, neću izgledati zadovoljno ni bilo što. Ostatak ću potpuno hladna i profesionalna. Zapravo, popit ću čašu prije nego što se prebacim na vodu. Napokon, moram ostati bistre glave.

Dok mi konobar puni šampanjsku čašu, zapisujem u notes: »Sastanak — Rebecca Bloomwood i Luke Brandon«. Gledam što sam napisala i dvaput podvlačim. Tako. To izgleda jako efikasno.

»Onda«, kažem i podižem čašu. »Za posao.«

»Za posao«, ponavlja Luke i kiselo se nasmiješi. »Ono malo što je od njega ostalo.«

»Stvarno«, gledam ga sa zanimanjem — a onda mi sine. »Hoćeš reći — nakon onoga što si rekao u *Morning Coffee*? To ti je naškodilo?«

Kinine, a ja osjećam sažaljenje.

Da, Suze ima pravo — Luke je prilično arogantan. Ali mislim da je jako dobro što se tako otkrio i javno rekao što stvarno misli o Flagstaff životnom osiguranju. A sad, ako zbog toga propadne, sve se čini krivim.

»Sve si izgubio?« pitam tiho, a Luke se smije.

»Ne bih ipak išao tako daleko. Ali smo jako puno morali objašnjavati našim klijentima.«

Mršti se. »Mora se priznati, javna uvreda jednoga od najvećih klijenata nije baš uobičajena u PR.«

»Ja mislim da bi te zbog toga morali poštovati!« uzvraćam. »Zato što si doista rekao što misliš! Danas to malo tko radi. To bi mogao biti... moto tvoje tvrtke. 'Mi govorimo istinu'.«

GIGA

Otpijam šampanjac i šutke podižem pogled. Luke me čudno gleda.

»Rebecca, ti baš znaš udariti ravno u glavu«, izgovorio je napokon. »Baš to su nam rekli neki naši klijenti. Kao da smo time dali pečat svojem poštenju.«

»O«, nastavljam zadovoljna sobom. »To je dobro. Znači da nisi propao.«

»Nisam propao«, potvrđuje Luke i smiješi mi se. »Samo sam malo potresen.«

Konobar pada s neba i puni mi čašu, a ja otpijam gutljaj. Kad sam podignula pogled, Luke me opet gleda.

»Znaš, Rebecca ti imaš nevjerojatnu moć opažanja«, kaže. »Ti vidiš ono što drugi ne vide.«

»O«, mašem šampanjskom čašom. »Nisi čuo Zeldu? Ja sam kombinacija financijskog gurua i djevojke iz susjedstva.« Pogledi su nam se srelili i počeli smo se smijati.

»Ti si kombinacija informativnog i pristupačnog.«

»Kombinacija znanja i zdravog razuma.«

»Ti si kombinacija inteligentne, šarmantne, bistre i...«, Luke zastaje i zagleda se u piće, a onda podiže pogled.

»Rebecca, htio bih se ispričati«, kaže. »Već neko vrijeme ti se želim ispričati. Onaj objed u Harvey Nicholisu... imala si pravo. Nisam prema tebi pokazao poštovanje koje zaslužuješ. Poštovanje koje zaslužuješ.«

On je zašutio, a ja zurim u stolnjak dok mi obrazi gore. Njemu je u redu što to sad kaže, razmišljam bijesno. Njemu je u redu što je rezervirao stol u Ritzu i naručio šampanjac pa sad očekuje da ću se nasmijati i reći: »Ma nema veze«. Ali duboko u sebi, ispod veselog zadirkivanja, još sam ranjena. A nakon današnjeg uspjeha, raspoložena sam za borbu.

»Moj članak u *Današnjem svijetu* nije imao nikakve veze s tim«, odgovaram ne podižući pogled. »Nikakve. A ako želiš reći da sam...«

»Znam«, kaže Luke i uzdiše. »Nisam smio to reći. Bila je to... obrambena, bijesna izjava onoga dana kad si nas sve natjerala na jurnjavu.«

»Stvarno?« nisam mogla sakriti osmijeh zadovoljstva. »I tebe sam natjerala na jurnjavu?«

»Šališ se?« pita Luke. »Cijela stranica u *Današnjem svijetu* o jednom od naših klijenata s neba pa u rebra?«

Ha. Baš mi se to sviđa. Cijeli Brandon C uskomešao se zbog Janice i Martina Webstera.

»I Alicia je jurila?« ne mogu odolijeti.

»Ona je jurila koliko joj je Manolo na nogama to dopustio«, kaže Luke suho. »Još brže kad sam otkrio da je dan prije s tobom razgovarala.«

Ha!

»Dobro«, dodajem djetinjasto — a onda poželim da nisam. Poslovne žene ne vesele se nesreći svojih neprijatelja. Morala sam samo kimnuti i znakovito reći »Ah!«

»Znači... i ti si jurio?« pitam slegnuvši usput ramenima.

Tišina. Podižem pogled. Luke me gleda i ne smije se pa mi srce počinje lupati.

»Ti si već neko vrijeme razlog moje jurnjave, Rebecca«, odgovorio je mirno. Nekoliko trenutaka smo se gledali, ne dišući, a onda je on spustio pogled prema jelovniku. »Hoćemo li naručiti?«

Večera je trajala cijelu noć. Razgovarali smo, jeli, razgovarali pa opet jeli. Hrana je izvrsna pa ne mogu ništa odbiti, a vino je tako dobro da sam odustala od plana da popijem samo poslovnu čašu i prijedem na vodu. U trenutku kad sam se ravnodušno igrala s čokoladnom *feuillantineom*, sladoledom od lavandina meda i karameliziranim kruškama, već je bila ponoć, a glava mi počinje padati.

»Kakvo je to čokoladno?« pita Luke žvačući zadnji zalogaj kolača od sira.

»Fino«, odgovaram i guram prema njemu. »Ali ne tako dobro kao mousse od limuna.«

Još nešto... ne mogu više zinuti. Nisam se mogla odlučiti između svih tih fantastičnih slastica pa je Luke rekao da naručimo sve one koje nam dobro zvuče. A to je bila većina. Sad mi je

GIGA

želudac veličine božičnog pudinga i otprilike jednako težak.

Osjećam se kao da više nikad neću ustati iz tog stolca. Tako je udoban i tako mi je toplo i ugodno, sve je lijepo, a u glavi mi se toliko vrti da ne želim ustati. Uz to... Ne želim da sve završi. Tako sam se dobro zabavljala. Čudno je kako me Luke nasmijava. Čovjek bi mislio da će biti ozbiljan, dosadni intelektualac, ali zapravo nije takav. Zapravo, kad bolje razmislim, uopće nismo razgovarali o poslu.

Konobar dolazi, odnosi posuđe od deserta i donosi kavu. Naslanjam se, zatvaram oči i otpijam nekoliko izvrsnih gutljaja. O, Bože, mogla bih zauvijek ovdje ostati. Već mi se spava — djelomice zato što sam sinoć bila jako nervozna zbog emisije *Morning Coffee* pa gotovo nisam spavala.

»Morala bih ići«, rekla sam na kraju i prisilila se otvoriti oči. »Morala bih se vratiti u...« Gdje ja ono živim? »U Fulham.«

»Dobro«, kaže Luke nakon stanke i otpija kavu. Spušta šalicu i uzima mlijeko. Dok to radi, ruka mu dodiruje moju — i on zastaje. Odjednom mi se cijelo tijelo ukočilo. Obrazi mi počinju gorjeti, a srce lupati.

OK, priznajem — nekako sam namjestila ruku.

Samo da bih vidjela što će se dogoditi. Pa mogao je maknuti ruku da je htio. Natočiti mlijeko, našaliti se i reći laku noć.

Ali nije. Jako polako spustio je ruku na moju.

I sad se stvarno ne mogu micati. Palac mu počinje šarati po mom ristu, a ja osjećam kako mu je koža topla i suha. Podižem oči i pogled mi se susreće s njegovim. Nešto me probada. Ne mogu odvojiti pogled od njegova. Ne mogu maknuti ruku. Potpuno sam paralizirana.

»Onaj tip s kojim sam te vidio u Terrazzi«, progovorio je nakon nekog vremena dok mu je palac još lagano slikao po mojoj koži. »Je li to netko...«

»Samo... ma znaš«, pokušavam se bezbrižno nasmijati ali sam tako nervozna da zvuči kao vrištanje, »tamo neki multimilijunaš.«

Luke me prodorno pogleda — a onda odmakne pogled.

»Dobro«, kaže kao da je zatvorio stranicu. »Pa možda bismo ti morali pozvati taksi.« Osjećam razočaranje i trudim ga se sakriti. »Ili možda...« Zastaje.

Beskrajna stanka. Ne mogu disati. Što možda? Sto?

»Prilično dobro poznajem ovaj hotel«, kaže Luke napokon. »Kad bismo htjeli...« Pogled mu sreće moj. »Mislim da bismo mogli ostati.«

Osjećam strujni udar u tijelu.

»Hoćeš?«

Ne mogu govoriti, kimam glavom. O, Bože. O, Bože. Još nisam napravila nešto tako uzbudljivo.

»OK, pričekaj me«, kaže Luke. »Otići ću pogledati imaju li slobodne sobe.« Ustaje, a ja ošamućeno gledam za njim. Ruka mi je hladna i napuštena.

Sobe. Sobe, množina. Znači nije mislio...

On ne želi...

O, Bože. Što sa mnom ne valja?

Šutke se vozimo liftom. Nekoliko sam puta bacila pogled prema Lukeovu licu, ali on ravnodušno gleda pred sebe. Zapravo, jedva je progovorio riječ otkako je otišao pitati za smještaj. Malo mi je hladno — zapravo, da budem iskrena, nadala sam se da ipak nemaju slobodnih soba za nas. Ali ispalo je da im je večeras otkazala velika grupa — i da je Luke dobro poznat u Ritzu. Kad sam komentirala kako su bili ljubazni prema nama, slegnuo je ramenima i rekao da im često šalje poslovne partnere.

Poslovne partnere. Znači to sam? Ma ovo nema smisla. Da sam bar otišla doma.

Hodamo luksuznim hodnikom u potpunoj tišini — onda nam nosač otvara vrata i vodi nas u

GIGA

predivnu sobu s golemim krevetom i mekanim stolcima. Spustio je svoju aktovku i AppleMac na policu za prtljagu, onda mu je Luke dao novčanicu i on je nestao. Stanka. Nikad mi u životu nije bilo neugodnije.

»Evo«, kaže Luke. »To je tvoja soba.«

»Da«, odgovaram glasom koji ne zvuči kao moj. »Hvala... hvala ti. I za večeru«, nakašljavam se. »Bila je izvrsna. «

Čini se da smo postali potpuni stranci.

»Eto«, ponavlja Luke i gleda na sat. »Kasno je. Vjerojatno želiš...« Zastaje, kao da čeka. Srce mi lupa u grudima, ruke su mi spletene u nervozan uzao. Ne usuđujem ga se pogledati.

»Idem onda«, kaže Luke napokon. »Nadam se da ćeš...«

»Nemoj otići«, izgovaram i crvenim se. »Nemoj još otići. Mogli bismo...«, teško gutam.

»Razgovarati ili nešto drugo.«

Podižem oči, pogledi nam se susreću, a u meni bubnja neki strašan osjećaj. Polako ide prema meni, sve dok se nije našao tik preda mnom. Osjećam miris njegova after-shavea i čujem šuštanje košulje dok se miče. Cijelo tijelo peče me od iščekivanja. O, Bože, kako ga želim dodirnuti. Ali se ne usudim. Ne usudim se pomaknuti.

»Mogli bismo razgovarati ili nešto drugo«, ponavlja i polako podiže ruke dok mi nije obuhvatio lice. »Mogli bismo razgovarati. Ili nešto drugo.«

A onda me poljubio.

Njegova usta na mojima, nježno mi razmiče usnice, a ja osjećam užarenu strijelu uzbuđenja. Ruke mu se spuštaju niz moja leđa i obuhvaćaju stražnjicu, dok prstima opipava rubove moje suknje. Zatim me čvrsto stišće uz sebe i uskoro više ne mogu disati.

Očito je da nećemo baš mnogo razgovarati.

Mmmm.

Blaženstvo.

Ležim u najudobnijem krevetu na svijetu, pospana, nasmijana, sretna i dopuštam jutarnjem svjetlu da se igra na mojim zatvorenim kopcima. Pružam ruke iznad glave, a onda ih zadovoljno skupljam pod golemu hrpu jastuka. O, kako se dobro osjećam. Osjećam se... sito. Sinoć je bilo stvarno...

Recimo samo da je bilo...

Ma daj. Pa ne morate i to znati. Pa imate valjda mašte! ? Naravno da imate.

Otvaram oči, sjedam i uzimam šalicu kave. Luke se tušira tako da sam sama sa svojim mislima. I ne bih sad željela zvučati pretenciozno... ali čini mi se da je ovo vrlo bitan dan u mom životu.

Nije samo Luke u pitanju — makar je sve bilo... pa, zapravo, nevjerojatno dobro. Bože, on stvarno zna...

E, da. Nije to u pitanju. U pitanju je — ma nije samo Luke — i nije samo novi posao u *Morning Coffee* (makar svaki put kad se toga sjetim, osjetim nevjerojatno veselje).

Ne, više od toga. Osjećam se kao potpuno nova osoba. Osjećam se kao da sam... odrasla.

Sazrela. Prelazim u novu životnu fazu — s drukčijim pogledom i drukčijim prioritetima. Kad se samo sjetim kako sam bila lakomislena — najradije bih se nasmijala. Nova Rebecca je mnogo ozbiljnija i razboritija. Mnogo odgovornija. Kao da su mi s očiju pale obojene naočale pa sad vidim što je doista bitno u svijetu, a što nije.

Čak sam jutros razmišljala kako bih se mogla baviti politikom. Luke i ja smo sinoć malo razgovarali o politici i, moram reći, stekla sam mnoga zanimljiva gledišta. Mogla bih biti mlada intelektualka u parlamentu i mogli bi me intervjuirati o mnogim bitnim pitanjima. Vjerojatno bih se specijalizirala za zdravlje ili školstvo, ili nešto slično. Možda za vanjske poslove.

Slučajno uzimam daljinski i uključujem televizor razmišljajući kako bih mogla pogledati vijesti. Prebacujem program nekoliko puta, pokušavam pronaći BBC1, ali se čini da je televizor podešen samo na kablovsku. Na kraju odustajem i ostavljam na programu koji se zove QVT ili tako nekako. Naslanjam se na jastuke.

Zapravo, razmišljam uz gutljaje kave, ja sam prilično ozbiljna osoba. Zato se vjerojatno Luke i ja tako dobro slažemo.

Mmmm, Luke. Mmmm, kakva lijepa misao. Pitam se gdje je.

Sjedim u krevetu i razmišljam kako bih mogla otići u kupaonicu i iznenaditi ga, kad mi ženski glas s televizije privuče pozornost.

«... nudi originalne sunčane naočale NK Malo ne. S okvirom od kornjačevine, crno-bijele ili s NKM logom na okviru od kroma.»

To je zanimljivo, razmišljam lijeno. Sunčane naočale NK Malone. Uvijek sam željela jedne takve.

"Uzmite, sva tri para...«, žena zastaje, »... i platite, ne 400, ne 300, nego 200 funti! Uštedjet ćete najmanje 40 posto od preporučene maloprodajne cijene.»

Pogled mi je prikovan uz ekran.

To je nevjerojatno. *Nevjerojatno*. Zna li koliko stoje NK Malone sunčane naočale?

Najmanje 140 funti. Svake! Što znači da ćete uštedjeti...

»Ne šaljite novac odmah«, kaže žena. »Jednostavno nazovite ovaj broj...«

Srce mi ubrzano kuca, broj zapisujem u bilježnicu koja mi stoji na noćnom ormariću. To je apsolutno ostvarenje sna. Sunčane naočale NK Malone. Ne mogu vjerovati. I to tri para!

Nikad više neću morati kupovati sunčane naočale. Ljudi će o meni govoriti kao o djevojci sa sunčanim naočalama NK Malone. (A one Armanijeve koje sam lani kupila sad su totalno out.

GIGA

Totalno zastarjele.) O, to je sjajna investicija.

Drhtavim rukama okrećem broj — i odmah dobivam vezu! Mislila sam da će sad svi nazivati, kad je u pitanju tako dobra ponuda. Ostavljam ime i adresu, zahvaljujem ženi i spuštam slušalicu, a licem mi se širi zadovoljan osmijeh. Ovo je savršen dan. Savršen. A tek je devet sati!

Sretna se uvlačim natrag pod pokrivače i zatvaram oči. Možda ćemo Luke i ja cijeli dan biti ovdje, u ovoj krasnoj sobi. Možda naručimo kamenice i šampanjac. (Valjda nećemo jer ne podnosim kamenice.) Možda...

Devet sati, prekida me glasić u mislima. Mrštim se, tresem glavom, okrećem se da ga se riješim. Ali još je tu i dosadno mi kopka misli.

Devet sati. Devet...

Skaćem u krevetu, a srce mi obeshrabreno lupa. O, Bože dragi.

Devet i trideset.

Derek Smeath.

Obećala sam da ću doći. *Obećala sam*. A sad sam tu, čak u Ritzu i imam još pola sata vremena. O, Bože. Što ću sad?

Isključujem TV, uranjam glavu u ruke i pokušavam mirno i razborito razmišljati. OK, ako odmah krenem, možda stignem. Ako se što prije obučem, odjurim dolje i skočim u taxi — možda stignem. Fulham nije tako daleko. Pa mogu valjda zakasniti četvrt sata. Još možemo održati sastanak. Još je moguće.

Teoretski je moguće.

»Bok«, kaže Luke provirujući iz kupaonice. Oko tijela je omotao bijeli ručnik, a nekoliko kapi vode blista mu na ramenima. Sinoć nisam primijetila njegova ramena pa zurim u njih. Bože, kako su seksi. Zapravo, cijeli je...

»Rebecca? Sve je OK?«

»O«, malo sam zatečena. »Da, sve je super. Krasno! O, pogodi što je novo? Baš sam kupila najljepše...«

A onda odjednom zastajem, na pola puta.

Ne znam točno zašto.

»Samo... doručkujem«, odgovaram i pokazujem pladanj. »Izvršno je.«

Luke se malo začudio, a onda opet nestao u kupaonicu. OK, brzo, mislim. Što ću sad? Da se obučem i odem? Hoću li stići na sastanak?

Ali ruka mi već kreće prema torbi kao da ima svoju volju, vadim posjetnicu i biram broj.

Pa ne moramo se doista sastati.

Ionako vjerojatno neću stići.

I vjerojatno mu to neće smetati. Vjerojatno bi radije radio milijun drugih stvari. Zapravo, možda uopće ne primijeti.

»Halo?« govorim u telefon i osjećam zadovoljstvo kad mi se Luke približio s leđa i počeo mi maziti uho. »Halo, da. Ostavila bih poruku za gospodina Smeatha.«

GIGA

BANK OF HELSINKI
HELSINKI HOUSE
124 LOMBARD ST
LONDON EC2D 9YF

Rebecca Bloomwood
c/o William Green
39 Farringdon Square
London EC4 7TD

5. travnja 2000.

Hyvä Rebecca Bloomwood

Saaten jälleen kerran onnitella teitä hienosta suorituksesta — tällä kertaa »**Morning Coffee**« — ohjelmassa. Arvostelukykynne ja näkemyksenne tekivät minuun syvän vaikutuksen ja uskon, että teistä olisi suurta hyötyä täällä Helsingin Pankissa.

Olette todennäköisesti saanut lukemattomia työtarjouksia — teidän lahjoillanne voisi hyvin saada minkä tahansa toimen »**Financial Timesista**«. Pyydän teitä kuitenkin vielä kerran harkitsemaan vaatimatonta yhtiötämme.

Parhaiten teille ehkä sopisi viestintävirkaileijan paikka, joka meillä on tällä hetkellä avoinna. Toimen edellinen haltija erotettiin hiljattain hänen luettuaan töissä »**Playboyta**«.

Parhain terveisin

Ystävällisesti

Jan Virtanen

GIGA

Divni okviri itd.

Sretna obitelj zaposlenih u svom domu
230a Burnside Road
Leeds L6 4ST

Gđa Rebecca Bloomwood
Stan 2
4 Burney Road
London SW6 8FD

7. travnja 2000.

Draga Rebecca!

Potvrđujem primitak 136 dovršenih Divnih okvira (uzorak 'Sherborne' — modar). Hvala Vam na predivnom radu. Prilažemo ček na £272 uz prijavnicu za sljedeću pošiljku.

Naš kontrolor kvalitete, gospođa Sandra Rowbotham zamolila me da Vam prenesem kako je bila impresionirana kvalitetom Vaše prve pošiljke. Početnici rijetko dosegnu visok standard Jamstva kvalitete Divnih okvira — očito je da ste prirodno nadareni za izradu okvira.

Zato Vas želim pozvati da nam demonstrirate svoju tehniku na našoj predstojećoj konvenciji uramljivača koja će se održati 21. lipnja u Wilmsiowu. Tom će se prigodom svi članovi velike obitelji Divnih okvira okupiti pod istim krovom, uz mogućnost razmjene savjeta za izradu okvira i anegdota. Bit će jako zabavno, vjerujte!

Unaprijed se veselimo Vašem odgovoru.

Sretnu izradu okvira želi Vam

Malcolm Headley, direktor

P. S. Jeste li Vi ista Rebecca Bloomwood koja daje savjete u emisiji *Morning Coffee*?

GIGA

Endwich banka
PODRUŽNICA FULHAM
3 Fulham Road
London SW6 9JH

Gđa Rebecca Bloomwood
Stan 2
4 Burney Road
London SW6 8FD

10. travnja 2000.

Poštovana gospođo Bloomwood!

Hvala Vam na poruci koju ste ostavili na sekretarici u nedjelju, 9. travnja.

Žao mi je što patite od akutne agorafobije.

S obzirom na razmjerno zdravo stanje Vašeg tekućeg računa, predlažem da zasad odgodimo sastanak.

Međutim, budite sigurni da ćemo pozorno pratiti situaciju i da ćemo Vam se javiti, ako se bilo što promijeni.

S poštovanjem

Derek Smeath, direktor

PS. Uživao sam u Vašem nastupu u emisiji *Morning Coffee*.

ENDWICH BANKA UVIJEK MISLI NA VAS